ማጠቃለያ

በዚህ ክፍል ጌታ ኢየሱስ፣ የአዲሱ ሰው አስተሳሰብና አመለካከት ምን መሆን እንደሚገባው ለደቀ መዛሙርቱ በሰጠው ትምህርት አሳስቧቸዋል። የደቀ የደቀመዛሙርቱ አሳብና ልብ በላይ በሰማይ ባለው ላይ እንዲሆን እንጂ በምድር እንዳይሆን አስጠንቅቋል። ጳውሎስም፣

«እንግዲህ ከክርስቶስ ጋር ከተነሳችሁ፣ ክርስቶስ በእግዚአብሔር ቀኝ ተቀምጦ ባለበት በላይ ያለውን እሹ፤ በላይ ያለውን አስቡ እንጂ በምድር ያለውን አይደለም። ሞታችኋልና፣ ሕይወታችሁም በእግዚአብሔር ከክርስቶስ ጋር ተሰውሯልና፤ ሕይወታችሁ የሆነ ክርስቶስ በሚገለጥበት ጊዜ፣ የዚያን ጊዜ እናንተ ደግሞ ከእርሱ ጋር በክብር ትገለጣላችሁ። ይላል።/ቆላ3:1-4/

ሊመጣ ላለው ዘለዓለማዊ መንግሥት ለመዘጋጀትም ቢሆን ክርስቲያኖች ለዚህ ምድር ያላቸው አተያየት የተጋነነ እንዳይሆን ጌታ እንዲህ በማለት መክሯል።

ነገር ግን ልባችሁ በመጠጥ ብዛትና በስካር ስለ ትዳርም /ስለ ኑሮ/ በማሰብ እንዳይከብድ፣ ያ ቀንም በድንገት እንዳይመጣባችሁ ለራሳችሁ ቸጠንቀቁ፤ በምድር ሁሉ ላይ በሚቀመጡ ሁሉ እንደ ወጥመድ ይደርስባቸዋልና። እንግዲህ ሊመጣ ካለው ከዚህ ሁሉ ለማምለጥ፣ በሰው ልጅም ፊት ለመቆም እንድትችሉ ስትጸልዩም ሁል ጊዜ ትጉ።/ሉቃ21:34-36/

♫ ♫ ♫

የጥሞና ጊዜ ጥያቄዎች

1. ሰማያዊ የሆነው መዝገብ ምን ዓይነት ነው?
2. ጤናማ ዓይን የሚባለው ምን ዓይነት ነው?
3. ገንዘብ በሰው ላይ ጌታ ሊሆን የሚችለው እንዴት ነው?
4. ከቶውኑ አለመጨነቅ ማለት ምን ማለት ነው?
5. ጌታ አስቀድማችሁ ጽድቁን እና መንግሥቱን እሹ ሲል ምን ማለቱ ነው?
6. ስለ ነገ አለመጨነቅ ማለት ምን ማለት ነው?
7. ክርስቲያን ስለ ነገ ከሚኖረው አስተሳሰብና ራዕይ አንፃር ይህን የክፍል፤፮ ትምህርት በሕይወቱ መተርጎም ያለበት እንዴት ነው?
8. ከዚህ ከክፍል ፮ ትምህርት አንፃር ሕይወትህን እንዴት ዓገኘኸው? ልታሻሽላቸው ወይም ልታስወግዳቸው የሚገቡ ነገሮችስ ይኖሩ ይሆን?

ክፍል ፯፤ ደቀ መዛሙርት ከሌሎች ሰዎች ጋር ሊኖራቸው የሚገባ ግንኙነትና ኅብረት ከ7:1-7:20

ከቶውኑ በማንም ላይ አትፍረዱ 7፤1-5

እንዳይፈረድባችሁ አትፍረዱ፤ በምትፈርዱበት ፍርድ ይፈረድባችኋልና በምትሰፍሩበት መስፈሪያ ይሰፈርላችኋልና። በወንድምህ ዓይን ያለውን ጉድፍ ስለ ምን ታያለህ? በዓይንህ ግን ያለውን ምሰሶ ስለ ምን አትመለከትም? ወይም ወንድምህን፣ ከዓይንህ ጉድፍ ላውጣ ፍቀድልኝ እንዴትስ ትለዋለህ? እነሆም፣ በዓይንህ ምሰሶ አለ። አንተ ግብዝ አስቀድመህ ከዓይንህ ምሰሶውን አውጣ፣ ከዚያም በኋላ ከወንድምህ ዓይን ጉድፉን ታወጣ ዘንድ አጥርተህ ታያለህ።

ጌታ ኢየሱስ፣ በዚህ ክፍል ራሳችንን በፈቃዳችን በእግዚአብሔር ወንበር ላይ በማስቀመጥ የምናስተላልፈውን ብይንና ፍርድ በመቃወም ነው ያስተማረው፤ ፈራጅነት ደግሞ በገዛ እጅ ከአምላክ ፍርድ በታች ራስን ለመጣል እንደ መጋበዝ ነውና አስፈሪ አደጋ አለው። በዚያው በፈረድንበት ፍርድና በበየነው ብይን እኛ ራሳችን መሰፈራችንና በእኛ ላይ መፈረዱ አይቀርም። ጌታ ኢየሱስ፣ ይህንን ትምህርት ለደቀ መዛሙርቱ ለማስረዳት የተጠቀመበት የጉድፍና የምሰሶ ንጽጽር አስቂኝ የሆነ ስዕል መፍጠሩ ባይቀርም፣ እኛ ሰዎች ድርጊታችን በጌታ ዓይን ምን ያህል አስነዋሪ እንደ ሆነ በዚህ ሁኔታ መግለጡ አስደንጋጭ የሆነ መልዕክትን ሊፈጥር ችሏል።[1]

ጌታ፣ ፈራጅነትን እንድናስወግድ ባስተማረበት በዚህ ክፍል የሰዎችን ኃጢአት ወይም ስህተት ብንመለከትም አንዳች ነገር ከማለት ታቅበን ወይም ከጸር ቆመን እንመልከት፤ ወይም ማረም ስንችል አናርማቸው የሚል መልዕክት የለውም። እንዲህ ዓይነቱ ድርጊት እንደውም በጌታ ትምህርት መሠረት ግብዝነትና አስመሳይነት ነው። ይህ ደግሞ ከአጠቃላዩ የመጽሐፍ ቅዱስ እውነት ጋር የሚጋጭ ትልቅ ስህተት ነው። ነገር ግን የሌላውን ስህተትን ለማረም ስንነሳ፣

---

[1] ምሰሶ የሚለው ቃል በሌሎች የአማርኛ ትርጉም መጽሐፍ ቅዱሶች ውስጥ፣ ፍልጥና ግንድ የሚል ትርጉም ተሰጥቶታል።/1980ዓ.ም ትርጉምና የሕያው ቃል ትርጉም/

ራሳችንን ፍጹም እንከን አልባ ወይም የተለየ ፍጡር አድርገን በመቁጠር ሌላው ላይ የመፍረድን ዝንባሌ ፈጽመን ማስወገድ እንዳለብን ነው የሚያስረዳው:: ከዚህም ሌላ ለራሳችን የተጋነነ ደረጃ በመስጠትና በሌላው ሰው ላይ ስህተትን በመንቀስ ነቃፊዎች እንዲሁም ተቺዎች ብቻ መሆን የለብንም:: ደግሞም ራሳችንን የጽድቅና የእውነት ማዕከል አድርገን በመቁጠር፣ ስለሌላ ሰው ለሌላ ሦስተኛ ሰው አንዳች መናገር እንደሌለብን ልናውቅ እንደሚገባ የሚናገር እውነት ነው:: ምክንያቱም እኛ በምንም ዓይነት መመዘኛ ቢሆን የጽድቅ መለኪያ ወይም መመዘኛ የመሆን ብቃት ወይም ማንነት ሊኖረን ስለማይችል ነው:: ማናችንም ብንሆን ሥጋ ለባሾች እንደ መሆናችን መጠን በዚያ ሌላው ሰው በወደቀበት ስህተት እንዳንወድቅ የሚያደርግ ምንም ዓይነት የተለየ ተፈጥሮ የለንም:: እኛም እስከዚህች ሰዓት የቆምነውና ከስህተት የተጠበቅነው በፀጋውና በፀጋው ብቻ ነው::

የፈሪሳውያን ዋነኛ ችግር ይህ ነበር :: በአይሁድ ማኅበረሰብ ዘንድ ራሳቸውን የጽድቅ፣ የቅድስናና የሃይማኖታዊ ሥርዓቶች አፈፃፀም መለኪያ አድረገው ከመሾማቸው የተነሳ የራሳቸው ኃጢአት ጨርሶ አይታያቸውም ነበር:: ለአብነት ያህል በዮሐንስ ወንጌል ላይ የተጠቀሰችው የአመንዝራዋን ሴት ታሪክ ብንመለከት ይህ አመለካከታቸው ምን ያህል በውስጣቸው ስር እንደ ሰደደ ለመገንዘብ እንችላለን::/ዮሐ8፤1-11/ ማንኛዋም ሴት አመነዘረች የሚባለው ሌላ ወንድ አብሯት ሲገኝ ነው:: ሰዎቹ ግን ሴቲቱን ወደ ጌታ ሲያመጧት ብቻዋን ነበረች፤ ይህ በጣም አሳፋሪ የሆነ ፍርደ ገምድልነት ከመሆኑም ሌላ ከእነርሱ መካከል አንዳቸውም ከኃጢአት የነጹ አለመሆናቸው ደግሞ በደላቸውን የበለጠ ያከብደዋል:: እንደውም እርሷን በጠዋት ከከሰሱበት ኃጢአት ነፃ ስለመሆናቸውም እጠራጠራለሁ::

ጌታ ኢየሱስም፣ ይህንን ትምህርት ከእነዚያ ሰዎች አጠቃላይ የፍርድ አስተሳሰብ ተነስቶ እንዳስተማረ ይታመናል:: እርሱ፣ ይህንና ሌሎች የሰዎችን የተሳሳቱ የፍርድ አስተሳሰቦችን በመተቸት ትክክለኛውን የፍርድ ትምህርትና እውነት በሕይወቱና በቃሉ ለደቀ መዛሙርቱ አሳይቷል:: ሁልጊዜም ቢሆን በሰዎች ልብ ውስጥ ያለውን አሳብ የሚያውቅና በሰውም ላይ በእውነት ሊፈርድ የሚችለው እግዚአብሔር ብቻ ነው:: ስለዚህ *«በልቡ እንዲህ ወይም እንዲያ አስቦ ነው»* በማለት በማንም ላይ መፍረድ ተገቢ አይደለም:: እኛም ብንሆን የሌሎችን ችግርና ለስህተት ምክንያት የሆናቸውን ነገር አጥርተን ለማየት ጊዜ መስጠት ይጠበቅብናል:: አንዳንዴ ግብታዊነት ወይም ስሜታዊነት ይህንን እንዳናደርግ ሊያግደን ይችላልና ጌታ ስለ ምሰሶና ጉድፍ በንጽጽር ያስቀመጠበት ምሳሌ፣ ለዚህ ትልቅ ትርጉም ይሰጠናል:: በዓይናችን ውስጥ ትልቅ የሚጋረድ ነገር እያለ እንዴት የሌላውን ሰው ትንሽ ነገር ለማየት እንችላለን? ከዚህ አንፃር ስሜታዊነት ወይም ግብታዊነት በእኛ ውስጥ ትልልቅ የሚባሉ ስህተቶች እንዲከሰቱ መንገድ መክፈቱ አይቀርምና አብልጠን ብንጠነቀቅ እንጠቀማለን::

አንዳንድ ጊዜ ደግሞ ገና ለገና የራስን ኃጢአትና ስህተት ለመሸፈን ሲባል በሌላ ሰው ቀድሞ መፍረድ፣ የፈራጅነት ሌላው አስቃቂ አደጋ ነው:: ዞር ብለን አካባቢያችንና ራሳችንን ብንመለከት በዚህ ዓይነት ፍርድ በተሞላች ዓለም ውስጥ

እንደምንገኝ ለመገንዘብ እንችላለን:: ለምሳሌ፣ ሰው አደናቅፎት ቢወድቅ *«አንተ አይተኸኝ ወይም ለክፋኸኝ ነው የወደቅሁት»* ሊል ወይም ለጥፋቱ ሌላውን ሰው ተጠያቂ የማድረግ ሲሞክር ይታያል:: በአንድ ወቅት ስለ አንድ የእግር ኳስ ጨዋታ ሲወራ፣ አንድ ሰው ስለ ጨዋታው አጠቃላይ ሁኔታ ይተነትን ጀመር:: በመካል በጨዋታው ወቅት፣ አንዱ ተጫዋች ወደ ጎል መትቶ ማግባት ግን ያልቻላትን ኳስ *«የጎሉ ቋሚ ብረት መለሰችበት»* ብሎ በመናገሩ፣ በመካከላችን የነበረ አንድ ሌላ ሰው፣ የጎሉ ቋሚ ብረት እዚያው ቦታ ቆሞ የነበረ በመሆኑ እርሱን በምንም ዓይነት ተጠያቂ ማድረግ እንደማይገባና ተጫዋቹ ዒላማውን ስቶ በጎሉ ቋሚ ብረት አንፃር በመምታቱ ጎሉ ሊገባ እንዳልቻለ በማስረዳት እንዳረመው አስታውሳለሁ:: እኔም ከዚህ አገላለጽ በመነሳት ራሳችንን ለመከላከል ስንል በሌላው ላይ ስለምንላክካቸው ወይም ስለምናማካኛቸው ሌሎች ብዙ ነገሮች ማሰቤ አልቀረም::

በማንም ሰው ላይ ቢሆን፣ ምንም ከመናገራችን በፊት ከልባችን ውስጥ አንዳች ክፋት ወይም ንጹሕ ያልሆነ ነገር አለመኖሩን አስቀድመን እርግጠኛ መሆን መቻል አለብን:: ሰው ስለቀድሞ የሰውን ስህተት ከማረሙ በፊት በልቡ ንጹሕና እውነተኛ ሲሆን ይገባዋል፤ የዚያን ጊዜ የወንድሙን ስህተት ለማረምና ለማስተካከል ምቹ ሁኔታን ያገኛል:: ስለዚህ ለስህተተኛው ሰው ስህተቱን አስታውቀን እንዲታረም ከመምከራችን አስቀድመን ራሱን ሰውየውን ስለ መውደዳችንና ለእርሱ ቀና ነገር እንደምናስብ እርግጠኛነት ሊሰማን ይገባል::

በተጨማሪም ክርስቲያን ፍርድን ሁል ጊዜ ከራሱ መጀመር አለበት:: ራሳችንን በምናይበት ሁኔታ ሌሎችን ማየት ወይም መመልከት እንድንችል አጥብቀን መጸለያችን እግዚአብሔር በዓይናችን ፊት ያለውንና ያላስተዋልነውን ምሰሶ የሆነን ነገር እንዲያነሳልን ዕድል እንደ መስጠት ነው:: እንደሚታወቀው ሰው፣ ከሌላው ይልቅ ለራሱ ለብዕሮ ምህረትንና ይቅርታን የማድረግ ስቅም ስለው:: በሌላው ላይ ስጥብቅ የተቃወመውንና የፈረደበትን በደል ወይም ኃጢአት፣ ራሱ ፈጽሞ ቢያገኘው ለራሱ ምህረት ለማድረግ ሲቸገር ስይታይም:: ታዲያ ይህንን ለሌላው ለማድረግ የሚቸግረን ስለ ምንድን ነው? ለማለት የፈለግሁት ለራሳችን የምናደርገውን ይቅርታና ምህረት ለሌሎችም እንችራቸው እንጂ፣ ራሳችንን አብዝተን መውቀስ ወይም መልሰን መላልሰን እየከሰስንና እየኮነንን እናጉሳቁለው ማለቴ አይደለም::

በአንድ ወቅት እግዚአብሔር ነብዩ ናታንን ወደ ዳዊት ልኮት ነበር፤ ናታንም ለዳዊት፣

«በአንድ ከተማ የሚኖሩ ሁለት ሰዎች ነበሩ፣ ከእነርሱ አንዱ ሀብታም ሲሆን ሁለተኛው ደግሞ ድሀ ነበር፤ ሀብታሙ ሰው፣ ብዙ የቀንድ ከብቶችና የበግ መንጋ ነበሩት፤ ድሀው ግን በገንዘቡ የገዛት አንዲት የበግ ጠቦት ብቻ ነበረችው፤ እርሷን እየተንከባከበ ከልጆቹ ጋር በቤቱ ውስጥ ያሳድጋት ነበር፤ ከሚመገበው ይመግባት፤ ከሚጠጣውም ያጠጣት ነበር፤ ስትተኛም ያቅፋት ነበር፤ ያችም ጠቦት ልክ እንደ ልጁ ነበረች፤ አንድ ቀን ሀብታሙ ሰው ቤት አንድ መንገደኛ መጣ፤ ሀብታሙ ሰው ለእንግዳው የሚሆን ምግብ ለማዘጋጀት ከእንስሶቹ አንዱን ማረድ አልፈለገም፤ ይህንንም በማድረግ ፈንታ የድሀውን ሰው ጠቦት ወስዶ በማረድ ለእንግዳው ምግብ አዘጋጀ፤ ዳዊት በሀብታሙ ሰው ታሪክ

አድግ ተቀጥቶ ይህንን ያደረገው ሰው በሞት እንዲቀጣ በሕያው እግዚአብሔር ስም እምላለሁ፤ ይህንን የመሰለ የጭካኔ ሥራ በመፈጸሙ ከዚያ ሰው የወሰደበትን አራት እጥፍ አድርጐ መመለስ አለበት»አለ፡/2ኛሳሙ12፡1-6ከ1980 ትርጉም/

ናታንም ዳዊትን «ያ ሰው አንተ ነህ!» በማለት ምን ለማለት እንደፈለገ በግልጥ አስረዳው። ወዳጆቼ ሆይ፣ ምናልባት ናታን ነገሩን ፊቱን በግልጥ ነግሮት ቢሆን ኖሮ፣ ዳዊት ያንን የመሰለ ፍርድ በራሱ ላይ ለመፍረድ ይደፍር ነበር? እንደ እኔ አሳብ ከሆነ መልሴ «በፍጹም!» የሚል ነው። ነገር ግን ናታንም በጥበብ የእግዚአብሔርን ፍርድ ማስታወቅ በጀው እንጂ ምን ይደርስበት እንደነበር ማንም ለመገመት የሚችል አይመስለኝም። ለነገሩ ዳዊት፣ ያንን ሁሉ ግፍ የፈጸመው ነገሩን ከሰው ለመሸሸግ አይደል? ዛሬስ ስንቶቻችን ነን በሌላው ላይ በምንፈርድበት ፍርድ ተመሳሳይ እኩል ፍርድና ብይን በራሳችን ላይ ለመስጠት ደፋሮችና እውነተኞች የሆንን? እስቲ ለትንሽ ጊዜ ራሳችንን እንፈትሽ።

በሌላው ሰው ላይ በፈራጅነት በቆምንበት ስንገኝ፣ ጌታ በእኛ ላይ መፍረዱ አይቀርም። ይህም በሁለት መንገዶች ሊሆን ይችላል፤ የመጀመሪያው በዚህ ምድር ላይ በፀጋው ያደረገውን መለኮታዊ ከለላ በማንሳት ሰዎች፣ በፈረድንበት ነገር እንዲፈርዱብን አሳልፎ ሊሰጠን ይችላል። ሁለተኛ፣ በመጨረሻው ዘመን ጌታ በሚመጣበት ጊዜ በሰዎች ላይ ስንፈርድ በኖርንበት ፍርድና እነርሱን በለካንበት መለኪያ ተለክተን በእኛም ላይ መፈረዱ አይቀርም።

ይህንኑ ቃል በሉቃስ ወንጌል ላይ ምን ያህን ጠንካራ ሆኖ እንደ ቀረበ መመልከት ይቻላል። ምንም እንኳ በዚያ ክፍል ላይ ከይቅርታና ከመስጠት ጋር አብሮ የተጻፈ ቢሆንም፣ «በምትሰፍሩበት መስፈሪያ ይሰፈርላችኋል፤» በማለት እንደውም ፍርዱ ታምቆና ተጠቅጥቆ እስኪትረፈረፍ ድረስ ሊሆን እንደሚችል ያመለክታል። ይህም በተቃራኒው በሌላው ላይ ከመፍረድና ከመኮነን ራሳቸውን ለጠበቁ ሰዎች ውጤቱ ምን ያህል አስደሳች እንደሚሆን ማሰብ ይቻላል። /ሉቃ6:37-39/

እንደ ጌታ ትምህርት፣ ማንም ሰው በሌላው ላይ ለመፍረድ ከማሰቡ በፊት ራሱ ደግሞ በሌላው ሰው ላይ ከሚፈርድበት ወይም ስሕተት ከሚለይበት ነገር ምን ያህል ያልነቀፈ ወይም ያልተሳሳተ ስለመሆኑ ራሱን መፈተሽ መቻል አለበት፤ ይህም የሰው ስህተት በጌታ ቃል በዓይንህ ውስጥ ያለ ምሰሶ፣ ፍልጥ ወይም ግንድ የተባለው ሲሆን እንደውም ከዚህ ጋር ተነጻጽሮ ሲታይ የሌላው ሰው በደል ወይም ኃጢአት ጉድፍ ተብሎ መገለጡ የሚደንቅ ነው። ደግሞም እግዚአብሔር በመጨረሻው ቀን ለእያንዳንዱ ሰው እንደ ሥራው ይሰጠዋል። በዚያም ቀን ክፉ የሠራ ሁሉ ስለ ክፉ ሥራው ቅጣቱን መቀበሉ የማይቀር ነው። ምክንያቱም በእግዚአብሔር ዘንድ አድልዎ የለምና/ቆላ3፡25/ ስለዚህ የእኛ ፈራጅነት አስፈላጊ አይደለም።

ሃይማኖታዊ የሆኑ ሥነ ሥርዓቶች አፈፃፀምን በተመለከተም ቢሆን እንኳ ማናቸውም ሥርዓት እግዚአብሔርን በማክበር ዓላማ እስከተደረጉ እስከተከናወኑና መሠረታዊ የሆነውን እውነት የሚያፋልሱ ወይም ከቃሉ ጋር የሚጋጩ እስካልሆኑ ድረስ፣ አንዱ በሌላው ላይ መፍረድ እንደማይገባው የጌታ ቃል ያስጠነቅቃል። በእርግጥ አንዳንድ ጊዜ ይህን ዓይነቱ ሰው፣ በእምነቱ ያልፀና ደካማ ሰው ሊሆን ስለሚችል በፍቅር መቀበል ነው እንጂ በአስተሳሰቡ መፍረድ

አይገባም። ለምሳሌ፣ አንድ ሰው ማንኛውንም ነገር ለመብላት እንደተፈቀደለት ያምን ይሆናል፤ ሌላው ሰው ደግሞ አትክልትን ብቻ ለመመገብ ይመርጥ ይሆናል፤ ስለዚህ ሁሉን ለመብላት የተፈቀደላቸው የሚመስላቸው የማይበሉትን መንቀፍ ያለባቸውም፤ የማይበሉትም የሚበሉትን መተቸት አይችሉም። ሁለቱም ተጠያቂነታቸው ለእግዚአብሔር ብቻ ከመሆኑም ሌላ ስህተትን ሠርተው ከሆነ እንኳ ሊፈርድባቸው የሚችለው ጌታ ብቻ ነው። የሚበሉትንም ሆነ የማይበሉትን ጌታ ተቀብሏቸዋል። ኧረ ማናችን ነን በእግዚአብሔር አገልጋዮች ላይ የመፍረድ ሥልጣን ያለን? የሁሉ ጌታ የሆነ እግዚአብሔር እያንዳንዱን ሰው ሊያቆመው ስለሚችል ጸንቶ ይቆማል።

በሌላም በኩል አንዳንድ ሰዎች አንዱን ቀን ከሌላው ቀን የበለጠ ያከብሩታል። ሌሎች ሰዎች ደግሞ፣ ቀኖች ሁሉ እኩል መሆናቸውንና አንዱ ቀን ከሌላው ይበልጥ መከበር እንደሌለበት ያምናሉ። ይህን በመሳሰለ ነገር እያንዳንዱ ሰው የራሱ የሆነ አስተሳሰብ ሊኖረው ይችላል። አንድ ሰው ከሌሎች ቀኖች በተለየ ያንን ቀን የሚያከብረው ያንን ቀን በማክበር ጌታን ደስ ያሰኘ መስሎት ነው። ያገኘውን ሁሉ የማይበላውም ቢሆን፣ በዚያ ጌታን ደስ ለማሰኘት ወዶ ነው። ታዲያ ሰው ወንድሙን በእነዚህ ምክንያቶች የሚነቅፈውና የሚተቸው ስለ ምንድነው? እያንዳንዳችን እኮ ሥራችንን መዝኖ ዋጋን በሚከፍል በእግዚአብሔር ዙፋን ፊት መቆማችን አይቀርም። /ሮሜ14:1-12/

በአሁኑ ዘመን ከዚሁ ተመሳሳይ የሆነ ነገር እናያለን። እያንዳንዱ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን የራሱ የሆነ የአምልኮና የቅዳሴ ልማድ አለው፤ ከአለባበስ ጀምሮ ውጫዊ ሥርዓቶች ሁሉ ጌታን ደስ ያሰኘዋል፤ ብሎ ያሰበውን ሲፈጽም ይታያል። ታዲያ መሠረታዊ የሆነውን የወንጌል ወይም የመጽሐፍ ቅዱስ እውነት እስካለቀቀ ድረስ አንዳችን አንዳችንን፣ ስንተች ወይም ስንነቅፍ ከዚያም አልፈን ራሳችንን በፍርድ ወንበር ላይ አስቀምጠን *«ይሄኛው ነው ትክክል፤ ወይም ያኛው ነው»* በማለት በሌላው ላይ ብንፈርድ ጌታ በዚህ ደስ የሚሰኝ ይመስለን ይሆን?

ልብ በሉ፣ የሰው መንፈሳዊነት በውጫዊ ሥርዓቶቹ ተመዝኖ «ይህን ያህል ነው» ተብሎ ፍርድ ለመስጠት አይቻልም፤ ነገር ግን ሰው በእግዚአብሔር ቃል መሠረት ስቶ እንኳ ብናገኘው እንዴት ባለ መንፈሳዊነት ሰውየውን ማቅናት እንደምችል በመጽሐፋችን በግልጽ ለማየት እንችላለን። በመጀመሪያ ደረጃ ሰው የሌላውን ስህተት ለማረም ከመነሳቱ በፊት ግን እርሱ ራሱ ከዚያ በደል ወይም ስህተት ራሱን ሊያነፃ ይገባዋል፤ ወይም ከዚህ ቀደም ስቶ እንኳ ቢሆን ንስሃ ገብቶ የተመለሰ መሆን አለበት። ነገር ግን በምድር መኖሩ ገና ስለተጠናቀቀምና ራሱን ሲያቀርብ በፍጹም በዚያ ስህተት ዳግመኛ ሊወድቅ እንደማይችል አድርጎ ከማሰብ መጠንቀቅ ይኖርበታል።

አንዱ የአንዱን ስህተት ወይም በደል ሲመለከት ደስታ የሚሰማው ወይም «እሰይ» የሚያሰኘው ከሆነ የዚያ ሰው አስተሳሰብ ፍጹም ስህተት እንደሆነ ከመንሻው ሊረዳው ይገባል። መጽሐፍ እርስ በርሳችንሸክምን ሁሉ እንድንሸካከም እንጂ እንድንፈራረድ አያስተምረንም። በዚህ ዓይነት ደግሞ የክርስቶስን ሕግ እንፈጽማለን። ማንም ሰው ራሱን ከሌሎች የሚሻልበት ነገር እንዳለው አድርጐ

ቢያስብና ራሱን ከፍ ከፍ ቢያደርግ፣ ሌላውን ሰው ሳይሆን ራሱን ያታልላል። እያንዳንዱ ሰው ግን ከማንም ሰው ጋር ራሱን ሳያወዳድር፣ በጌታ ፊት በትህትና የቀረበ እንደሆነ፣ ከሌሎች ጋር ያልተወዳደረ ነገር ግን በጌታ ብቻ የሆነ አንድ የሚመካበትን ነገር ለማግኘት ይችላል። ምክንያቱም እያንዳንዱ የራሱን ሸክም መሸከም ይገባዋልና።/ገላ6፥1-5/

እስከ አሁን ስለ ፍርድና ፈራጅነት ካነሳናቸው አሳቦች የተነሳ፣ «እና ክርስቲያን በምንም ነገር መፍረድ የለበትም ማለት ነው?» የሚል ጥያቄ ምናልባት ሊነሳ እንደሚችል እገምታለሁ። ይህም ደግሞ መሠረታዊና አግባብነት ያለው ጥያቄ ነውና ከዚህ በታች በአጭሩ ለማስረዳት እሞክራለሁ። በመሠረቱ ጌታ፣ ስለ ፍርድና ፈራጅነት ባስተማረው ትምህርትም ሆነ ከሌሎች የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች ለመመልከት እንደሚቻለው፣ በሰውየው ስህተት ላይ እንደ እግዚአብሔር ቃል መፍረድ በራሱ ስህተት አይደለም። ነገር ግን በሰውየው ላይ መፍረድ ስህተት ነው። እንደ እግዚአብሔር ቃል መፍረድ በሰውየው ሥራ ወይም ተግባር ላይ መፍረድ ሲሆን፣ በሰውየው ላይ መፍረድ ግን ሰውየውን በቀጥታ ተጠያቂ ማድረግ ነው። «እኔ ብሆን ይህን አላደርግም ነበር» በሚል ስሜትና ራስን እንደ ልዩ ፍጥረት አድርጎ በመቁጠር «እንዴት እንዲህ ያደርጋል?» ከሚል አስተሳሰብ የመነጨ ፍርድ፣ በጌታ ፊት ተቀባይነት የሌለው ነው። ከዚህም ሌላ፣ ራስን ለማጽደቅ በመውደድ ወይም የሰውየውን ልብ ባለመረዳትና ውጫዊ ድርጊቱን ብቻ በመመልከት መፍረድ ምናልባት ትልቅ ስህተት ሊሆን ይችላል። ለምሳሌ ሙሴ፣ በአንድ ወቅት እጅግ ተቆጥቶ ነበር። ነገር ግን እግዚአብሔር በሙሴ ቁጣ ሊያዝን ቀርቶ እንደውም «እንደ ሙሴ ዓይነት ትሁት ሰው በምድር የለኝም» ብሎ መስክሮለታል፤/ዘሁ12፥1-8/ በእርግጥም ሙሴ ለእስራኤላውያን የነበረው ፍቅር ምን ያህል እንደነበረ የሚታወቀው እግዚአብሔር ከዚያ በኋላ «ላጥፋቸው ዞር በልልኝ» ሲለው «እነርሱን ከምታጠፋቸው እኔን ከሕይወት መጽሐፍ ደምስሰኝ» ብሎ ራሱን ለመስዋትነት ያቀረበበትን ልብ ቀጥለን የተመለከትን እንደሆነ ነው። /ዘፀ32፥1-35/

የአሮን የልጅ ልጅ የሆነው የአልአዛር ልጅ ፊንሐስም፣ እነዚያን ሁለት ሰዎች በጦሩ ሰፍቶ ለዘለዓለም እንዲያሽልቡ ያደረገበት ቁጣውን ብቻ የተመለከተ ሰው፣ በጭካኔውና ርህራሔ በጎደለው ድርጊቱ ጥቅስ ጠቅሶ ሊፈርድበት ይችል ይሆናል፤ ነገር ግን፣ ሃያ አራት ሺ ሰው ከእስራኤል ልጆች መካከል እስኪያልቁ ድረስ አልበርድ ብሎ የነበረውን የእግዚአብሔርን ቁጣ የዚያ ሰው ድርጊት በአንዴ ሲያበርደው ስንመለከት ምን ልንል እንችል ይሆን? /ዘሁ25፥6-9/

ከዚህ አንፃር ፈራጅነትን እናስወግድ ስንል፣ በልባችን ውስጥ ያለውን የተሳሳተ መንፈስ ለማለት እንጂ፣ ጨርሳችሁ በማንም ላይ ምንም አትናገሩ ወይም ምንም አታድርጉ ማለት አይደለም። ለምሳሌ የቤተ ክርስቲያን መሪዎች በምዕመናን ላይ የሥነ ሥርዓት እርምጃ የመውሰድ እና የመንግሥት ሹማምንትም እንደ ሕጋቸው የመፍረድ ሥልጣን አላቸው። ሙሴና አሮንም የተለያዩ የሆኑት በዚህ ድርጊታቸው ወይም አቋማቸው ነው፤ «ሕዝቡም ከቁጥጥር ውጪ እንዲሆኑ፣ አሮንም መረን እንደለቀቃቸው በጠላቶቻቸው ዘንድ መሳለቂያ እንደሆኑ ሙሴ አስተዋለ። /ዘፀ፡ 32-25/

ጳውሎስም ቢሆን፣ በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ተከስቶ የነበረውን ሥጋዊና መንፈሳዊ ምንዝርና በሰማ ጊዜ፣ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ባሉ ሰዎች ላይ እርሱም ሆነ ቤተ ክርስቲያን የመፍረድ ሥልጣን እንዳላቸው አጽንኦት ሰጥቶ ጽፏል። ነገር ግን በዚሁ መልዕክቱ ከቤተ ክርስቲያን ውጪ ባለው ሕዝብ ላይ ግን አሁን የምድር መንግሥት በኋላም እግዚአብሔር የመፍረድ ሥልጣን እንዳለው ሳይጠቅም አላለፈም።/1ኛቆሮ5፥12-13/ ይሁን እንጂ፣ አጥፊውን ከመጠን በላይ እንዳይጎዱትና አለልክ እንዳያሳዝኑት እንዲሁም ለሁል ጊዜ ተገልሎ እንዳይኖርና ተስፋ እንዳይቆርጥ እንደዚህ ያለውን ሰው በፍቅር ማጽናናትና፣ የሚወዱት መሆናቸውንም በመግለጥ ፍቅራቸውን በሥራ ሊያሳዩት እንደሚገባቸው ለሁለተኛ ጊዜ በጻፈው መልዕክቱ ለአማኞቹና ለመሪዎቹ ያስረዳል። /2ኛቆሮ2፥5-11/

ሌላው ከፍርድና አፈራረድ ጋር የሚነሳ ጥያቄም አለ፤ ይህም «አንድ ክርስቲያን፣ ከአንዱ የመንግሥት መሥሪያ ቤት ውስጥ ተቀጥሮ ቢሠራ ወይም ከዚህ ጋር ተመሳሳይ የሆኑ የኃላፊነት ቦታዎች ተቀምጦ ሳለ መፍረድና መበየን የሚገባው መሠረታዊ ጉዳዮች ቢገጥሙት ምን ማድረግ ይገባዋል?» የሚል ነው።

በመሠረቱ አንድ ሰው ዳኛ ሆኖ ቢሾምና በሥራው አጋጣሚ በሰው ላይ፣ የንብረት መወረስ ወይም የገንዘብ ቅጣት፣ እስራት ወይም የሞት ፍርድን ቢፈርድ መታየት ያለበት ዋነኛ ነገር ሕጉን በአግባብ ያለ አድልዎ ፈጽሞታል ወይ? የሚለው ነው እንጂ፣ የፈረደው የፍርድ ወይም የብያኔ ዓይነት መሆን የለበትም። ለምን ቢባል ይህ ሰው /ወንጀለኛው/ በሠራው ሥራ የተላለፈው የመንግሥትን ሕግ እስከሆነ ድረስ ከፈራጁ ዳኛ ጋር ግላዊ የሆነ ችግር እንደሌለበት የታወቀ ነውና የፈረደበት ዳኛው ሳይሆን ሕጉ ነው። መጽሐፉም ቢሆን ነፍስ ሁሉ ለበላይ ባለሥልጣናት እንዲገዛና በባለሥልጣንም ላይ የሚያምጽ በእግዚአብሔር ላይ እንደሚያምጽ ከመናገሩም በላይ ባለሥልጣኖችን ሁሉ የሚሾምና የሚሽር እርሱ እግዚአብሔር ብቻ እንደሆነ ይናገራል።

በጌታ ቤት ውስጥ በኃላፊነት ለመቀመጥ ዕድሉን የተሰጠን ማናችንም መርሳት የሌለብን የጌታን የፍርድ መንገድ ነው። መጀመሪያ ደረጃ የእግዚአብሔር መንፈስ ከእኛ ጋር ስለ መሆኑ እርግጠኛነት ሊሰማን ይገባናል። ደግሞም «እርሱ አይከራከርም ወይም አይጮኽም፤ በየመንገዱ ድምጹን አያሰማም የተቀጠቀጠ ሸንበቆን እንኳን አይሰብርም፤ የሚጤሰንም የጧፍን ክር አያጠፋም፤ ይህንኑ የሚያደርገው ቅን ፍርድ ድል እስኪነሳ ድረስ ነው፤ አሕዛብም በስሙ ተስፋ ያደርጋሉ።»/ማቴ12፥18-21/ የሚለውን ቃል ይዘት ልንመረምርና ቃሉንም ልንኖረው ይገባናል።

አንዳንዴ ወደ እኛ ዘንድ የሚመጡ ሰዎች፣ እንደተቀጠቀጠ ሸንበቆና እንደሚጤስ ጧፍ ተስፋ የሌላቸው ወይም በብዙዎች ምላስና ፍርድ የተሸማቀቁና የተሳቀቁ ሊሆኑ ይችላሉ። ምናልባትም ዛሬ ከተጋለጡበት ስህተት ተርፎ ያለው ስብዕናቸው ከእኛና ከብዙዎቻችን እጅግ የተሻለ ሆኖ፣ ነገር ግን ድንገት ወይም በአጋጣሚ በፈጸሙት ተግባር በእኛ እጅ ለመውደቅ ተገደው ሊሆን ይችላል። እናም ጌታ ከእኛ ብዙ ምህረትና ፍቅር ያገኙ ዘንድ ይወዳል። እስቲ በዚህ መንፈስ የዮሐንስ ወንጌል ምዕራፍ ስምንቷን አመንዝራ ሴት ታሪክ ለአንድ አፍታ እንደገና በምናባችን እናስብ፤ ጌታ በዚያ

ሁኔታ ፍርድ መስጠቱ ለእርሷ ከሞት የመነሳት ያህል ነው ለማለት አይቻልም ትላለችሁ? ወደ ጌታ ከመምጣቷ በፊት እኮ ያቺ ሴት በውስጥ ስብእናዋ ላይ ግድያ ተፈጽሞባታልና ሞታ ነበር ለማለት ይቻላል። ደግሞም ፍርድ ተጓድሎባት ነበር። ሴቲቱ ለማግባት የታጨች ድንግል ካልሆነች በቀር በዚያ የሕግ አንቀጽ ልትከሰስ አይገባትም፤ /ዘዳ2፡23-24/ እንደው እጅ ከፍንጅ ተይዛም ከሆነ አብሯት ጥፋተኛ ሆኖ የተገኘው ሰው መቅረብ ነበረበት።/ዘዳ22፡22/

ኢየሱስም በመጨረሻ ሴቲቱ እና እርሱ ብቻ መቅረታቸውን ሲያይ «አንቺ ሴት ያ ሁሉ ሰው ወዴት ሄደ» አንድም እንኳ ከመኳከሳቸው የፈረደብሽ የለምን? አላት፣ እርሷም «አንድም የለም ጌታዬ» ስትል መለሰችለት ኢየሱስም «ሂጂ እኔም አልፈርድብሽም፤ ከአሁን ጀምረሽ ግን ኃጢአት አትሥሪ» አላት።/ዮሐ8፡1-11/

ጌታ ኢየሱስ በሴቲቱ ኃጢአት ደስተኛ አልነበረም። ነገር ግን እርሱ ያን ያህል ፍጹም የነበረ ቢሆንም በእርሷ ላይ የትችትና የነቀፋ ቃላትን አልሰነዘረም። ከሳሾቿን ግን አሳፍሮ ነፃነትንም ሰጣት። በመጨረሻም ዳግመኛ ኃጢአት እንዳትሠራ በፍጹም ምክሩ መክሮ አሰናበታት። ይህ ነው እንግዲህ የተቀጠቀጠን ሸንበቆ ሳይሰብሩ፣ የሚጤሰንም ጧፍ ሳያጠፉ ፍርድንና ፍትህን ወደ ምድር ማምጣት ማለት። ጌታ ሁላችንንም ይርዳን። «ነገር ግን እውነትን በፍቅር እየያዝን በነገር ሁሉ ወደ እርሱ ራስ ወደሚሆን ወደ ክርስቶስ እንደግ።» /ኤፌ4፡15/

ዕንቁዎቻችሁንም በእሪያ ፊት አትጣሉ፤
የተቀደሰውንም ለውሾች አትስጡ፤ 7፡6

በእግራቸው እንዳይረግጡት ተመልሰውም እንዳይነክሷችሁ፣ የተቀደሰውን ለውሾች አትስጡ፣ ዕንቁዎቻችሁንም በእሪያዎች ፊት አትጣሉ።

ከላይ የተጠቀሰው ዘይቤአዊ ንግግር ከማቴዎስ ወንጌል በቀር በማናቸውም የወንጌል መጽሐፍ ውስጥ አይገኝም። ውሻና አሳማ በጥንትም ሆነ በአሁን ዘመን ንጽሕና የጎደላቸውና አጸያፊ ተግባራት ላላቸው ነገሮች ምሳሌ ተደርገው ይወሰዳሉ። በጥንቱ የአይሁድ ማኅበረሰብ ዘንድ በተለይ ስለዚህ ነገር እጅግ የተጋነነ አመለካከት ነበር፤ ለምሳሌ በመቅደስ ውስጥ ከሚቀርበው የተቀደሰ ነገር የቱንም ያህል ቢትረፈረፍ በምንም ዓይነት መልኩ ለውሾች መስጠት አይፈቀደም ነበር። ለአሳማም የከበረውንና ውድ የሆነ እንቁ ቢሰጡት ወደ አፉ ሊያስገባውና መልሰም ሊተፋው፣ ሰጪዎቹንም ተመልሶ ሊያሳድዳቸው ይችላል። ደግሞም እንዲያጌጥበት በአፍንጫው ወይም በጆሮው ላይ ቢያስሩለት በየቆሻሻው ላይ ሲርመጠመጥ እንቁውን ዋጋ ያሳጣዋል። ውሻና አሳማ የጌታን ትምህርት የሚቃወሙና ቃሉን በሰሙም ጊዜ ለመሳለቅ የማይመለሱ ሰዎች ምሳሌዎች ናቸው። የእነዚህ እንስሳት ድርጊት የእነዚህን ሰዎች ባህርይ ይወክላል።

በጥንት ዘመን አክራሪ አይሁዶች አሕዛብን ሁሉ እንደ ውሾች ይቆጥሩና ያዩዋቸው ነበር። ከዚህ አንፃር ጌታ በአንድ ወቅት ያቺን ከነናዊት ሴት የተናገራትን ማስተዋል ይቻላል።

«እነሆም አንዲት ከነናዊት ሴት ከዚያ አገር መጥታ፣ ማረኝ ልጄን ጋኔን ክፉኛ ይዞታል ብላ ጮኸች።... እርሱም መልሶ ከእስራኤል ቤት ለጠፉት በቀር ለሌላ አልተላኩም አለ። እርስዋ ግን መጥታ ጌታ ሆይ፣ እርዳኝ እያለች ሰገደችለት። እርሱ ግን መልሶ፣ የልጆችን እንጀራ ይዞ ለቡችሎች መጣል አይገባም አለ። እርስዋም፣ አዎን ጌታ ሆይ ቡችሎችም እኮ ከጌቶቻቸው ማዕድ የወደቀውን ፍርፋሪ ይበላሉ አለች። ጌታም፣ አንቺ ሴት እምነትሽ ታላቅ ነው፤ እንደ ወደድሽ ይሁንልሽ፤ አላት። ልጅዋም ከዚያች ሰዓት ጀምሮ ዳነች።»/ማቴ15፡28/

ሴትየዋ ምንም እንኳ ፈውስ ፈልጋ የመጣች ብትሆንም ጌታ ግን «የልጆችን እንጀራ ለውሾች መስጠት አልችልም» ብሏት ነበር። ይህም በቀጥተኛ አነጋገር «ውሻ ነሽ» እንደ ማለት ሲሆን የአይሁዶች ስለ አሕዛብ የነበራቸው የተለመደ አመለካከት ሆኖ ስር ከሰደደ ብዙ ዘመን ሆኖት ነበር። ምንም እንኳ ጌታ፣ ለዚች ምስኪን ሴት በአይሁድ የምትባለውን ለአንድ አፍታ ያስታወሳት ቢሆንም የልጇን ፈውስ ያለ ዋጋ በነፃ ሰጥቷታል። ከዚህም ባለፈ በመቀል ላይ በሠራው ሥራ በአይሁድና በአሕዛብ መኻል የቆመውን የጥል ግድግዳ ለዘለዓለም አፍርሶታል።

ዳሩ ግን ሳውል የተባለ ዐመጸኛና የወንጌል ጠላት፣ ጌታ ኢየሱስ በደማስቆ መንገድ ተገናኝቶት ወደ አሕዛብ ሁሉ የወንጌልን እውነት ይዞ እስኪወጣ ድረስ ይህንን ተልዕኮ ከሐዋርያት መኻከል ማናቸውም ለመድፈር አልሞከሩትም ነበር ለማለት ይቻላል። በእርግጥ ጴጥሮስ ከአስገራሚው የሐዋርያት ሥራ ምዕራፍ፲ ራዕይ በኋላ አሕዛብን ለማገልገል የደፈረ ቢመስልም የገላትያ መጽሐፍ ላይ እንደተገለጠው አገልግሎቱን በሙሉ ልብ ሳይሆን በመሳቀቅ ይፈጽመው እንደነበር ነው የምንረዳው። ጳውሎስም ቢሆን በዚሁ አገልግሎቱ ሰበብ ከአይሁድ የደረሰበት መከራና ችግር ቀላል የማይባል ነው።

በጌታ ትምህርት መሠረት ግን እሪያዎች እንዲሁም ውሾች የተባሉት ያላመኑ ሰዎችንና የጌታ ወንጌል ተቃዋሚዎች ናቸው። ከዚህም ሌላ ወደ ጌታ ኢየሱስ ከመጡ በኋላ ተመልሰው ወደ ዓለም የገቡትን ሰዎች በዚህ ዘይቤአዊ አነጋገር ጥላ ውስጥ እናገኛቸዋለን። ጳውሎስም፣ «እንደ ውሻ ከሚልከፈከፉ ከክፉዎች አስተማሪዎች ተጠንቀቁ፤ እነርሱ ስለ መገረዝ አሰተኛ ትምህርት የሚያስተምሩ ናቸው።» በማለት አማኞች ከእነርሱ እንዲጠበቁ ያስጠነቅቃል።/ፊል3፡2/

በጌታ ቤት ከኖርኩባቸው ያለፉት ዓመታት እንደተረዳሁት አንዳንድ የስህተት አስተማሪዎችና የወንጌል ተቃዋሚዎች የወንጌል እውነት ሲነገራቸው ቃሉን በማጣመምና በፈለጉት መንገድ በመተርጐም ያቃልሉታል። ስለዚህም ከእነርሱ ጋር ከመነጋገርና ከመከራከር መቆጠብ ያሻል። አለበለዚያ እኛ በተናገርን ወይም በተከራከርናቸው መጠን የበለጠ ጠቢባንና አዋቂዎች የሆኑ ይመስላቸዋል፤ እንደነዚህ ዓይነት ሰዎች ከኃጢአታቸው መንፃት ስለማይፈልጉና ዐመጸኞች ስለሆኑ የጌታ የምሥራች ቃል ሲነገራቸው ሁል ጊዜ ሊያሾፉና ሊሳደቡ

እንደበታቸውን መክፈታቸው አይቀርም:: ስለዚህም በውስጥ መንፈሳችን ሰውን መመዘን መቻል አለብን:: ገና ለገና ወንጌልን ለፍጥረት ሁሉ ስበኩ ተብሏል ብለን፣ እንቁዎቻችንን በእሪያዎች ሁሉ ፊት ስንጥል እንዳንገኝ እንጠንቀቅ:: የጌታን የወንጌል ቃል ከመናገራችን በፊት አስቀድመን ያ ሰው እውነትን ለመቀበል ፍላጐት እንዳለውና እንደሌለው በልባችን መንፈስ እንመርመር::

ዳሩ ግን ይኼ አገላለጥና አተረጓጎም ወንጌልን ከመመስከር እንዳያሰንፈን እፈራለሁ:: ጌታ ታላቁን ተልዕኮ የሰጠው በእርሱ ለሚያምኑ ሁሉ እንጂ ለጥቂት ሰዎች ብቻ አይደለም:: ስለዚህ እኛ በዚህ ዘመን ለመኖር ጌታ ዕድል የሰጠን ሰዎች ይህንን የምሥራች በአገኘነው አጋጣሚ ሁሉ ሰዎች እንዲሰሙት የማድረግ ኃላፊነት አለብን::

በሌላም በኩል አንዳንድ ጊዜ ሰዎች ይህንን የምሥራች ለመስማት የማይፈልጉት ሰይጣን እንዳይሰሙ ልባቸውን ደፍኖ ስለያዘው ነውና ጌታ የሚሰማ ልብን እንዲሰጣቸው ልንተጋላቸው ይገባናል:: ሰዎች እውነትን ከመስማት ጆሮአቸውን እንዲመልሱ እንዲሁም ተቃዋሚና ተላዳቢ የሚያደርጋቸውን ኃይለኛ መንፈስ አስቀድመን ማሠር እንችላለን:: ይህንንም የምናደርገው በጸሎት ነው:: የዚያን ጊዜ ሰዎች ይህን የተቀደሰና ክቡር የሆነ እንቁ ቃል ለመስማት የተገቡ ሆነው መገኘታቸው አይቀርም::

ከዚህም ሌላ ይህንን የተቀበልነውን የጌታን የደኅንነት ሕይወት በምንም ዓይነት መልኩ አቃለንና አሳንሰን እንዳናየው እንዲሁም በማያምኑ ሰዎች መኻል በማይገባ አካሄድ ስንጓዝ እንዳንገኝ መጠንቀቅ ይገባናል:: ብዙ ጊዜ የዚህ ዓለም ሰዎች አጥባቂ የሆኑ ክርስቲያን አማኞችን ማግኘት እንደ ትልቅ ጀብዱ ይቆጥሩታል:: እንደነዚህ ዓይነት ሰዎች ካሳቱንም በኋላ ተመልሰው ያሙናል፤ ሲያሻቸውም በአደባባይ ይሳለቁብናል:: *«አንተን ብሎ ክርስቲያን»* በማለት ምንም ዓይነት ክርስቲያናዊ ተግባር እንዳንፈጽም ወይም መጽሐፍ ቅዱሳዊ ቃል እንዳንናገር ይጨቁኑናል፤ ያሳቅቁናል:: ይህም የተከበረውንና የተቀደሰውን ሕይወታችንን በእሪያና በውሻ መኻከል በመጣላችን ምክንያት የሚመጣ ጣጣ ነው:: ከዚያ በኋላ ደግሞ ሁለተኛ ዕድል የሌለን እስኪመስለን ድረስ ውሾቹ ይነክሱናል፤ አሳማዎቹም ይረጋግጡናል:: ከዚህ የተነሳ አንዳንድ ሰዎች ተስፋ ቆርጠውና ራሳቸውን እንደ ምናምንቴ ቆጥረው በዚያው አስከፊ ኑሮአቸው ይቀጥላሉ::

ነገር ግን አንድ ሰው፣ በሆነው ምክንያት ከጌታ ሕይወትና ከቤተ ክርስቲያን ወደኋላ ተመልሶ የዚህን ዓለም ሰዎች ቢመስል ወይም ቢስት የዚያን ጊዜ እንቁውን በእሪያ ፊት እንደመጣልና የተቀደሰውንም ለውሾች እንደመስጠት ሊቆጠርበት ይችላል:: ጴጥሮስ ስለእንደነዚህ ዓይነት ሰዎች ሲናገር፣

«ጌታችንንና አዳኛችንን ኢየሱስ ክርስቶስን በማወቅ ከዓለም እርኩሰት ካመለጡ በኋላ ተመልሰው በዚያው ለእርኩሰት ተይዘው ቢሸነፉ ከፊተኛው ይልቅ የኋለኛው ሁኔታቸው የባሰ ይሆንባቸዋል፤ ምክንያቱም የጽድቅን መንገድ ካወቁ በኋላ ከተሰጣቸው ትዕዛዝ ወደ ኋላ ከሚመለሱ ይልቅ የጽድቅን መንገድ ሳያውቁ ቀርተው ቢሆን ኖሮ በተሻላቸው ነበር:: የተፋውን ለመዋጥ ውሻ ወደ ትፋቱ ይመለሳል:: እንዲሁም አሳማ ከታጠበ በኋላ

ተመልሶ በጭቃ ላይ ይንከባለላል:: የሚለው ምሳሌ እውነት ሆኖ ይደርስባቸዋል::» በማለት ትንታኔ ሰጥቷል:: /2ኛጴጥ3፤21-22::1980 ትርጉም/

ስለዚህም የምንናገረውን ነገር ለማንና መቼ መናገር እንዳለብን ማወቅ እና ለጌታ ወንጌል ተገቢ የሆነ ሕይወት በመኖር ይህንን የተቀደሰና እንቁ የደኅንነት መንገድን ለሰው ሁሉ መመስከር ይኖርብናል:: እንደውም ከምንናገረው ቃል ይልቅ ሕይወታችን እንደተገለጠ መጽሐፍ ለሰው ሁሉ በቀላሉ ሊነበብ የሚችል መሆኑን መርሳት የለብንም:: እግዚአብሔር እኛን ወደእዚህ ወደከበረው ሕይወት ለማምጣት ልጁን ኢየሱስ ክርስቶስን እስከመስጠት ድረስ እንደወደደን መዘንጋት አይገባም:: በእርግጥ እርሱ ለእኛ ላደረገው ነገር ዋጋ መስጠታችን የሚታወቀው ለእርሱ ወንጌል የሚገባ ሕይወት የኖርን እንደሆን ነው:: ይህንን የተቀደሰና ውድ የሆነ የጌታ ስጦታ እንዳናቃልል ደግሞ ጌታ ፀጋውን ያበዛልናል::

ለምኑ፣ ፈልጉ፣ አንኳኩ፣ ፯፤፯-11

ለምኑ፣ ይሰጣችኋል፣ ፈልጉ ታገኙማላችሁ፣ መዝጊያ አንኳኩ፣ ይከፈትላችሁማል፣ የሚለምነው ሁሉ ይቀበላልና፣ የሚፈልገውም ያገኛል፣ መዝጊያ ለሚያንኳኳ ይከፈትለታል:: ወይንስ ከእናንተ ልጁ እንጀራ ቢለምነው ድንጋይ የሚሰጠው ማን ሰው ነው? ዓሳስ ቢለምነው እባብ ይሰጠዋልን? እንኪያስ እናንተ ክፉዎች ስትሆኑ ለልጆቻችሁ መልካም ስጦታን ማድረግ ካወቃችሁ፣ በሰማይ ያለው አባታችሁ ለሚለምኑት እንዴት አብልጦ መልካም ነገርን ይሰጣቸው?

በዚህ የተራራው ስብከት ላይ አያሌ የሥነ ምግባር መመሪያዎች ቀርበዋል:: ይሁን እንጂ ትምህርቶቹን በሥጋዊ አእምሮአችን ብቻ የተመለከትናቸው እንደሆነ ለመፈጸም እጅግ አስቸጋሪ እንደሆኑ አድርገን በማሰብ ራሳችንን ማስጨነቃችን አይቀርም:: ነገር ግን ጌታ ስለምንም ነገር ቢሆን መጨነቅ እንደማይገባ በምዕራፍ ስድስት ላይ ካስተማረው ትምህርት ላይ አይተናል፤ በተጨማሪም እነዚህ በዚህ ክፍል ላይ የተዘረዘሩት ሦስት መሠረታዊ ጉዳዩች የመፍትሔ አሳብን ይዘውልን ቀርበዋል:: ይኸውም፣ መለመን፣ መፈለግና ማንኳኳት ናቸው::

በአንዳንድ ትርጉሞች እንዳገኘሁት በክፍሉ ላይ የተጠቀሰው ይኸን ዓይነቱ መለመን፣ መፈለግና ማንኳኳት፣ ሳያቋርጡ ማድረግ የሚገባ መሠረታዊ ነገር እንደሆነ ከግሪኩ የመጀመሪያው የጥንት ቅጅ ላይ ለመመልከት እንደሚቻል ለመረዳት ችያለሁ:: ይህም ማለት *«በቃ ከዚህ በላይ በዚህ ርዕስ መቅረብ የለብኝም»* የሚባል ነገር እንደሌለ ለመገንዘብ ያስችለናል:: የብፅዕና እውነታዎች በሕይወታችን ውስጥ በግልጽ ለማየት እንድንችል ወደ ጌታ አጥብቀን መለመን መቻል አለብን፤ በጨውና በብርሃን የተመሰለውን የክርስቲያን ተጽእኖ ፈጣሪነትን በሕይወታችን በቀላሉ ለመለማመድ ከጌታ ከራሱ መፈለግ አለብን፤ በዚህ ዘመን እንኳ የሚሠሩትን ክርስቲያናዊ ወይም አዲስ ኪዳናዊ ሕጎችን ጠብቀን ጌታን በሕይወታችን ለማክበር አብዝተን ስለ ፀጋው ደጁን ማንኳኳት ይጠበቅብናል::

አንድ ጽሑፍ ላይ *«ክርስቲያኖች በሕይወታቸው ደክመው ወይም ወድቀው ቢገኙ ተጠያቂዎቹ ራሳቸው ናቸው፤ ምክንያቱም ያ እንዳይሆን አስቀድመው መለመን፣ መፈለግና ማንኳኳት እንዳለባቸው ጌታ ተናግሯቸዋልና»* የሚል ነገር በማግኘቴ እጅግ ተደንቄአለሁ:: በእርግጥም «በሚያስፈልገን ጊዜ የሚረዳንን ፀጋ እንድንቀበል በእምነት ወደ ፀጋው ዙፋን እንቅረብ» የሚለው ቃል ብዙ የሚያሳስበን ምስጢር አለው::/ዕብ4፥16/

ጌታ ኢየሱስ፣ በምድር በተመላለሰባቸው ዘመናት ከኃጢአት በቀር በሰው የሚደርሰው ፈተናና ችግር እንዲሁም ውጣ ውረድ ደርሶበታል:: ስለዚህም ዛሬ በሰማይቷ መቅደስ ስለ እኛ የማይራራ ሊቀ ካህን የለንም:: ይልቁንም ፍጹም ሰው የሆነ፣ በነገር ሁሉ የተፈተነና የሚራራልን ነው እንጂ:: ከዚህ የተነሳ ልመናችንን መስማት ብቻ ሳይሆን ሕመማችንንም በቅርብ ይረዳዋል:: የምንለምነው ወይም የምናንኳኳው ደግሞ ወደ እንደዚህ ዓይነት አምላክና አባታችን ነው::

በዚህ ምድር ላይ ሕይወት እጅግ ከባድና በፈተና የተሞላች እንደሆነች ጌታ አስቀድሞ ስላወቀ ለደቀ መዛሙርቱ አጥብቀው እንዲፈልጉ፣ እንዲያንኳኩና እንዲለምኑ መመሪያን ሰጥቷቸዋል:: ይህ ማለት ግን እግዚአብሔር የለመነው ሁሉ ይሰጠናል ማለት አይደለም:: እርሱ ጥሩ አባት ነው:: ማንም አባት ልጁ ዳቦ ቢለምነው ድንጋይ እንደማይሰጠው ሁሉ፣ እባብ ቢለምነው ወይም ስለታም ቢላ ቢያስቸግረው በዚያ ፈንታ እንቁላል ይሰጠዋል እንጂ እንደሚያጠፋው እያወቀ እባብን አይሰጠውም:: እንዲሁም እግዚአብሔር እኛ የምንለምነውን ነገር የመጨረሻ ውጤት ስለሚያውቅ ልመናችንን የሚመልሰው ከዚያ አንጻር ነው::

ለማኝነት ተደጋፊነትን፣ ታናሽነትን፣ ራስን ማዋረድንና ትህትናን የሚያሳይ ነገር ነው:: ማንም ሰው፣ ከራሱ ይልቅ «አቅም አለው፣ ሊረዳኝ ይችላል፣» ብሎ ወደሚያስበው ወደ እርሱ በመሄድ ልመናውን ያቀርባል፤ ዓይኖቹ ለበሩለት ሰው ደግሞ ማናቸውም ቁሳዊም ሆነ መንፈሳዊ አቅርቦት የሚገኘው ከላይ እንደሆነ ስለሚያምን ከላይ ባለው መደገፉና መተማመኑ የተለመደ ነው::

> የተወደዳችሁ ወንድሞቼ ሆይ አትሳቱ:: በጎ ስጦታም ሁሉ ፍጹምም በረከት ሁሉ ከላይ ናቸው፣ መለወጥም በእርሱ ዘንድ ከሌለ በመዞርም የተደረገ ጥላ ከእርሱ ዘንድ ከሌለ ከብርሃናት አባት ይወርዳሉ:: /ያዕ1፡16-17/

ነገር ግን እግዚአብሔር ለልጆቹ ከሁሉ በፊት መስጠት የሚፈልገውና የሚያስደስተው ቅዱስ መንፈሱን እንደሆነ ከዚሁ ክፍል ተመሳሳይ በሆነው በሉቃስ ወንጌል ላይ መመልከት እንችላለን:: «እንኪያስ እናንተ ክፉዎች ስትሆኑ ለልጆቻችሁ መልካምን ስጦታ መስጠት ካወቃችሁ፣ በሰማይ ያለው አባት ለሚለምኑት እንዴት አብልጦ መንፈስ ቅዱስን ይሰጣቸው?»/ሉቃ11፥13/

ለአንድ ሰው የእግዚአብሔር መንፈስ ከተሰጠው ሁሉ ነገር ተሰጥቶታል ለማለት ይቻላል:: እርሱ ሁሉ በሁሉ ነው፤ ወደ ሰው ሲመጣ የሰውን ሕይወት በእግዚአብሔር ለታቀደለት ዓላማ ምቹ ያደርገዋል:: ዓይኖቹንም በመክፈት እግዚአብሔር ለእርሱ ያየለትን እንዲያይ ያግዘዋል:: በጸሎቱ እንኳ ሳይቀር በምን ርዕስና በምን ዓይነት እውቀት መጸለይ እንዳለበት ከማስተማሩም በላይ ሰውየው መጸለይ በማይችልበት ወቅትም ቢሆን ስለራሱና

ስለ ሌሎች በማይነገር መቃተት በመቃተት ይረዳዋል፤ /ሮሜ8-27/ ስለዚህም እኛም፣ እግዚአብሔር፣ ከሁሉ አብልጦ ይህንን መንፈሱን እንዲሰጠን መለመን፣ መፈለግና ማንኳኳት አለብን::

ጳውሎስ፣ ለኤፌሶን ክርስቲያኖች፣ ውስጣዊ ሰውነታቸውን የሚያጠነክር ኃይል በመንፈሱ አማካኝነት እግዚአብሔር በክብሩ ባለጠግነት እንዲሰጣቸው፣ ክርስቶስ በእምነት ሁል ጊዜ በልባቸው እንዲኖርና የእነርሱ ሥርና መሠረታቸው በፍቅር እንዲጸና፣ ደግሞም የክርስቶስ ፍቅር ስፋቱ ርዝመቱ፣ ቁመቱና ጥልቀቱ ምን ያህል መሆኑን ከቅዱሳኑ ጋር ሁሉ ማስተዋል እንዲችሉ እንዲሁም ይህንን ለማወቅ እጅግ አስቸጋሪ የሆውን የክርስቶስ ፍቅር በማወቅ በእግዚአብሔር ፍጹም ሙላት ለመሞላት እንዲችሉ፣ በአንድ ወቅት አጥብቆ ይጸልይላቸው ነበር:: እናም ይህ የጸሎት ርዕስ ሁላችን ለራሳችን ብቻ ሳይሆን አንዳችን ስለሌላችን ደጋግመን የምንጸልይበት ቢሆን አሁን ያለን ታሪክ ምን ያህል በተለወጠ ነበር::

አንዳንድ ልመናዎችና ማንኳኳቶች የቆዩና የዘገዩ ቢመስሉም መልሳቸው ግን ከጠበቅነው በላይ ሆኖ ሊያስደንቀን ይችላል:: ምናልባት ዛሬ የምናልፍበት ጎዳና ከባድና አስቸጋሪ ቢሆንም እንኳ ውጤቱ ግን ያማረና አስደሳች መሆኑ አይቀርም::

> አንድ ገበሬ በአንድ ወቅት አንዲቷ ፍየል ከሌሎቹ ይልቅ ሳትወልድ ብዙ በመቆየቷ በጣም ይመረርና ያዝን ነበር አሉ፤ ታዲያ ከብዙ ዘመን ትዕግሥት በኋላ ያቺ የተመረረባት ፍየል መልካቸው ዥንጉርጉር የሆኑና የተዋቡ ግልገሎችን ወለደችለት:: እርሱም ያንን ሲመለከት *«ለካስ እስከ ዛሬ ያቆየሽው እንዲህ ስትሸላልሚው ኖሯል»* አለ ይባላል::

ፍላጎታችንን ስናስታውቅን፣ ልመናችንን ሳናቋርጥ በፊቱ ስናቀርብና ማንኳኳታችንን ሳናቋርጥ ብንቀጥልና ሳንነቀፍ በልግስና የሚሰጠውን እግዚአብሔርን ብንጠይቅ የምንፈልገውን ሁሉ እንኳ ባይሆን የሚያስፈልገንን ግን በጊዜው እንደሚሰጠን ስለፍታም መጠራጠር የለብንም:: ዳሩ ግን ይህ መለመን፣ መፈለግና ማንኳኳት በምዕራፍ ፮፥ላይ አጥብቆ የተቃወመውን ድግምታዊ የጸሎት ዓይነት እንዳልሆነ መረዳት ይገባል:: በእርግጥ አጥብቀን የምንጸልይ ከሆነ እግዚአብሔር አብዝቶ መንፈሱን ይሰጠናል፤ እርሱም ወደ እውነት ሁሉ ይመራናል:: በእግዚአብሔር መንፈስ የሚመሩ ደግሞ እነርሱ የእግዚአብሔር ልጆች ናቸው::/ሮሜ8፥14/ በመንፈስ ቅዱስ ምሪት የሚደረግ ጸሎት ደግሞ የግብዞችን ወይም የአሕዛብ ዓይነት ጸሎት ሊሆን አይችልም::

ጌታ፣ በፊቱ በእምነት ልመናቸውንና ፍላጎታቸውን በማስታወቅ አዘውትረው በሩን ለሚያንኳኩ ሰዎች እስከ ምን ድረስ ሊሰማቸው እንደሚወድ፣ በአንድ ወቅት ስለ እምነት የተናገረውን ቃል በማስታወስ መረዳት እንችላለን:: «እውነት እላችኋለሁ ባትጠራጠሩም፣ በበለስቲቱ እንደሆነባት ብቻ አታደርጉም፣ ነገር ግን ይህን ተራራ እንኳ ተነቅለህ ወደ ባህር ተወርወር ብትሉት ይሆናል፤ አምናችሁ በጸሎት የምትለምኑትን ሁሉ ትቀበላላችሁ»/ማቴ21፥21-22/ ችግሩ ግን ብዙዎቻችን ያለን እምነት ለጥቂት ጊዜ የሚቆይና ዘለቄታነት የሌለው ሆኖ መገኘቱ ነው:: ከዚህ የተነሳ ለብዙ የጸሎት ጥያቄዎቻችን መልስ አላገኘንም:: አዘትውሮ መለመን፣ ሳያቋርጡ መፈለግ፣ ሳይታክቱ ማንኳኳት፣ በጌታ ላይ ያለንን ፍጹም የሆነ መታመንን ያሳያል:: ከዚህ

ክፍል ተመሳሳይ በሆነውና በሉቃስ ወንጌል ላይ በሚገኘው የትምህርት ክፍል ላይ ጌታ አንድ ሌላ ምሳሌ በመጠቀም እንዳስተማረ እናገኛለን፡፡

> «ከእናንተ ማናቸውም ወዳጅ ያለው፣ በእኩለ ሌሊትስ ወደ እርሱ ሄዶ፣ ወዳጄ ሆይ፣ ሦስት እንጀራ አበድረኝ፣ አንድ ወዳጄ ከመንገድ መጥቶ የማቀርብለት የለኝምና ይላልን? ያም ከውስጥ መልሶ፣ አታድከመኝ አሁን ደጁ ተቆልፏል፣ ልጆቼም ከእኔ ጋር በአልጋ ላይ አሉ፣ ተነስቼ ልሰጥህ አልችልም፤ ይላልን? እላችኋለሁ ወዳጅ ስለ ሆነ ተነስቶ ባይሰጠው እንኳ፣ ስለ ንዝነዛው ተነስቶ የሚፈገውን ሁሉ ይሰጠዋል፡፡ እኔም እላችኋለሁ፣ ለምኑ፣ ይሰጣችኋል፣ ፈልጉ፣ ታገኙማላችሁ፣ መዝጊያን አንኳኩ፣ ይከፈትላችሁማል፡፡ የሚለምን ሁሉ ይቀበላልና፣ የሚፈልግም ያገኛል፣ መዝጊያውንም ለሚያንኳኳው ይከፈትለታል፡፡ አባት ከሆናችሁ ከማናችሁም ከእናንተ ልጁ እንጀራ ቢለምነው፣ እርሱም ድንጋይ ይሰጠዋልን? ዓሳ ደግሞ ቢለምነው በዓሳ ፈንታ እባብ ይሰጠዋልን? ወይንስ እንቁላል ቢለምነው ጊንጥ ይሰጠዋልን? እንኪያስ እናንተ ክፉዎች ስትሆኑ ለልጆቻችሁ መልካም ስጦታ መስጠት ካወቃችሁ፣ በሰማይ ያለው አባት እንዴት አብልጦ መንፈስ ቅዱስን አይሰጣቸው» /ሉቃ11፡5-13/

እንግዲህ በጌታ ፊት በመፈለግ፣ በመለመንና በማንኳኳት ጊዜ የምንወስድበት ምክንያት ሌላ ሳይሆን ጌታ ራሱ በዚህ ሁኔታ እንድንቀርብ ስለወደደ ወይም ስለፈለገ ነው፡፡ ከዚያም ባለፈ ይህ ጸሎታችን የሚያስተላልፈው መልዕክት፣ በጌታ ላይ ያለንን መታመን፣ መደገፍና መመካትን ነው፡፡

እግዚአብሔር መለመንና ማንኳኳታችንን ብቻ ሳይሆን፣ ከልብ የሆነ ፍላጎታችንን ያያል፡፡ ምክንያቱም እርሱ ጨዋ አምላክ ነው፤ ማንንም ያለ ፍላጎቱ አስገድዶ አንዳች ማድረግ አይሻም፤ ለዚህ ነው የሰውን ፍላጎት አጥብቆ የሚፈልገው፡፡ እኔ እንኳ በአቅሜ ሐዘን የደረሰበትን ሰው የማጽናናት ዕድሉን ሳገኝ ከሁሉ አስቀድሜ ሐዘንተኛውን የምጠይቀው፣ *«ለመጽናናት ፍቃደኛ ነህ ወይ?»* ብዬ ነው፡፡ ይህንን የማደርገው ምናልባት ሰውየው ከልቡ የሚያምነው ጠንካራ ሐዘን ማዘን እንዳለበት ከሆነ፣ የሚፈልገውም እንዲያ እንዲሆንለት እንደሆነ ስለምረዳ ነው፡፡ እንደሚታወቀው በተለይ በእኛ በኢትዮጵያውያን ባህል በአብዛኛው ማለት ይቻላል፣ ሐዘንን ማጥበቅ እንደ ዋነኛ ነገር ተደርጎ ነው የሚታሰበው፤ ታዲያ ፍላጎቱና እምነቱ በሌለበት ሁኔታ አንድን ሰው ለማጽናናት መሞከር ትርፉ ድካም ብቻ መሆኑ አይቀርም፡፡ ልክ እንደዚሁ ጌታ መንፈስ ቅዱስም ለማጽናናት የሚፈቅደው ለመጽናናት የሚፈልጉትን ነው፡፡ እርሱ ለእኛ አንዳች ነገር ለማድረግ የልብ ፍላጎታችንን አጥብቆ ይሻዋል፡፡

ማንም መንፈሳዊ ሰው፣ በተራራው ስብከት ላይ ጌታ ያስተማራቸውን «የዳነ ክርስቲያን የሕይወት ወግ» ሲሰማ ወይም ሲያነብ ከልቡ አንዳች የመሆን ወይም የመለወጥ ቅናት መቀጣጠሉ እንደማይቀር አስባለሁ፤ ዳሩ ግን አንዳንድ ጊዜ ይህ የመሆን ፍላጎትና ተስፋ ጊዜአዊና ዘለቄታነት የሌለው ሆኖ እንዳይገኝ ፍላጎቶቻችንን በጥልቅና ጠንካራ ልመናና ማንኳኳት ማጀብ መቻል አለብን፡፡ ስለ በጎ ፈቃዱ መፈለግንና ማድረግን በእኛ የሚሠራ ጌታ ይረዳናል፡፡/ፊል2፡13/

ወርቃማው መመሪያ 7፡12

> እንግዲህ ሰዎች ሲያደርጉላችሁ የምትወዱትን ሁሉ እናንተም ደግሞ እንዲሁ አድርጉላቸው፤ ሕግም ነቢያትም ይህ ነውና፡፡

ጌታ ኢየሱስ ይህንን ትምህርት ባስተማረበት ዘመን አይሁድ *«ሰዎች እንዲያደርጉብህ የማትሻውን አንተም በእነርሱ ላይ ከማድረግ ተቆጠብ»* የሚል ሃይማኖታዊ መመሪያ ነበራቸው፡፡ ክርስቶስ ለደቀ መዛሙርቱ ያስተማረው የሥነ ምግባር መመሪያ ግን ከዚህ እጅግ የላቀ ስብእናን የሚጠይቅ ሆኖ ተገኝቷል፡፡ ይህም ሰዎች ለእኛ እንዲያደርጉልን የምንሻውን ሁሉ ለሌሎች የማድረግ ኃላፊነት ነው፡፡ በዚህም ደግሞ የሕግና የነቢያት ትምህርትና ትዕዛዝ ሁሉ ተጠቃሏል፡፡ ከዚህ የተነሳ ይህን ትዕዛዝ ብዙ የነገረ መለኮት ተማሪዎች «ወርቃማው ሕግ» በማለት ሊጠሩት ችለዋል፡፡

ይህ ወርቃማ ሕግ፣ እግዚአብሔር አምላክህን፣ በፍጹም ልብህ፣ በፍጹም ኃይልህ፣ በፍጹም አሳብህ፣ በፍጹም ነፍስህ ውደድ፣ ከሚለው ትዕዛዝ እና ባልንጀራህን እንደራስህ አድርገህ ውደድ ከሚለው የብሉይ ኪዳን ሕግ ጋር ቀጥተኛ የሆነ ትስስር ያለው ነው፡፡ ምክንያቱም ሰው አምላኩን በዚያ ሁኔታ ከወደደ ጌታ ለፈጠራቸውና ለሚወዳቸው የሰው ልጆች ያለው አመለካከትና አስተሳሰብ ፍጹም መቀየሩ አይቀርምና ነው፡፡ ጓደኛውን ወይም ጎረቤቱንም እንደ ራሱ የሚወድ፣ ለእርሱ ደስ የሚያሰኘውንና የሚያስፈልገውን ሁሉ ለሌላው እንደሚያስፈልገው አድርጎ ስለሚቆጥር ወይም ስለሚያስብ እነዚያን የብሉይ ኪዳን መለኮታዊ ሕጎች ለመፈጸም የሚችልበትን አቅም ሊያገኝ ይችላል፡፡

አሁን ባለችው ዓለም ይህ ወርቃማ ትዕዛዝ ወይም ሕግ በሰው ሁሉ ዘንድ ተግባራዊ መሆን ችሉ ቢሆን ኖሮ፣ የዚህች ዓለም መልክ ምንኛ በተቀየረ ነበር! እንደሚታወቀው በየዘመናቱ ሰላምንና ጸጥታን ለማስጠበቅ ኃይልን መጠቀም የግድ ሆኗል፤ ፖሊስ፣ ወታደር፣ ዳኛ፣ ፍርድ ቤትና የመሳሰሉ ተቋማት በሰዎች መኻከል ይብዛም ይነስም ፍትህና ፍርድ እንዳይጓደል በሰዎች የተመሠረቱ ተቋማት ናቸው፡፡ ምናልባትም ሰው ሁሉ ግን ይህ መለኮታዊ ሥርዓት ገብቶት ወይም ከነፍሱ ጋር ተዋህዶት ቢሆን ኖሮ እነዚህ ተቋማት ጭራሽ አስፈላጊ ባልሆኑ ነበር፡፡

ሰው በተፈጥሮው የራስ ወዳድነት ባህርይ ስላለው ማናቸውንም ነገር ለሌላው ከማድረግ ወይም ለሌላው ቅድሚያ ከማሰብ ይልቅ ራሱን ያስቀድማል፡፡ ይህ ወርቃማ ሕግ ደግሞ በሰው ውስጥ ሕያው መሆን የሚጀምረው ሰውየው በክርስቶስ በሆነው ሕያው ሥራ በሩሉ ፍላጎትና መብት ሲሞትና ክርስቶስ በሰውየው ውስጥ ሕያው መሆን ሲጀምር ነው፡፡ ጌታ ያደረገውንና የሆነውን ልብ ብላችሁ ተመልከቱ፣ በዚህ ምድር ላይ ሊገኝ የቻለው ለሰው ደስታ ነው፤ የሰውን ልጆችን ከአባቱ ጋር ያስታርቅ ዘንድ ከነበረበት ክብርና ማንነት በብዙ መልኩ ወደታች መውረድ ነበረበት፡፡ እናም ለእኛ ደስታ ኖሮ ዛሬ ያገኘነውን ነፃነት አጎናጸፈን፡፡

የወርቃማው ሕግ መመሪያ የሚጀምረው «እንግዲህ» በሚል ቃል ነው። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ይህ ቃል በተጠቀሰበት ቦታ ሁሉ ከዚያ በፊት የተነሳውን አሳብ ለማግኘት ወደ ኋላ መመለስ የግድ ይላል። አንዳንድ ጊዜ አንድ አንቀጽ ሌላ ጊዜ ደግሞ አንድ ምዕራፍ ወይም ምናልባትም ክፍሉ ያለበትን ሙሉውን መጽሐፍ ማጥናት ያስፈልግ ይሆናል። በዚህም መሠረት ከዚህ ክፍል በፊት ጌታ ስለ ፍርድና ስለ ጸሎት የተናገራቸውን ዓበይት ቁም ነገሮች ብንመለከት የዚህን ወርቃማ ሕግ አሳብ የበለጠ ለመረዳት ያስችለናል።

ፍርድን በተመለከተ ማናችንም ፈራጆች ሆነን እንዳንገኝ ጌታ አስጠንቅቆናል። ነገር ግን ፈራጅነት የውስጥ ወይም የልብ ዝንባሌ ስለሆነ እንዲህ በቀላሉ ከልባችን ውስጥ ይወጣል ለማለት አይቻልም፤ ከሰው ውስጥ ይህንን ዓይነት ባህርይ ሊወገድ የሚችለው ራሳችንን በሌላው ቦታ አስቀምጠን ሌላው ያደረገውን ወይም የሚያደርገውን መመልከት ስንችል ብቻ ነው። ሰዎች፣ በእኛ ላይ እንዲፈርዱ በማንፈልገው ነገር ወይም ሰዎች፣ እኛን እንዲረዱን በምንፈልገው ጉዳይ እኛም ሌሎችን የመረዳትና የመርዳት ዝንባሌ ሊኖረን ይችላል።

ጸሎት ከወርቃማው ሕግ ጋር ያለውን ትስስር የተመለከትን እንደሆነ፣ እኛ የምንፈልገው፣ የምንለምነውንና የምናንኳኳባቸው ነገሮችን ሌሎች ወንድሞቻችንና እኅቶቻችን እንደሚያስፈልጋቸው አጥርተን ለማየት የምንችልበትን ማስተዋል ይሰጠናል፤ ይህም በጸሎታችንም ሆነ በሌሎች ድርጊቶቻችን ስለራሳችን ብቻ ሳይሆን ስለ ሌሎችም የምናስብና የምንቲጋ እንድንሆን ያደርገናል።

ኢየሱስ ክርስቶስ ይህንን ወርቃማ ሕግ በአንድም በሌላም መንገድ በተለያየ ጊዜ ተናግሮታል። እንደ እውነቱ ከሆነ «ወርቃማው መመሪያ» ክርስቲያኖችን ወይም የእርሱ ተከታዮችን ከዚህ ዓለም ሰዎች የሚለያቸው ቁልፍ የሕይወት መመሪያ በመሆንም የሚያገለግል እውነት ነው። በሉቃስ ወንጌል ከዚህ የተራራው ስብከት ጋር ተመሳሳይነት ባለው ክፍል ላይ ይህን ቃል የምናገኘው፣ ጠላቶችን ስለ መውደድና ለእነርሱ መልካም ስለ ማድረግ፣ የሚያሳድዱንን ሰዎች ስለ መመረቅና ለሚበድሉን ስለ መጸለይ፣ በቀልን እና በቀለኝነትን ስለ ማስወገድ፣ እንዲሁም ገንዘብ ከተበደረን ሰው ጋር እንዴት መሆን እንደሚገባን፣ ከሚያስተምረው ትምህርት ቀጥሎ መሆኑ፣ የቃሉን ትርጉምና አሳብ የበለጠ ሰፊና ጥልቅ እንዲሆን ያደርገዋል።/ሉቃ6:31/

በክርስቶስ ዘመን የአይሁድ ረበናት *«በአንተ ላይ እንዲሆን የማትፈልገውን በሌላው ላይ አታድርግ»* የሚል ትምህርት ያስተምሩ እንደነበርና ይህንንም ከታሪክ መረጃዎች ማግኘት እንደተቻለ በዚህ ትምህርታችን መግቢያ ላይ አይተናል። ጌታ ኢየሱስም በዚህ ትምህርቱ «አታድርግ» የሚለውን የአሁድ የብሉይ ኪዳን ትምህርት «አድርግ» በሚል አጠናክሮታል ወይም አክርሮታል።

በዚህ በወርቃማው ሕግ መመሪያ መሠረት ለሰዎች ያለንን ቸልተኝነት ወይም ግዴለሽነትን አስወግደን እውነተኛ አፍቃሪና ሰው ወዳጅ እንድንሆን እንበረታታለን። በማናቸውም ከሰው ጋር ባለን ኅብረትና ግንኙነት ሚዛን ሊሆን የሚገባው ከዚያኛው ወገን ለእኛ የሚደረገው ነገር ሳይሆን፣ እኛ ለሰዎች ማድረግ

የምንችለው ነገር ብቻ ነው። ለምሳሌ ሰዎች እንዲወዱን፣ እንዲያከብሩንና መልካም የሆነውን ሁሉ ለእኛ እንዲሰጡን እንፈልጋለን፤ ወርቃማው ሕግ የሚለን ደግሞ እንዲወዱህ የምትፈልግ ከሆነ ውደዳቸው፣ እንዲያከብሩህ ከፈለግህ፣ አክብራቸው፣ ማናቸውም እንዲሰጡህ የምትፈልገውን ነገር፣ አንተ ቅድሚያ ስጣቸው፤ ነው። እንግዲህ ይህም ሕግና ነብያት የታተሙበት የእውነት ቃል ነው።

ይህ ግን ለዚህ ዓለም ሥርዓትና ባህል ምን ያህል አስቸጋሪ የሆነ ድርጊት እንደሆነ ይታወቃል፤ የጌታ ትምህርት ዋና ዓላማም ደቀ መዛሙርቱን ከዚህ ዓለም ባህል፣ አስተሳሰብና ዕውቀት ፍጹም መለየት ነው። ድርጊታችንን ሁሉ በጌታ ቃል ባለን አክብሮት ማዕከልነት የምናደርግ ከሆንን፣ ይህ ትዕዛዝ ፈጽሞ ሊከብደን አይችልም። እንደውም ይህ ነው የማይገባ ጥልቅ ደስታ ያጎናጽፈናል። ይህንንም ጌታ ኢየሱስ የተናገረው፣ ለሰዎች ሁሉ ሊኖረን ስለሚገባ አስተሳሰብ እንጂ፣ ለጥቂቶች ወይም ለአማኞች ብቻ ስለሚሆን ድርጊት አይደለም። እንደውም ይህ ዓይነቱ አስተሳሰብ፣ ዓለም በክርስቲያኖች ልታይ የሚገባውን ብርሃን እንዳታይና ምድርም ከጌታ ደቀ መዛሙርት ዘንድ የተቀመመላትን ጨው እንዳታገኝ እንቅፋት መሆን ነው።

በብዙ ቦታዎች አማኞች ወይም የጌታ ደቀ መዛሙርት እርስ በርስ አጥብቀው ይዋደዳሉ። ከዚያም ሲያልፍ በአንድ አጥቢያ ወይም ቤተ እምነት ያሉ ሰዎች እርስ በርሳቸው ሲተሳሰቡ ይታያል። በመሠረቱ ይህ መልካምና ሊበረታታ የሚገባው ነገር ቢሆንም ጌታ፣ ከዚህ ባለፈ መልኩ ፍቅራችን፣ ስጦታችንና መልካም የሆኑ ተግባሮቻችን ሁሉ ለተቀረው ዓለም እንዲተርፉ ይፈልጋል። ይህንን ለማድረግ ከምንችልባቸው ዓበይት የጌታ ትምህርቶች መካል ደግሞ «ወርቃማው ሕግ» አንዱ ነው። በዚህም የክርስቶስን ፍቅር ለዚህ ዓለም እንገልጣለን፤ በራስ ወዳድነት ለተጠላለፈው ለዚህ ዓለም የክርስቶስን ድንቅ የሆነ ለሌሎች የመስጠት ሕይወት፣ በእኛ ሕይወት በመግለጥ ለማሳየት እንችላለን።

መንፈስ ቅዱስ ወደ ሕይወታችን ሲመጣ ከሚሠራቸው ታላላቅ ሥራዎች አንዱ ይህ «የወርቃማ ሕግ» መመሪያ በሕይወታችን ለመፈጸም ቀላል እንዲሆንልን ማድረግ ነው። ስለዚህም በራሳችን አቅም እንደሚሆን ወይም ልንፈጽመው እንደማንችል አድርገን ማሰብ የለብንም። እንደውም እግዚአብሔር ለባረከው ሰው፣ ይህ በጣም ቀላልና አስደሳች ነገር ነው።

የእስራኤል የነገድ መሪዎች አባት የሆነው ያዕቆብ፣ ገና ከእናቱ ማህፀን ሲወጣ ሽንፈትን አሜን ብሎ መቀበል የሚቸግረውና የትግል ሰው ነበር። እናም ዕድሜውን ሙሉ ላለመቀደም በመሮጡ ምክንያት በወቅቱ በሰው ዘንድ አስፈላጊና ጠቃሚ የሚባሉ መንፈሳዊና ቁሳዊ በረከቶችን ለማግኘት ችሎ ነበር። ከነዚህም ከግማሽ ደርዘን የማያንሱ በረከቶች የተነሳ ያዕቆብ በምድር ላይ «የተባረከና» ከብዙዎች ዘንድ የሚቀናበት ሰው ነበር ማለት ይቻላል። ነገር ግን ያዕቆብን ከያቦቅ ወንዝ ወዲያ ማዶ ያገኘው እግዚአብሔር፣ በታገለው ጊዜ የተመከበትን የጭኑን ሽሉዳ በመንካት ትምክህቱን እንዲጥል ረድቶታል።

ተመልከቱ፣ ያዕቆብ ከአባቱ ቤት ተሰዶ ከመውጣቱ በፊት፣ ብኩርና፣ በረከትና ምርቃትን ሲያገኝ ከአገሩ ሲወጣ ደግሞ በመንገድ ላይ እግዚአብሔር አስገራሚ የተስፋ ቃል ሰጥቶት ነበር:: እነዚህ የማይታዩቱ ነገር ግን አስደናቂ የሕይወት መሠረት የሚሆኑ ውስጣዊ በረከቶች ቢሆኑም ያዕቆብ በተጨማሪም በሚታዩና ሊዳሰሱ በሚችሉ ድንቅ በረከቶች የተባረከ ሰው ነው:: ከእነዚህም መኻል፣ ትዳር፣ ከደርዘን በላይ ልጆችና ሀብትና ንብረቱን መጥቀስ ይቻላል:: ነገር ግን ያዕቆብ፣ በያቦቅ ወንዝ ማዶ እግዚአብሔር ሲታገለው ባገኘው ጊዜ፣ «ካልባረከኝ አልለቅህም» ማለቱን ብቻ የተመለከተ ሰው *«ደግሞ ምን ጎድሎበት ነው?»* ብሎ በየዋህነት ቢያስብ አያስደንቀን ይሆናል:: ይሁን እንጂ ያዕቆብ ከስሙ መቀየር አንስቶ በኋላ ያደርጋቸውን አስደናቂ ለውጦች በጥሞና ለተመለከተ፣ በእርግጥ የመባረክ ትርጉም ምን ያህል አዛብተን እየተረዳነው እንደሆነ ለመገንዘብ ይቸግረዋል የሚል እምነት የለኝም::

በመጀመሪያ፣ ያዕቆብ ወንዙን አሻግሮ ዔሳው ቢመጣበትና በቀል ቢያስብ እንዲመታቸው ከፊቱ አስቀድሚቸው የነበሩትን ሚስቶቹን ልጆቹን ባሪያዎቹንና ከብቶቹን አልፎ ራሱን ለዔሳው ጥቃት ሙሉ ለሙሉ አጋለጠ፤ በሁለተኛ ደረጃ፣ ከዔሳው አጥብቆ ሲሻውና በዚህም ዘመኑን ሙሉ ዋጋ ሲከፍልለት የነበረውን ለእርሱ የሚገባውን የዔሳውን ስግደት ሳይጠብቅ፣ ሰባት ጊዜ ጎንበስ ቀና ብሎ ሰገደለት፣ ሦስተኛ፣ ያ ለምስር ወጥ እንኳ ገብጋባና ስስታም የነበረው ሰው ከሀብቱ እኩሌታውን ለዔሳው አቅርቦ እንዲወስድለት ዘበዘበው፣ በዚህም ከመቀበል ይልቅ በመስጠት ምን ያህል ደስ መሰኘት እንደሚቻል መረዳቱን አሳየ፤ አራተኛ፣ ዔሳው ከእኔ ጋር እንሂድ ሲለው «ልጆቹ ህፃናት ናቸው ሳሞቹም የሚያጠቡት አሳቸው፣ ምናልባትም ሰዎች አንድ ቀን በችኮላ የነዷቸው እንደ ሆነ ይሞታሉ፤ ስለዚህ እኔ በህፃናቱና በከብቶቹ እርምጃ ልክ እመጣለሁ አንተ ግን ሩጥ» በማለት ቀድሞ ያልነበረውን ለሌሎች መጠንቀቅና ማሰብ አሁን መጀመሩን በግልጥ አስመሰከረ::/ዘፍ32እና33/

እነዚህ አራት ነገሮች በወንዙ አንፃር ከእግዚአብሔር ታግሎ እስከረታበት ቀን ድረስ ያዕቆብ ለራሱ አጥብቆ የሚሻቸውና የሚፈልጋቸው ነገሮች ነበሩ:: ነገር ግን በዚያ ስፍራ እግዚአብሔር እርሱን ሲባርከው፣ እርሱ ለሌሎች ሲያደርጋቸው ምን ያህል የሚያስደስቱ ተግባሮች ሆነው እንዳገኛቸው አልጠራጠርም::

የወርቃማው ሕግ ትዕዛዝ፣ ለንድ በጌታ የተባረከ ሰው በጌታ ፀጋ በደስታ ሊፈጽመው የሚችለው ቀላል ተግባር ነው:: ያለ መንፈስ ቅዱስ ይህንን ሕግ ለመፈጸም ማናችንም ልቅም የለንም:: ስለዚህ ለብዙተን ወደ እርሱ መሰመንና መጮኽ ነው የሚገባን::

ጌታ፣ ለእርሱ ደቀ መዛሙርት፣ የሰጠው የሕይወት ደረጃ ይህን ዋነኛ ነገር እንዲፈጽሙ የሚያዝ ነው:: ነገር ግን የሰው ዋነኛ ጠላት የሆነው ሠይጣን፣ ሰዎችን በራስ ወዳድነት ጠላልፎ እነርሱ ከሌላው ወገን እንዲጠብቁ እንጂ ለማንም ምንም ማድረግ እንዳይችሉ ተብትቦአቸዋል:: ከዚህ እስራት ተፈቶ ጌታም በዚህ የወርቃማ ሕግ ተግባራት ማክበር እንዴት ያለ መታደል ነው? በየቦታው የሚታየውን መልካም ነገሮችን ከሌላው ወገን የመጠበቅ አዝማሚያን በማስወገድ ጌታን በወርቃማው መመሪያ ማክበር ከደቀ መዛሙርት ሁሉ የሚጠበቅ ነው::

ደግሞም የሰው የራሱ ምኞትና እንዳይነካበት የሚፈልገው ምቾቱ ይህንን ወርቃማ ሕግ እንዳይመቸውና እንዳይታዘዘው ችግር ሆኖ ከፊቱ መቆሙ አልቀረም:: ጌታ ኢየሱስ ለደቀ መዛሙርቱ ራስን ስለ መካድ ደጋግሞ ያስተማረበት አንዱ ምክንያት የክርስትናን መልካም ተግባራት ያለዚያ መፈጸም እንደማንችል ስለሚረዳን ነው::

__ጠቃሚ ምክር__

__ስማጠቃለያ፤__

መንገድ ላይ እንደ ዘበት የምትጥለው የሙዝ ልጣጭ ካንተ በኋላ በዚያ መንገድ ላይ የሚያልፈውን ወንድምህን ሊያዳልጠውና ለከፋ ጉዳት ሊዳርገው እንደሚችል አስበህ ታውቃለህ? ስለዚህ በመንገድህ ላይ ሌላ ሰው የጣለው የሙዝ ልጣጭ ወድቆ ብታገኝ እንኳ ሳታነሳው አትለፍ:: መኪና ስትነዳ ለእግረኛ ቅድሚያ ለመስጠት አታመንታ፤ በመንገድህ ላይ ቅድሚያ ለሚፈልጉ ሰዎች ሁሉ ቅድሚያ ስጣቸው:: ምናልባት ትንሽ ልትዘገይ ስለምትችል ቀድመህ በመውጣት ይህንን ማካካስ ትችላለህ::

ለሰዎች ጊዜ ስጣቸው፤ ችግራቸውን ደጋግመው ቢያወሩህ እንኳ ይህ ለእነርሱ እረፍት የሚሰጣቸው መስሎ ከታያቸው ደጋግመህ ይህንን እንዲያደርጉ ፍቀድላቸው:: ብዙ ከመናገር ይልቅ አድማጭ መሆን ይሻላልና ጥሩ አድማጭ ሁን፤ ሰዎች የምትናገረውን እንዲረዱህ እንደምትፈልግ ሁሉ አንተም እንዲሁ ተረዳቸው:: አንዳንድ ጊዜ ድርጊትህን በተሳሳተ ሁኔታ ተርጉመውት ቅሬታ ቢሰማቸው እንኳ ፍጹም አትዘንባቸው:: ከሰዎቹ ድርጊት ይልቅ የሚያደርጉበትን ምክንያት አታውቅምና ስለ ሰው ቀና አስተሳሰብ ይኑርህ:: በምድር ላይ የምትኖረው አንድ ጊዜ ያውም አሁን ነውና በዚህች አጭር በሆነች ዘመንህ ለጎረቤትህ መልካምን ብቻ አድርግበት::

ለወዳጆችህ ብቻ ሳይሆን ለሚጠሉህ እንኳ ሳይቀር ታማኝና ግልጽ ሰው ሁን:: መራርነትን አስወግድ፤ ቂመኛና በቀለኛ መሆን ለአንተ የተገባ አይደለምና እንደ በዛልህ የጌታ ምህረት ሁሉ ምህረትህ የበዛ ይሁን:: ሁልጊዜ ከመቀበል ይልቅ መስጠት የተሻለ እንደሆነ አምነህ ደግና ለጋስ ሁን:: ቅንነትህን ከሚያበላሽና ንጽሕናህን ከሚያቆሽሽ አስተሳሰብ አእምሮህንና ልብህን ጠብቅ::

ታማኝ ሁን፤ ቀጠሮ አክብር፣ በሰዓት ተገኝ፣ የተዋስከውን የሰው ንብረት በጊዜው ከምስጋና ጋር መልስ፤ እንደምትከፍል እርግጠኛ ካልሆንክ በስተቀር ከሰው ገንዘብ አትበደር፤ ምናልባት እንዳሰብከው ሳይሆን ቀርቶ መክፈል ባልቻልክ ጊዜ ፈጥነህ ይቅርታ ጠይቅ አለያም ጊዜ እንዲሰጥህ በትህትና ለምን:: በማናቸውን መልኩ ጥፋተኛ ሆነህ በተገኘህበት ጊዜ የሚደርስብህን ቅጣትና ተግሳጽ ሁሉ ማድረግና መሆን የሚገባህን ለመሆንና ለማድረግ ባለመቻልህ ምክንያት የሆነብህ በመሆኑ በፀጋ ተቀብለህ በአምላክህና በሰዎች ፊት በትህትና ተመላለስ:: ሰዎች በቁጣ ሲናገሩህ እንኳ አንተ በእነርሱ ቦታ ብትሆን ምን ሊሰማህ ይችል እንደነበር በማስታወስ ቁጣቸውን ለማብረድ የለዘበ ምላስ ይኖርህ ዘንድ ራስህን አስለምድ::

እነዚህ በጣም ጥቂት ምሳሌዎች፣ ነገር ግን በየዕለቱ በምታደርገው የሕይወት እንቅስቃሴ የሚገጥሙህ ድርጊቶች ናቸው። ሰዎች ለአንተ እንዲያደርጉልህ የምትፈልጋቸው ነገሮች በዕለታዊ ኑሮህ ላይ ያጋጥሙሃል። ወርቃማው ሕግ አስፈላጊ የሆነው አንተ ባለህበት አካባቢ የዚህች ዓለም መልክ የተሻለ እንዲሆን ለማስቻል ነው።

ወርቃማው መመሪያ የአዲስ ኪዳን ትምህርትና አገልግሎት ሁሉ መሠረት ነው። እንግዲህ ሰዎች እንዲያደርጉልህ የምትፈልገውን ሁሉ ተሽቀዳድመህ ለእነርሱ ማድረግ የምትችለው፣ የጌታ ወደ ምድር መጥቶ መከራ መቀበል እንዲሁም የአንተን እስከ አሁን ድረስ በሕይወት የመቆየት አስፈላጊነት በሚገባ የተረዳኸው እንደሆነ ነው።

ወርቃማው ሕግ ከራስህ ይልቅ ለጌታ ያለህ ፍቅርና ለክብሩ ሲጸናብህ ልትፈጽመው የምትችለው ለስገሬሚና ቀላል ትእዛዝ ነው። ቀላልነቱ ደግሞ ለአንተ እንጂ ለሌላው አይደለም። በርግጥም በዘመናቸው ከቃል ባለፈ ጌታ አክብረው ያለፉ ሰዎች በሕይወታቸው ትዕዛዙን ለመፈጸም የቻሉ ነበሩ። አንተም ብትሆን ይህንን ትችል ዘንድ ጌታ ፀጋውን ሰጥቶሃል።

የጥሞና ጊዜ ጥያቄዎች

1. ከቶውኑ አትፍረዱ ማለት ምን ማለት ነው?
2. ለሌሎችን ስህተት ማረም ወይም ማስተካከል አስፈላጊ በሚሆንበት ጊዜ በምን ዓይነት ሁኔታ ነው ስህተተኛውን መቅረብ የሚገባን?
3. ሰው እንቁውንና የተቀደሰውን በውሾችና በእሪያዎች ፊት ሊጥል የሚችለው በምን ዓይነት ሕይወት የተመላለሰ እንደሆነ ነው?
4. ጌታ ኢየሱስ የእኛን መፈለግ፣ መለመንና ማንኳኳት አጥብቆ የፈለገበት ምክንያቱ ለምንድን ነው?
5. «የወርቃማውን መመሪያ» ወይም «ሕግ» በዚህ ምድር ላይ ሙሉ ለሙሉ ተግባራዊ ማድረግ የሚቻል እንደሆነ ታምናለህ?
6. «የወርቃማው መመሪያ» ተግባራዊነት በቤተ ክርስቲያንህ ምን ያህል ተግባራዊ እየሆነ እንዳለ ከጓደኞችህ ጋር ተወያዩበት።

ክፍል ፰፤ ዕውቀና ያለው ደቀ መዝሙርነት፤ከ7:21-7:27

የደቀ መዛሙርት ምርጫ 7:13

በጠበበው ደጅ ግቡ፤ ወደ ጥፋት የሚወስደው ደጅ ሰፊ፣ መንገዱ ትልቅ ነውና ወደ እርሱም የሚገቡ ብዙዎች ናቸው ወደ ሕይወት የሚወስደው ደጅ የጠበበ፣ መንገዱም የቀጠነ ነውና፤ የሚያገኙትም ጥቂቶች ናቸው።

በዚህ ምድር ያለን ሕይወት ምንጊዜም ቢሆን በምርጫ የተሞላ መሆኑን እናውቃለን። ምርጫ ደግሞ ከአንድ በላይ በሆንና «የትኛው ጥሩ ወይም የተሻለ ነው?» የሚል የውስጥ ሙግትና የውሳኔ ሂደት ነው። ከዚህም ባለፈ አንዳንድ ጊዜ ምርጫ በጥፏና በመጥፎ መኻከል የሚቀርብ ጥያቄ ብቻ ሳይሆን፣ በጥፏና እጅግ በጣም ጥፏ በሆነ ነገር መኻከል ሊቀርብ ይችላል። በእርግጥ ከእነዚህ አጣብቂኝ ነገሮች ውስጥ ትክክለኛ የሆነውን ለመምረጥ የቻለ ሰው በሕይወቱ አስደሳች ጊዜያቶችን ለማየት እንደሚችል ይታመናል። ሁለት እግር አለኝ ተብሎ ሁለት ዛፍ አይወጣምና አንዳንዴ በአንድ ጊዜ ሁለት ነገሮችን መምረጥ የማንችልበት አጋጣሚ ብዙ ነው። በተለይ በዚህ ትምህርት ውስጥ የተዘረዘሩት የምርጫ አሳቦች ቆራጥ ውሳኔን የሚጠይቁ ከመሆናቸው አንፃር መራጩ ደጋግሞ ሊያሰላስላቸውና ተኩረት ሊሰጥባቸው የሚገቡ ናቸው።

ጌታ ኢየሱስ፣ ይህንን የተራራ ትምህርቱን ለማገባደድ በቀረበበት ጊዜ አስፈላጊ የሆኑ የማስጠንቂያ መልዕክቶችን ያቀርባል። ከነዚህ የማስጠንቀቂያ መልዕክቶች መኻል ስለ መንገድና በር ምርጫ የቀረበው ክፍል አንዱ ነው።

ጌታ፣ ትምህርቱን በሰማን ጊዜ በአድናቆትና በአግራሞት እንድንሞላ ብቻ ሳይሆን እንድንለወጥና ተግባራዊ የሆነ ምላሽ እንድንሰጥ ይፈልጋል። በእርግጥ ትምህርቶቹ ሊያስደንቁና ሊያስገርሙን ይችላሉ። ይሁን እንጂ የእርሱ ዋነኛ ዓላማ

እኛን ማስገረም ወይም ማስደነቅ አይደለም:: ስለዚህ ይህ የምርጫ አሳብ ውሳኔዎቻችንን በአንክሮ እንድንመረምር ያስገድደናል:: በተለይም በሁለት ነገሮች መኻል ያለ ምርጫ የአሁንና የሚመጣውን ሕይወት ለመወሰን የመቻሉ ጉዳይ አስደናቂ ነው:: ለምሳሌ፣ በዚሁ የተራራው ትምህርት ላይ እንኳ፣ ሁለቱ መዝገቦች፣ ሁለቱ ጌቶች፣ ሁለቱ በሮች፣ ሁለቱ መንገዶች፣ ሁለት ዓይነት ዛፎች፣ ሁለት ዓይነት ነብያት፣ ሁለት ዓይነት አስተማሪዎችና በመጨረሻም የሁለት ቤተ ሠሪዎችን ታሪክን እናገኛለን::

ጌታ፣ ስለ ሁለቱ በሮችና ስለ ሁለቱ መንገዶች ይናገራል፤ አንደኛው በር ሰፊና ወደ ሰፊ ጉዳና የሚያደርስ ነው፤ በብዙ ሰዎች ዘንድ እንደ ቀና መንገድም ስለሚታሰብ ምርጫቸው ያደርጉታል፤ ሁለተኛው በር ጠባብ ነው፤ ደግሞም ወደ ጠባቡና አስቸጋሪው መንገድ ያመራል ከዚህ የተነሳ ብዙ ሰዎች ምርጫቸው ሊያደርጉት አይወዱም:: የሚደንቀው ብዙ ሰዎች የሚመርጡት ሰፊውንና ቀና የሚመስለውን መንገድ ሆኖ ሳለ ጌታ ግን እንድንመርጥ የጠቆመን ጠባቡን እንዲሁም ብዙዎች የማይመርጡትን በርና መንገድ ነው:: ሰፊው በርና መንገድ ለብዙዎች የተመቸ ነው፤ ምክንያቱም በዚያ የራስ ምኞት አይከለከልም፤ ኃጢአት ማድረግንም የሚያግድ ሕግ የለም፤ በዓለም ያለውንና በዓይን ፊት ያማረውን ሁሉ ለማድረግ መብትን የሚያጐናጽፍ ነው፤ እኔነት፣ ግለኝነትና ራስ ወዳድነት የተንሰራፋበት ስለሆነ ማንም ስለማንም ማሰብም ሆነ መጠንቀቅ አይጠበቅበትም:: ውጫዊ የሆኑና በሰው ፊት ውዳሴ ሊያስገኙ የሚችሉ ተግባሮችን ወይም ብዙዎች የተቀበሉትን ሃይማኖት እስከተቀበሉ ድረስ መከራ ወይም ችግር በእምነት ምክንያት በማንም ላይ አይደርስም:: ዋሽቶ፣ አጭበርብሮ፣ ሰርቆና አምታትቶ ሰው «ሕይወት» ወይም «ኑሮ» የሚለው ደረጃ ላይ መድረስ እስከቻለ ድረስ እንደ በረከትና ብፅዕና የሚታሰብበት ወይም የሚቆጠርበት «ምቹ» ሥርዓት ነው::

በአንፃሩ ቀጣዩ ጠባቡ በር፣ ጥቂቶች ብቻ ይመርጡታል፤ ቀጭኑ መንገድም ለጥቂቶች ብቻ ነው የሚመቸው፤ ምክንያቱም በዚያ የራስን ምኞት ክዶ፣ ለኃጢአት ሞቶ፣ ለጽድቅ የሚኖርበት ሥርዓት ነው ያለው:: እንደው ዓይን ያማረውን፣ ሥጋ የወደደውን ሳይሆን፣ እግዚአብሔር የሚለውንና ለሌላው ጥቅም የሚሆነውን ብቻ ማድረግን ይጠይቃል:: እኔነትን ራስ ወዳድነትንና ግለኝነትን አስወግዶ ለክርስቶስና ለሌላው ሰው መኖር የዚህ መንገድ መርህ ነው:: ውስጣዊና መንፈሳዊ የሆነውን እምነት መከተል በብዙ ሃይማኖተኞችና ዓለማውያን ሰዎች ዘንድ ተቀባይነት ባያሰጥና እንደ እብድ ቢያስቆጥርም የሕይወት ምርጫውን ያንን ያደረገ ሰው ግን ይጓዝበታል፤ ጽድቅና ቅድስና በጎደለው መንገድ ለመክበር ፈጽሞ ስለማይቻል አንዳንዴ በብዙ ጉስቁልናና ድህነት ውስጥ ማለፍን ይጠይቃል፤ ስለዚህም ሰማያዊ መገለጥ እስካልመጣ ድረስ ይህ መንገድ ምቹ አይደለምና ብዙዎች አይወዱትም:: ሀብትን፣ ክብርን፣ ምቾትንና ድሎትን አስቀድሞ በዚህች መንገድ ማለፍ አይቻልም፤ ጥቅሙና ፍላጐቱን ሁሉ በዚህ ምድር ለማሳካት የሚወድና ለጌታ ያልሞተ በዚች በር ለማለፍ ይቸገራዋል:: ጠባቡ በርና ቀጭኑ መንገድ ብዙ ውጣ ውረድ የበዛበት፣ የሰይጣንና የሰዎች ተቃውሞ የሚያይልበት ስለሆነ አስቸጋሪና ከባድ ነው:: ወጥመድና መሰናክል የበዛበት ከፍታና ዝቅታ የሞላበት ነው::

በሰፊው በርና መንገድ ላይ የሚገቡ፣ የሚወጡና የሚጓዙ ሰዎች ዘወትር የሚቃናላቸውና የተሳካላቸው ስለሚመስሉ አንዳንድ ጊዜ በቀጭኑ መንገድና በጠባቧ በር የሚሄዱ ሰዎች «እኔ ተሳስቼ ይሆንን?» ማለታቸው አይቀርም:: ለምሳሌ አሳፍ በአንድ ወቅት የተሰናከለውና የሳተው ይህንን በውጫዊ ዓይኑ ተመልክቶ እንደ ነበር ከዚህ በፊት በነበረው ጥናታችን ላይ አይተናል::/መዝ.73፥1/

በመዝሙር ፩ ላይ በክፉዎች መንገድ ያልሄደ፣ በኃጢአተኞች መንገድ የማይቆም፣ በፌዘኞች ወንበር የማይቀመጥ ምስጉን ሰው እንደሆነ በእግዚአብሔር ቃል ተጽፏል:: እንዲህ ዓይነት ሰው፣ ደስታው በእግዚአብሔር ሕግ ሲሆን፣ እርሱንም በቀንና በሌሊት ያሰላስለዋል:: ስለዚህም እርሱ፣ በፈሳሽ ዳር እንደተተከለችና ፍሬዋንም በጊዜዋ እንደምትሰጥ ዛፍ ይሆናል፤ የሚሠራው ሁሉ ይሳካለታል ይከናወንለታል:: ክፉዎች ግን በፍጹም እንደዚህ አይደሉም:: ለጊዜው የከበሩና የተሳካላቸው ቢመስሉም እነርሱ ንፋስ ጠርጉ እንደሚወስደው ገለባ ናቸው፤ በፍርድና በፍትህ ቀን ፈጽመው ጸንተው መቆም አይችሉም፤ በጻድቃን መኻከልም ለዘለዓለም አይገኙም፤ ምክንያቱም እግዚአብሔር የደጋግ ሰዎች አካሄድን ያውቃልና የክፉዎችም መንገድ ግን የሚያመራው ወደ ጥፋት ነው:: /መዝ1፥1-6/

የሁለቱ መንገዶች ልዩነት አሁን ያላቸው ምቾች ወይም አለመመቸት ሊሆን አይችልም:: እንደእውነቱ ከሆነ መንገዶች ሁሉ መታየት የሚገባቸው በመጨረሻ ግባቸው ወይም በሚያስገኙት ውጤት ነው:: ከጥንት ጀምሮ እስከ ዛሬ እግዚአብሔር እነዚህን መንገዶች ወይም አማራጮች ለሰዎች ሁሉ አቅርቧል ለአብነት ያህል ኤርሚያስን በአንድ ወቅት «እነሆ አድምጡ፤ እኔ እግዚአብሔር ወደ ሕይወት የሚወስደውንና ወደ ሞት የሚያደርሰውን መንገድ በፊታችሁ አኑሬአለሁ፤ ከሁለቱ አንዱን ምረጡ» /ኤር21፥8/ ብሎ ነበር::

ይህም ከፍጥረት ጀምሮ እግዚአብሔር በሕዝቡ መኻከል ያስቀመጠው ሥርዓት ነው፤ እግዚአብሔር ለአዳም እንኳ ምርጫን ሰጥቶት ነበር:: እርሱ ግን የመረጠው መንገድ ለእርሱና ለዘሮቹ ሁሉ ሞትን አመጣ:: አሁን በዚህ ዘመንም ቢሆን እግዚአብሔር እንደገና ለሰው ልጅ የድነት መንገድ ምርጫን ሰጥቷል:: <u>ይሁን እንጂ እርሱ ብዙ የደኅንነት አማራጮችን አልሰጠም::</u> ብዙ ሰው ግን አሁንም ድረስ እንደዚህ አድርጐ የሚያስብ ይመስላል:: ይህም እጅግ የሚያሳዝን ነው::

እግዚአብሔር ወሳኝ በሆነ የሰው ጉዳይ እንኳ ሳይቀር ለሰው ምርጫውን መተው እጅግ የሚገርም ነገር ነው፤ ዳሩ ግን ይህ የሚያሳየው እግዚአብሔር በመልኩ ለፈጠረው የሰውን ልጅ ያለውን አክብሮት ነው:: እስቲ ተመልከቱ! ጌታ ኢየሱስ ወደ ምድር መጥቶ በሰው ምሳሌ ስመኖር የማንም ፈቃደኝነት ወይም እሺታ አላስፈለገውም፤ ነገር ግን ወደ እያንዳንዱ ሰው ልብ ለመግባት ሁልጊዜ የሰውየውን ፈቃድ ወይም ምርጫ መጠየቅ አይደንቃችሁም! ለምሳሌ በራዕይ3፥20 ላይ ጌታ ኢየሱስ «እነሆ በደጅ ቆሜ አንኳኳለሁ፤ ማንም ድምጼን ቢሰማ ደጁንም ቢከፍትልኝ ወደ እርሱ እገባለሁ» ይላል:: ጌታ፣ ማንኳኳቱን አያቋርጥም፤ መክፈቱ ግን የሰውየው ምርጫ ነው::

በሕይወታችን ብዙ ትክክለኛና ትክክለኛ ያልሆኑ ምርጫዎችን ለመምረጥ ወስነን በውሳኔያችን ተደስተን ወይም ተከፍተን እናውቅ ይሆናል። አንዳንድ ምርጫዎች ግን በጠቅላላው የሰው ሕይወት ላይ ያላቸው ተጽዕኖ ያን ያህል የጎላ ባይሆንም፣ አንዳንዶቹ ግን ደግመን ልናስተካክለው በማንችልበት ሁኔታ መላው ሕይወታችንን በጸፀት የተሞላ ሊያደርጉት ይችላሉ። ለምሳሌ አንድ ሰው፣ እንደ ክርስቲያን የትዳር ጓደኛውን መርጦ ጋብቻውን ከፈጸመ በኋላ ምርጫውን የተሳሳተ አድርጎ ቢያስብ፣ ያንን ለማስተካከል ምንም ዓይነት ዕድል አይኖረውም። በአንፃሩ ሰው በአንድ ወቅት ምርጫው የነበሩትን ሥራ፣ ንግድ፣ የመኖሪያ ሥፍራና የመሳሰሉትን በሌላ ጊዜ እንደተሳሳተ አድርጎ በሚቆጥርበት ጊዜ የቀደመ ምርጫውን ለማስተካከል ዕድሉ ይኖረው ይሆናል። ስለዚህ ዛሬ ላይ ቆመን የመረጥነው ነገር ነጋችንን ምን ያህል ያማረ ሊያደርገው እንደሚችል መገምገሙ ጥሩ ነው። በተለይም የዘለዓለም ሕይወታችንን የሚወስነው የእምነት ጉዳይ የበለጠ ትኩረት ሊሰጠው የሚገባ ነው።

በብዙ ሰባኪያን «የጠፋው ልጅ ታሪክ» በመባል የሚታወቀውና ጌታ በሉቃስ ወንጌል ላይ የተረከውን ልጅ፣ የፈለገውን ወስዶ ከአባቱ ተለይቶ መኖር በፈለገ ጊዜ አባቱ ሊመጣበት ያለውን ደግ ያልሆነ ነገር ከማሳሳብ በቀር በምርጫው ጣልቃ ለመግባት የፈለገ አይመስልም። ዳሩ ግን ይህ ልጅ ምርጫው ትክክል እንዳልነበር ከደረሰበት መከራ በተማረ ጊዜ ምርጫውን ለማስተካከል ውሳኔ ላይ መድረሱ በራሱ እጅግ የሚደንቅ ነው። በእርግጥም የዚያ ልጅ አባት ልጁ ምርጫውን ባስተካከለ ጊዜ በታላቅ ደስታ ተቀብሎታል። ነገር ግን እንደዚህ ዓይነት ምርጫን የማስተካከል ዕድል ሁልጊዜ እንደሚገኝ አድርጎ ማሰብ የዋህነት ብቻ ሳይሆን ሞኝነትም ነው።

አሁንም ጌታ፣ ለእያንዳንዳችን የሰጠን ምርጫ ይህንን የሚመስል ነው። ከእርሱ ጋር መኖራችንን እርሱ ሁል ጊዜ በደስታ ይቀበለዋል። ነገር ግን *«ካንተ ጋር መኖር አልፈልግም»* ብለን ውሳኔ ላይ ከደረስን ደግሞ በግድና በማስፈራራት ከእርሱ ጋር እንድንኖር ግድ አይለንም። አንዳንድ ጊዜ በዓለም ያለው ነገር እኛ ጋር ካለው የተሻለና የሚበልጥ እየመሰለን ልባችን ሊሸፍት ይችል ይሆናል። ይሁን እንጂ ዓለም በክፉው እስከተያዘች ድረስ ነገሯ ሁሉ ማስመሰልና ማጭበርበር የሞላበት ነው። ዛሬ ውብ አስመስላ የምታሳየን ነገር ሁሉ ለቅበላ እንጂ ለኗሪዎቿ ያዘጋችው እንዳልሆነ በመንፈሳችንና በእግዚአብሔር ቃል ዕውቀት ተረድተነዋል። ደግሞም የሚታየው ጊዜአዊ የማይታየው ግን ዘለዓለማዊ እንደሆነ እናውቃለን።

በእውነት ጌታ ኢየሱስን መምረጣችን እጅግ ትክክል ነው። እርሱ መልካም እረኛ ነው። እርሱን መምረጥ ለዘለዓለም የሕይወት ዋስትናን ያስገኝልናል። አስገኝቶልናልም። ማንም ጤነኛ የሆነ ሰው ኢየሱስን ካልመረጠ እጅግ በጣም ተሳስቷል። በእርግጥ የጌታ ኢየሱስ መንገድ ውጣ ውረድ የበዛበትና ምቹ ያልሆነ ሊመስል ይችላል። ነገር ግን ወደ ሕይወት ያደርሳል። እግዚአብሔር ሰዎች ሁሉ በእርሱ በኩል ብቻ ሲመጡ ሊቀበላቸው ለዘለዓለም ቃሉን ሰጥቷል። ስለዚህ ጌታ ኢየሱስ «እኔ መንገድና እውነት ሕይወትም ነኝ፣ ከእኔ በቀር ወደ አብ የሚመጣ የለም።» ሲል ከእርሱ በቀር አማራጭ መንገድ እንደሌለ አስተምሯል።/ዮሐ14፡6/

ደግሞም ጌታ፣

«እውነት እውነት እላችኋለሁ፤ እኔ የበጐች በር ነኝ። ከእኔ በፊት የመጡት ሁሉ ሌቦችና ወንበዴዎች ናቸው፤ዳሩ ግን በጐቹ አልሰሟቸውም።በሩ እኔ ነኝ፤ በእኔ የሚገባ ቢኖር ይድናል ይገባል ይወጣልም መሰማሪያም ያገኛል፤ ሌባው ሊሰርቅና ሊያርድ ሊያጠፋም እንጂ ስለ ሌላ አይመጣም እኔ ሕይወት እንዲሆንላችሁና እንዲበዛላችሁ መጣሁ።»/ዮሐ10፡7-10/ አለ።

ይህንን ጌታ መምረጥ ትልቅ ዕድል ነው። ነገር ግን ምርጫ ማለት *«ከእናት፣ ከአባት፣ ከጥንት ሲወርድ ሲዋረድ የወረስኩት»* በማለት የምንኩራራበትና ታሪክ የምንጠርቅበት ሳይሆን የግል ውሳኔ ነው። ምርጫችን ሕይወታችንን ለዚሁ ጌታ በሙላት ለመስጠት ካላስቻለንና ለቃሉ ለመንታዘዝ ካላደረገን ጥሩነቱ ምኑ ላይ ነው? በአፋችን ብቻ እርሱ ምርጫችን እንደሆነ ብንለፍፍና በመንገዱ ለመሄድ ግን ፈቃደኝነታችንንና ተነሳሽነታችንን ካላሳየን መድረሻችንስ የት ሊሆን ነው? በመጽሐፈ ምሳሌ ላይ «ለሰው ቅን የምትመስል መንገድ አለች፤ ፍጻሜዋ ግን የሞት መንገድ ነው» የሚል ቃል አለ። /ምሳ14፡12/ ዛሬ ምቹ በሚመስለው መንገድ የሚጓዙ የሚመስላቸው ነገር ግን ጌታ ኢየሱስን ምርጫቸው ያላደረጉ ሰዎች መጨረሻም ከዚህ የተለየ አይደለም።

በመሠረቱ ሲኦል ወይም ገሀነመ እሳት እግዚአብሔር ለሰው ብሎ የፈጠራቸው ስፍራዎች አይደሉም። እርሱ ለሰው ልጆች ያዘጋጀው ዘለዓለማዊ የመኖሪያ ስፍራ ገነትን ወይም መንግሥተ ሰማያትን ነው። ይህንን በእርግጠኝነት ለመናገር የቻልኩት በተለይ በማቴዎስ ወንጌል ምዕራፍ ፳፭ ላይ ያለውን ቃል በትኩረት ካየሁኝ ጊዜ ጀምሮ ነው። ነገር ግን ሰው ወዶና ፈቅዶ ሲወስን ከሁለቱ አንዱ የሆነውን ሲኦልን ሊመርጥ ይችላል።

«እናንተ የአባቴ ብሩካን ኑ፣ ዓለም ከተፈጠረበት ጊዜ ጀምሮ የተዘጋጀላችሁን መንግሥት ውረሱ ...» /ማቴ፡25፡34/ «እናንተ እርጉማን፣ ለሰይጣንና ለመላዕክቱ ወደ ተዘጋጀው ወደ ዘለዓለም እሳት ከእኔ ሒዱ...»' /ማቴ25፡41/

ከዚህ አንፃር በዚህ በምርጫዎች በተሞላ ዓለም በሞትና በሕይወት ጉዳይ እንኳ ሳይቀር ምርጫችን በእጃችን እንደሆነ ማስተዋል ይገባል።

ነገር ግን አንዳንድ ጊዜ ምንም እንኳ ምርጫችን ጌታና በእርሱ የሚገኘው የዘለዓለም ሕይወት ቢሆንም፣ ከጊዜው ፈተናና ዳተኝነት የተነሳ በጊዜው ማድረግ የሚገባንን ነገር ሳናደርግ እንቀራለን። ለምሳሌ ያህል በመኃልየ መኃልይ ዘሰለሞን መጽሐፍ፣ ምዕራፍ ፭ ላይ ታሪኳን የምትተርከው ሴት፣ ሊጎበኛት ወደ እርሷ ዘንድ መጥቶ ለነበረው «ውዷ»[1] የሰጠችውን ምላሽ ለማየት እንችላለን። ከታሪኩ ለመረዳት እንደሚቻለው የዚህች ሴት ውድ በአንድ ምሽት ከብዙ ስጦታዎች ጋር ወደ እርሷ ዘንድ መጥቶ ነበር፤ ነገር ግን እርሱ በዚያ በደረሰበት ጊዜ እርሷ እግሯን ታጥባ ልብሷንም አውልቃ በመኝታዋ ላይ ነበረች፤ ከዚህ የተነሳ ምንም እንኳ ልቧ ነቅቶ የውዷን ቃልና ልመና የሰማች ብትሆንም ተነስታ ለመክፈት ግን

---

[1] ይህ መጽሐፍ በብሉይ ኪዳን፣ በእስራኤልና በእግዚአብሔር መካከል ለነበረው ተግባቦት ቅኔአዊ አቀራረብ ሆኖ ሲቀርብ፣ በአዲስ ኪዳን ደግሞ፣ በክርስቶስና በቤተ ክርስቲያን መካከል ላለው ኅብረት ምሳሌ በመሆን እንደሚያገለግል ብዙ የሥነ መለኮት ተማሪዎች ይስማሙበታል፤

ዳተኛ ስትሆን ትታያለች፡፡ ውዷም ከብዙ ልመናና ውትወታ በኋላ/ እንኳ እንዳልከፈተችለት ሲመለከት ጥሏት ለመሄድ የተገደደ ይመስላል፡፡ የሚያሳዝነው ልክ እርሱ ፈቀቅ እንዳለ እርሷ አንጀቷ ስለእርሱ መታወኩ ነው፤ ከውስጧ መንሰፍሰፍ የተነሳ ልትፈልገው በወጣች ጊዜ ግን እኔ እንደሚመስለኝ በጣም ዘግይታ ነበርና በቅርብ ልታገኘው አልቻለችም፡፡ በሌሊቱ ጨለማ እርሱን ፍለጋ ተንከራተተች፤ ዳሩ ግን ብትጠራው እንዳልመለሰላት ብትፈልገው እንዳላገኘችው ትናገራለች፡፡ እንደውም ከተማዋን የሚጠብቁ ጠባቂዎች ባገኙአት ጊዜ ደበደቧት፣ አቆሰሏት፤ ቅጥር ጠባቂዎቹም የዓይነ ርግብ መሸፈኛዋን ወሰዱባት፡፡ ይሁን እንጂ ይህንን ሁሉ ከምንም ሳትቆጥር *«እናንተ የኢየሩሳሌም ቆነጃጅት ሆይ ውዴን ያገኛችሁት እንደሆነ እኔ ከፍቅሩ የተነሳ መታመሜን ንገሩልኝ»* በማለት መልዕክቷን ለሁሉ ትናገራለች፤ እነርሱም አንቺ ከሴቶች ሁሉ የተዋብሽ ሆይ ይህን ያህል ያማልሽን ውድሽ ማን ቢሆን ነው ባሏት ጊዜ፣ እርሱ ማን እንደሆነና ለምን እንደመረጠችው ጣፋጭ የሆነ ቅኔ በመደርደር ገልጻላቸዋለች፡፡

ውዴ ነጭና ቀይ ነው፣

<u>ከእልፍ የተመረጠ ነው፡፡</u>

ራሱ ምዝምዝ ወርቅ ነው፣

...እግሮቹ በምዝምዝ ወርቅ እንደ ተመሠረቱ፣

እንደ እምነበረድ ምሰሶዎች ናቸው፣

መልኩ እንደ ሊባኖስና እንደ ዝግባ ዛፍ መልካም ነው፡፡

አፉ እጅግ ጣፋጭ ነው፣ እርሱም ፈጽሞ ያማረ ነው፡፡

እናንተ የኢየሩሳሌም ቆነጃጅት ሆይ ፣

ውዴ ይህ ነው ባልንጀራዬም ይህ ነው፡፡

ታዲያ ይህቺ ሴት ስለውዷ የነበራት ዕውቀትና መረዳት ይህን ያህል ከነበረ ስለምን ለእርሱ ለመክፈት ያን ያህል ዳተኛ እንደሆነች ለሁላችን ጥያቄ የሚሆን ጉዳይ ነው ብዬ እገምታለሁ፡፡ እኔ እንደማስበው ይህቺ ሴት ውዷ በእጇ እስካለ ድረስ የትም እንደማይሄድ አድርጋ ያሰበች ነው የሚመስለኝ፤ ይህም አንዳንዶቻችን ምናልባት ስለ ጌታና በእርሱ ስለተሰጠን ሕይወት ያለንን ቸልተኝነት በማሳየት አንዳች መልዕክት ያስተላልፋል የሚል እምነት አለኝ፡፡ እርግጥ ነው ጌታ በጠበበው በርና በቀጭኑ መንገድ እንድንገባና እንድንሄድ በመከረን መሠረት በዚህ መንገድ ላይ ተገኝተናል፡፡ ነገር ግን ምን ያህል ስለምርጫችን ጠንቃቆች ነን? ምናልባትም በእጅ የያዙት ወርቅ እንደመዳብ ይቆጠራል የሚለው ብሂል በእኛ ተፈፃሚ እንዳይሆን ያስፈራል፡፡

ይቺ ሴት ያደረገችውን ተመልከቱ፣ በእርግጥ መንቃትና እርሱን ማስተናገድ በሚገባት ሰዓት ለእርሱ ከፍታለት ቢሆን ኖሮ ያንን ሁሉ መከራ ባልተቀበለች ነበር፤ ነገር ግን እጅግ ዘገየች፡፡ ምንም እንኳ በምርጫዋ እርግጠኛ የነበረችና እርሱንም ከአስር ሺዎች መካከል የመረጠችው ቢሆንም ለእርሱ የሚገባውን ክብር አልሰጠችም፤ እንግዲህ ጌታን መምረጥና በመንገዱ ለመሄድ መወሰን ማለት

ዘወትር የእርሱን ፈቃድና አሳብ ለመፈጸም ነቅቶ መጠበቅንም የሚያካትት እንደሆነ ለአንባቢዎቼ ለማስገንዘብ እወዳለሁ፡፡ በተጨማሪም ምንም እንኳ ሴቲቱ ጊዜው እጅግ የረፈደባት መስሎ ቢታይም የመጨረሻዋን ዕድል ለመጠቀም ያደረባት ጉጉት እንዲሁም በብዙ መከራ ውስጥ ለእርሱ ያላትን ፍቅርና በምርጫዋም ላይ ያላት አቋም የገለጠችበት ሁኔታ ሁለተኛ ዕድል ለሚሰጠውና የእንደገና አምላክ ወደሆነው ጌታ ለመመለስ በምድር እስካለን ድረስ ጊዜ እንዳለ የሚያመለክት ነው፡፡

እንግዲህ ጌታ፣ በጠበበው በርና በቀጭኑ መንገድ መግባትና መሄድ ምርጫችን እንዲሆን መክሮናል፤ የእርሱ ምርጫ ደግሞ ፍጹምና እንከን የማይወጣለት ነው፤ ምክንያቱም በቃሉ «ለእናንተ የማስባትን አሳብ እኔ አውቃለሁ፤ ፍጻሜና ተስፋ እሰጣችሁ ዘንድ የሰላም አሳብ ነው እንጂ የክፉ ነገር አይደለም»/ኤር29:11/ ተብሎ ተጽፎልና፤ ያም ቢሆን እንኳ ከምርጫችን በኋላ ያለው ሕይወታችን ለምርጫችን የተገባ መሆን እንደሚገባው ቸል ማለት የለብንም፡፡ የዕብራውያን ጸሐፊ «መዳናችሁን ቸል አትበሉ» ሲል የሚያስጠነቅቀው ይህ እውነት ስለገባው ነው፡፡/ዕብ2:3/

ከሐሰተኛ ነቢያት ተጠበቁ 7:15-20

የበግ ለምድ ለብሰው ከሚመጡባችሁ በውስጣቸው ግን ነጣቂ ተኩላዎች ከሆኑ ከሐሰተኞች ነቢያት ተጠንቀቁ፡፡ ከፍሬአቸው ታውቋቸዋላችሁ ከእሾህ ወይን፣ ከኩርንችትስ በለስ ይለቀማልን? እንዲሁም መልካም ዛፍ ሁሉ መልካም ፍሬ ያደርጋል፣ ክፉ ዛፍ፣ ክፉ ፍሬ ያደርጋል፡፡ መልካም ዛፍ፣ ክፉ ፍሬ ማፍራት ወይም ክፉ ዛፍ መልካም ፍሬ ማፍራት አይችልም፡፡ መልካም ፍሬ የማያደርግ ሁሉ ይቆረጣል ወደ እሳትም ይጣላል፡፡ ስለዚህ ከፍሬአቸው ታውቋቸዋላችሁ፡፡

ማንም ሰው ቢሆን ሐሰተኛ ነቢያትን ከእውነተኞቹ መለየት አለበት፤ ዳሩ ግን ይህ ጉዳይ በብዙዎች ዘንድ እንደ ቀላል ነገረ ሲቆጠር ይታያል፡፡ ይሁን እንጂ አንዳንድ የነገረ መለኮት ተማሪዎች እንደሚናገሩት ከሆነ በመጽሐፍ ቅዱስ በተለይ የአዲስ ኪዳን መጽሐፍት ሦስት አራተኛውን በተዘዋዋሪም ሆነ በቀጥታ ስለ ሐሰተኛ አስተማሪዎችና ነቢያት ባህርይ እንዲሁም ቤተ ክርስቲያን ልትወስደው ስለሚገባት ጥንቃቄ አጽንኦትን ሰጥተው ያስተምራሉ፡፡

በብሉይ ኪዳን ሕግ፤ ማንም ነቢይ ትንቢት ተናግሮ ትንቢቱ ባይሆን ወይም ባይፈጸም ወይም ተመርምሮ ከእግዚአብሔር ሕግ ጋር ተጣጥሞ ባይገኝ፣ ነቢዩ ነኝ ባዩ ፈጽሞ መገደል እንደሚገባው ተደንግጓል፡፡/ዘዳ13:1-5/ ሌላው ቀርቶ ከቤተሰብህ መካከል የቅርብ የሆነ የሥጋ ዘመድህ እንኳ በዚህ ጉዳይ ስቶ ብታገኘው አንተ የመጀመሪያ ድንጋይ ወርዋሪ ሁን እንጂ አትራራለት፤ በማለት ያደፋፍራል፡፡/ዘዳ13:6-11/ ምንም እንኳን በአዲስ ኪዳን እንዲህ ዓይነት ሥርዓት ባይኖርም፣ ሐሰተኞች የሚናገሩትን ትንቢትና የሚያስተምሩትን ትምህርት በግልጽ በመቃወም የሚያስከፍለውን ዋጋ ሁሉ ለመክፈል ራስን ዝግጁ ማድረግ ያሻል፡፡

ሐሰተኛ ነቢያትና አስተማሪዎች ከክርስቶስ ዘመን ጀምሮ እስከ ዛሬ ያሉና ወደ ፊትም እስከ ዓለም ፍጻሜ ድረስ የሚኖሩ ናቸው:: ምናልባትም አንዳንዶቻችን ገና ድሮ *«ከሐሰተኛ መናፍቃን ተጠበቁ»* የሚል የቢጾ ሐሳውያንን ስብከት ሰምተን ሊሆን ይችላል:: ታዲያ ዛሬ ራሳቸው ነፋቂዎቹ ያንን ይሉ እንደነበርና የተባልነው ሁሉ ስህተት መሆኑን መገንዘባችን እንዲሁም ነገሩ «ጨዋቴን ቀሙኝ» እንደነበር ማስተዋላችን አንድ ጥሩ ነገር ቢሆንም አሁን እንደሌሉና ወደፊትም እንደማይኖሩ አድርጎ ከማሰብ የዋህነት መጠንቀቅ ግን ይገባናል::

የሐሰተኛ ነቢያቶችና አስተማሪዎች አመጣጥ ስውርና አደገኛ እንደ ሆነ ጌታ ተናግሯል:: ራሳቸውን ከእግዚአብሔር እንደ ተላኩ በመቁጠር በእግዚአብሔር ስም ያስተምራሉ፤ እነሱም የበግ ለምድ /ቁርበት፣ ደበሎ/ የለበሱ ተኩላዎች ናቸው:: ይህንን የሚያደርጉበት ምክንያት የእግዚአብሔርን መንጋ በመኻል ገብተው ለመበጥበጥና በጎቹንም ለመብላት እንዲያመቻቸው ነው:: በትንቢትና በትምህርት ስም አማኞችን በመንፈሳዊና በቁሳዊ ነገር የሚበዘብዙ ራስ ወዳድ ብቻ ሳይሆኑ፣ ለሰይጣን አሳልፈው የሚሰጡ ጨካኞችም ጭምር ናቸው::

በእምነታቸው ያልጸኑትንና ለሥጋ ምኞታቸው ቅድሚያ የሚሰጡ ክርስቲያኖችን በትምህርታቸውና በትንቢታቸው በማባበል ይመረዛሉ፤ ትንቢታቸውም ሆነ ትምህርታቸው ክርስቶስን ማዕከል ያላደረገና ራሳቸውን ወይም የራሳቸውን ጥቅም አለያም ወግንና ሥርዓቶቻቸውን ያማከለ ስለሆነ፣ ዘለቄታነት የሌለውና እውነተኛ ፈውስን የማያመጣ፣ ነገር ግን ለጊዜው ሞቅ የሚያደርግ ብቻ ነው:: ይሁን እንጂ በሚያቀርቡት ነፍስን በሚኮረኩር ትምህርትና ትንቢት በመደመም፤ ብዙ ሰው እንዲከተላቸውና እንዲደግፋቸው ያስችላቸዋል:: መንፈሳዊ የሚመስል ግን ያይደለ ግርግር በመፍጠር፣ ሰው ራሱን ቆም ብሎ እንዳይመረምርና የጥሞና ጊዜ እንዳይኖረው ያዋክቡታል:: ከዚህም የተነሳ ቀጥተኛ ባልሆነ መንገድ የሚሰማቸውንና የሚከተላቸውን ሁሉ ወደ ጥፋትና ሞት ይመሩታል::

> «ነገር ግን በቀድሞ ዘመን በሕዝቡ መካከል ሐሰተኞች ነቢያት እንደነበሩ እንዲሁ በእናንተ መካከል ሐሰተኞች መምህራን ይኖራሉ፤ እነርሱ ጥፋትን የሚያስከትል ሐሰተኛ ትምህርት በስውር ያስገባሉ፤ የዋጃቸውን ጌታ እስከ መካድ ደርሰው በፍጥነት ጥፋት ይመጣባቸዋል፤ በዚህ ዓይነት ብዙዎች የእነርሱን አሳፋሪ መንገድ ይከተላሉ፤ ከእነርሱ አድራጐት የተነሳ የእውነት መንገድ ይሰደባል:: እነዚህ ሐሰተኛ መምህራን ለገንዘብ ከመስገብገባቸው የተነሳ ራሳቸው የፈጠሩትን ታሪክ እያወሩ ይበዘብዟችኋል፤ ከብዙ ጊዜ ጀምሮ ፍርድ ተዘጋጅቶላቸዋል፣ ጥፋትም ነቅቶ ይጠብቃቸዋል::» /2ኛጴጥ2፥1-4፥ከ1980 ትርጉም/ እነዚህ ሰዎች ውኃ እንደሌለባቸው የደረቁ ምንጮችና በአውሎ ነፋስ እንደሚነዱ ደመና ናቸው:: ምክንያቱም ወደ ጌታ ቤት በቅርብ የመጡትንና ነገር ግን ያልጸኑትን ሰዎች በቃል ብልጫ፣ በሥጋዊ ፍትወትና በሴሰኝነት በማባበል ያታልሏቸዋል፤ ደግሞም *«አይዟችሁ ነፃ ትወጣላችሁ»* እያሉ እነርሱ ራሳቸው ያልወጡትን ወርነት ይሰብኳቸዋል:: ተስፋንም ያጠግቧቸዋል እነርሱ ግን ሁል ጊዜም ቢሆን የኃጢአት ባሪያዎች ናቸው:: የእነርሱ ፍላጐት ቀኑን ሙሉ ሥጋዊ ፍላጐታቸውን ማርካት ብቻ ነው፤ ኃጢአትንም ከማድረግ የማይመለስ ቅንዝረኛ ዐይን አላቸው:: /2ኛጴጥ2፥17-22/

ጌታ እንዳስተማረው፣ ሐሰተኛ ነብያትንና አስተማሪዎችን ዕለት ዕለት በሕይወታቸው በሚገለጠውና መደበቅ በማይችሉት ማንነታቸው ማወቅ ይቻላል:: ትምህርታቸውም ጌታ ኢየሱስን ማዕከል ካላደረገ በዚህ ልንለያቸው እንችላለን:: በተጨማሪም በመንፈሳችን ማናቸውንም በጌታ ስም የሚመጡ አገልጋዮችን ሁሉ ከእግዚአብሔር ስለመሆናቸውና ስለአለመሆናቸው አጥብቀን ልንመረምር ያሻናል::

ሐዋርያት ደጋግመው እንዳስተማሩት፣ ኢየሱስ ክርስቶስ በሥጋ ከድንግል ማርያም መወለዱን፣ በሰው መካከል ተገኝቶ እንደ ሰው መኖሩንና ማስተማሩን፣ መሞቱን፣ ከሙታንም መነሳቱን፣ በአባቱም ቀኝ መቀመጡን፣ እንዲሁም ደኅንነት ከእርሱ ውጪ በሌላ በማንም እንደሌለ የማያምንና የማይቀበል ወይንም የሚሸራርፍና ጨምሮ የሚያስተምር ሁሉ ሐሰተኛ አስተማሪና ነብይ ነው:: /ሐዋ4፥12፣1ኛዮሐ4፥4/

ነገር ግን ብዙ ጊዜ እንደሚታሰበው፣ ሐሰተኛ ነብያትንና አስተማሪዎችን ከቤተ ክርስቲያን ውጪ ወይም ጌታን ከማያምኑ ተቃዋሚ ሰዎች መኻል የሚነሱ አይደሉም:: እንደውም ከመኻከላችንና ከእጠገባችን ነው ድንገት የሚወጡት:: እነርሱ ሐሰተኛ ክርስቲያኖች ናቸው:: ጌታ ያስተማረውን መንገድ ትተው *«ነገሮችን ቀላል እናደርግላችኋለን»* በማለት የክርስትና ሕይወት ለመኖር የተቸገሩትን ሰዎች ያማልላሉ:: ከእግዚአብሔር ጋር ስላልሆኑ ዓለምን ማሸነፍ አይችሉም:: እነርሱ ከዓለም ስለሆኑ የሚናገሩትም ሆነ የሚያደርጉት የዓለምን ነገር ነው:: ስለዚህ ዓለሙ እነርሱን ይሰማቸዋል ደግሞም ይከተላቸዋል:: የጌታ ቃል የሚሰማና የሚወድ ከእግዚአብሔር የሆነ ብቻ ነው:: እውነተኛና ሐሰተኛ መንፈስን የምንለየው አንዱ በዚህ መንገድ ነው::/1ኛዮሐ4፥4-6/ እነርሱ ሰላም ሳይሆኑ ሰላም ነው ይላሉ:: ከእግዚአብሔር ዘንድ ስላልተላኩ ለሕዝብ ችግር ግድ የላቸውም:: ስብራቱንና ቁስሉን እንደ ቡጭራት በመቁጠር «ደኅና ነው፣ ሰላም ነው» እያሉ ሕዝቡን ያታልሉታል ይሸነግሉታል:: /ኤር6፥13-14/

የሐሰተኛ አስማሪዎችና ነብያት አደገኛነት ራሳቸውን ፍጹም በመለወጥና በመሸሸግ የተካኑ መሆናቸው ነው ብለናል:: ይሁን እንጂ የቱንም ያህል ቢያስመስሉና ራሳቸውን ቢሸሽጉም መጋለጣቸው ግን አይቀርም:: ነገር ግን ይህ እስከሚሆንና እስኪሚነቃባቸው ድረስ ብዙ ጊዜ ስለሚያስፈልግ በቤተ ክርስቲያንና በሕዝቡ ላይ ብዙ ጥፋት የማድረስ ዕድል ያገኛሉ::

የተተከለበትን ዓላማ ያልፈጸመና ፍሬ ያላፈራ ዛፍ መቆረጡ አይቀርም፤ ወይም ደግሞ መራራና ጉምዛዛ ፍሬ ያፈራም ቢሆን ከዚህ የተለየ ዕድል ሊኖረው አይችልም:: ጌታ ኢየሱስ የእርሱ ደቀ መዛሙርት «አምናለሁ» ወይም «ክርስቲያን ነኝ» በሚል ጭንብል ተጀቡነው እንዲኖሩ ብቻ አልፈቀደም:: በገላትያ መጽሐፍ ላይ በግልጽ እንደተጻፈው፣ የመንፈስ ፍሬዎችን ማፍራት መቻል አለባቸው:: ይህም ደግሞ ምንም አስደናቂ ነገር አይደለም ምክንያቱም ከመልካም ዛፍ መልካም ፍሬ ይወጣልና:: በዚያ የመጽሐፍ ክፍል የተጠቀሰው የመንፈስ ፍሬ ብቻ አይደለም፤ እንደውም አስቀድሞ የተዘረዘረው የሥጋ ፍሬዎች ናቸው፤ ከሐሰተኛ አስተማሪዎችና ነቢያት የሚለቀመውም የዚህ ዓይነት ፍሬ ብቻ ነው:: ይህ ማለት ግን እውነተኛ ክርስቲያን በዚህ ምድር ላይ ሲኖር እንከን የሌለበት ነው ማለት

አይደለም:: አንዳንድ ጊዜ በድካም መውደቅ ሊያጋጥመው ይችላል፤ ነገር ግን በቶሎ በንስሃ ታጥቦ ወደ አምላኩ መመለስ አለበት:: ያም ቢሆን ይብዛም ይነስም ኃጢአት ሁሉ ቅጣት አለው:: ደግሞም አንዳንድ ጊዜ በድንገት በኃጢአት መውደቅና ሁልጊዜ በኃጢአት መኖር ሁለቱ የተለያዩ ነገሮች ናቸው:: ሐሰተኛ አስተማሪዎችና ነቢያት የእግዚአብሔርን ሕዝብ በኃጢአት እንዲኖር የሚያበረታቱና ራሳቸውም በኃጢአት የሚኖሩ ናቸው::/ኀ5፤18-24/

ብዙ ሰው በሚመስጥ ቃላቸው እየተማረከና በሚያደርጉት አንዳንድ ተዐምራት እየተደነቀ ትምህርታቸውንና ትንቢታቸውን «አሜን» ይላል:: ይህ ግን ፍጹም ስህተት ነው:: ተዐምራትና ድንቃ ድንቅ የአንድ ሰው፣ መንፈሳዊነት ወይም የእግዚአብሔር ሰውነት መለኪያዎች አይደሉም:: እንደውም የእግዚአብሔር ቃል ሰይጣን ራሱ የብርሃን መልአክ መስሎ እንደሚመጣ ያስረዳል::

> እንደእነዚህ ያሉ ሰዎች የክርስቶስ ሐዋርያት እንዲመስሉ ራሳቸውን እየለወጡ ውሸተኞች ሐዋርያትና ተንኮለኞች ሠራተኞች ናቸውና፤ ይህ ግን ድንቅ አይደለም፤ ሰይጣን ራሱ የብርሃንን መልአክ እንዲመስል ራሱን ይለውጣልና:: እንግዲህ አገልጋዮቹ ደግሞ የጽድቅ አገልጋዮች እንዲመስሉ ራሳቸውን ቢለውጡ ይህ ድንቅ ነገር አይደለም፤ ፍጻሜአቸው እንደ ሥራቸው ይሆናል:: /2ኛቆሮ11፡13፤14/

በዮሐንስ ወንጌል ላይ፣ ጌታ ኢየሱስ የወይን ግንድ እንደሆነና እኛም ቅርንጫፎቹ ስለመሆናችን ተገልጿል::/ዮሐ15፡1-5/ በዚህ ክፍል ላይ ፍሬ የማያፈራ ቅርንጫፉን ሁሉ እንሚቀርጠውና እንደሚያስወግደው ጌታ ተናግሯል:: ፍሬ የሚያፈራው ግን አብዝቶ እንዲያፈራ ይገርዘዋል ይላል:: ብዙ ጊዜ ጌታ እውነተኛ ክርስቲያኖች በመከራና በችግር ውስጥ እንዲያልፉ የሚፈቅደው ከእነርሱ ውስጥ መገረዝ የሚገባው ነገር እንዲገረዝና ብዙ ፍሬ እንዲያፈሩ ስለሚፈልግ ነው:: በመከራ የተፈተኑ ሰዎች ለስደሳችና ጣፋጭ የሆኑ ብዙ የክርስትና ፍሬዎችን ማፍራት ይችላሉ:: ይህ ማለት ግን እግዚአብሔር በሰው ስቃይ የሚደሰት ነው ማለት አይደለም፤ እርሱ ሁልጊዜም ቢሆን ለሰው የሚያስበው መልካም ነገር ነው:: ነገር ግን ሰው ለእርሱ የበለጠ የተሠራ ይሆን ዘንድ በዚህ ሁኔታ እንዲያልፍ ሊፈቅድ ይችላል:: የስህተት አስተማሪዎች ግን ምንም ዓይነት መልካም ፍሬ ማፍራት ስለማይችሉና ለመመለስ ስለማይፈልጉ ያላቸው ዕድል መገረዝ ሳይሆን መቆረጥና መቃጠል ብቻ ነው::

ሰይጣን የስህተት ትምህርትን በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ለማስፋፋት በተለይ ሥጋዊ ክርስቲያኖችን ይጠቀማል፤ እነዚህ ሰዎች ዓለምን ስለሚወዱና ራሳቸውንም ስላልካዱ ለስህተት ትምህርቶች የተጋለጡ ናቸው:: በተለይም በዚህ በመጨረሻው ዘመን ሰዎች ጤናማና ንጹሕ የሆነውን የጌታን ቃል ከመስማት ቸል የሚሉበት ጊዜ እንደሆነ መጽሐፉ ይናገራል:: ነገር ግን ለገዛ ምኞታቸው የሚስማማውንና የሚያሳክክ ጆሯቸውን የሚኮረኩሩላቸውን እንዲሁም ሊሰሙ የሚወዱትን ብቻ የሚነግሯቸውን አስተማሪዎችና ነቢያትን በዙሪያቸው ያከማቻሉ፤ እውነትን ከመስማት በመመለስ ወደ ተረትና ማለቂያ ወደሌለው የሰዎች ፍልስፍና ዘወር ይላሉ፤/1ኛጢሞ4፤4-5/

በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የመሪዎች ወይም የአገልጋዮች መተኛት ቤተ ክርስቲያን ለስህተት ትምህርትና ትንቢት የተጋለጠች እንድትሆን ያደርጋታል:: በማቴዎስ ፲፫ ላይ የእርሻው

ባለቤት መልካም ዘር ዘርቶ ነበር፤ ነገር ግን ሰው ሁሉ ተኝቶ ሳለ ጠላቱ መጥቶ በእርሻው መካከል እንክርዳድ ዘርቶ ሄደ፤ ነገር ግን ስንዴው አድጉ እስኪያፈራ ድረስ እንክርዳዱ አልታወቀም ነበር፤ በኋላ ግን ሁለቱም በፍሬያቸው ሊታወቁ ቻሉ::

በስንዴና በእንክርዳዱ መካከል ያለውን ልዩነት ለማወቅ ፍሬ እስኪያፈሩ ድረስ መጠበቅ ግድ ይላል:: ይኸውም እንክርዳዱ ቀላል ስለሆነ፣ ቀና ቀና ብሎ ከርቀት ይታያል:: ስንዴው ግን የከበደ ስለሆነ ፍሬ በተሸከመ ቁጥር ጉንበስ ማለቱ አይቀርም:: ልክ እንደዚሁ የሐሰተኛ ነቢያትና አስተማሪዎች አንዱ መታወቂያቸው «ከእኔ በቀር በምድር ላይ ማን አለ!» የሚለው ትዕቢተኛነታቸው፣ ኩራታቸውና ትምክህታቸው ነው:: እውነተኛ አገልጋዮች የሚታወቁት በፍጹም ፍቅራቸው፣ ትህትናቸውና ለጌታ ባላቸው ክብር ነው:: ነገር ግን ጌታ ኢየሱስ፣ አንድ ቀን የእነዚህን ሁለት ዓይነት ሰዎች ሥራ መዝና ስንዴውን ወደ ጎተራ እንክርዳዱን ደግሞ ወደ እሳት የሚለይበት ዘመን ቀጥሯል::

> በአንድ ወቅት ጳውሎስ የኤፌሶን ሽማግሌዎችን 'ሚጢሊን' በምትባል ቦታ አስጠርቶ «በገዛ ደሙ የዋጃትን የእግዚአብሔርን ቤተ ክርስቲያን ትጠብቁ ዘንድ፣ መንፈስ ቅዱስ እናንተን ጳጳሳት አድርጐ ለሾመበት ለመንጋው ሁሉና ለራሳችሁ ተጠንቀቁ:: ከሄድኩ በኋላ ለመንጋው የማይራሩ ጨካኞች ተኩላዎች እንዲገቡባችሁ ደቀ መዛሙርትን ወደ ኋላቸው ይስቡ ዘንድ ጠማማ ነገርን የሚናገሩ ሰዎች በመካከላችሁ እንዲነሱ እኔ አውቃለሁ» /ሐዋ20፤28-30/ በማለት እንዳስጠነቀቃቸው እናነባለን::

ጳውሎስ ይህን ያለው ያለ ምክንያት አልነበረም:: በደረሰባቸውና ወንጌል ባገለገለባቸው ከተሞች ሁሉ ከሐሰተኛ አስተማሪዎች ጋር ፊት ለፊት ተናንቋል:: በተለይም በአንፆኪያ በነበረው አገልግሎቱ፣ ሌላው ቀርቶ ታላቁ ጴጥሮስና በርናባስ ጭምር በይሁዲ እምነት አቀንቃኞችና የስህተት ትምህርት አስተማሪዎች ተጽእኖ ስር ወድቀው በነበረበት ጊዜ በቁርጠኝነት ጸንቶ የተቃወማቸውና የወንጌልን ቅርጽና ይዘት ተጠብቆ እስከዚህ ዘመን እንዲደርስ ኃላፊነቱን በጽናት የተወጣ እውነተኛ ሐዋርያ ነው:: /ገላ.2፤11-21/

ጌታ ኢየሱስም፣ 0096 ዓ.ም በታናሹ ኢስያ ለሚገኙት ሰባት አብያተ ክርስቲያናት በዮሐንስ በኩል ከጻፈላቸው ደብዳቤ ለመረዳት እንደሚቻለው የስህተት ትምህርት ለጥንቷ ቤተ ክርስቲያን ምን ያህል ፈተና ሆኗት እንደነበር ነው:: ለምሳሌ ከነዚህ መካከል አፌሶን የስህተት ትምህርት በመቃወሟ እጅግ ተመስግናለች::[2] በዚህም የጥንቷ ቤተክርስቲያን ነቢያትን፣ አስተማሪዎችንና ሐዋርያትን መርምሮ የመቀበል ባህል እንደነበራት በግልጽ ለማየት እንችላለን:: በሰምርኔስ የነበሩ ክርስቲያኖችም አይሁድ ሳይሆኑ አይሁድ ነን በሚሉ ሰዎች፣ ጨኸታቸውን ተቀምተው እንደ ሐሰተኞች ይታዩ ነበር፤

---

[2] «ሐዋርያት ሳይሆኑ፣ ሐዋርያት ነን የሚሉትን መርምረህ ሐሰተኞች ሆነው እንዳገኘሃቸው አውቃለሁ::»/ራዕ2፤2/

በፊላደልፊያም፣ እነዚህ ሐሰተኛ አስተማሪዎችና ነቢያት የመይሟን ማኅበርተኞች እንደተባሉና ጌታ ግን ከነዚህ ሐሰተኞች መኻከል አንዳንዶቹን በእውነተኛና ታማኞቹ እግር ስር እንደሚጥላቸው እንዲሁም ምን ያህል በእርሱ እንደ ተወደዱ እንደሚያሳቸው ተጽፏል፤/ራዕ2:9::3:9/ በጴርጋሞንና በትያጥሮንም የበለዓም፣ የኒቆላውያንና የኤልዛቤል ትምህርት ስር ሰዶ ይታይ ነበር፤ በዚህም ምክንያት ከላይ ስለ ስህተት ትምህርትና ትንቢት ዓይነትና ፍሬ ያየነው ውጤት በግልጽ ይታይ ነበር:: ይሁን እንጂ የእነዚህ አብያተ ክርስቲያናት መሪዎች ችግር የነበረው ልኩን ያለፈ ትዕግስት፣ቸልተኝነትና ዝምታ በጌታ እጅጉን ተወቅሷል:: ይህም ብቻ ሳይሆን አፋጣኝ እርምጃ እንዲወስዱ ማስጠንቀቂያ ተሰጥቷቸዋል:: የበልአም፣ የኒቆላውያንና የኤልዛቤል ትምህርት፣ መንፈሳዊና ሥጋዊ ምንዝርናን በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የሚያስፋፋና ለዚህም እንዲመች መንፈሳዊዉን የቤተ ክርስቲያን አስተዳደር በዓለማዊው የአሿሿም ሥርዓት እንዲተካ በማድረግ እውነተኛዎቹን የእግዚአብሔር አገልጋዮች ከቤተ ክርስቲያን የሚያሳድድና የሚገድል መንፈስ ነው::/ራዕ 2፥13-29/

ሰርዴስና ሎዶቅያ አስቀድመው በሞቱ ክርስቲያኖች የተሞሉ ቤተ ክርስቲያናት ስለነበሩ፣ በስህተት ትምህርት አልተጠቁም፣ አልተወቀሱምም:: ደግሞም አንዳችም መከራ አልነበረባቸውም:: ከዚህም የምንማረው የሐሰተኛ ነቢያትና አስማሪዎች ትኩረት ሕያውና መንፈሳዊ እንቅስቃሴ ባለባቸው ስፍራዎች መሆኑን ነው::/ራዕ3፥1-6::3፥15-22/ ይሁን እንጂ ወደ እንደዚህ ዓይነት መንፈሳዊ ሞትና ድንዛዜ የሚያደርሰው አስቀድሞ ቤተ ክርስቲያኒቷን የሚያጠቃው የስህተት ትምህርት ሊሆን እንደሚችል ከቤተ ክርስቲያን ታሪክ አንጻር ለመገንዘብ እንችላለን::

በዘመናችን በአብያተ ክርስቲያናት ዘንድ ስለ ሐሰተኛ ነቢያትና አስተማሪዎች ያለው አሳብና መረዳት ጽንፈኝነት ያጠቃዋል ብል ማጋነን አይሆንብኝም:: አንዳንዶች እነርሱ ያልገባቸውን ወይም ያልተረዱትን እንዲሁም የስህተት ትምህርት የማይባለውን ሁሉ የስህተት ትምህርት ሲሉ፣ አንዳንዶች ደግሞ ስህተቱን እያወቁ እንኳ እርምጃ ሳይወስዱ ሲያመቻምቹ ይታያሉ:: በተጨማሪም ሐሰተኛ ነቢያትንና አስተማሪዎችን የሚናገሩትን የሚያፋጥና ስፍ የሚያዘጋ የሐዋርያትና የቃል ሙላት ከመሪዎችና ከአገልጋዮች እንዲሁም ከመላው ምዕመናን የሚጠበቅ ጉዳይ ነው:: በተለይም ሚዛናዊነት የሚባለውን ነገር በጥልቀት ልናስብበት ብንችል መልካም ነው እላለሁ:: ጽንፈኝነታችን ያስከተለው የገመድ ጉተታ መሰል ቲያትር ለሐሰተኛ ነቢያትና አስተማሪዎች ምቹ ሁኔታ እንደፈጠረላቸው ይታመናል:: <u>አንድነትና ስምምነቱ ስሌለለ፣ አንዱ ያወገዘውን ሌላው ይመርቀዋል:: አንዱ</u> ያገደውን ሌላው ይጋብዘዋል:: ይህም ለምዕመኑ ግራ መጋባት ምክንያት <u>ሆኗል::</u> ከዚህም ሌላ በስግ ብለው፣ በአሉባልታ «የጠሉትን ሰው» ስም ለማጥፋት ብቻ *«የስህተት አስተማሪ ነው፣ ወይም ሐሰተኛ ነቢይ ነው»* ብሎ ታፔላ መለጠፍ ሌላው የዘመናችን የእኛው መኻል ኪሳራችንና ቀውሳችን ነው::

ቃሉና መንፈሱን አስማምቶ ቤተ ክርስቲያንን በሚያንጽ መልኩ በአግባቡ እንደመጠቀም፣ አንዱ «የቃል» አንዱ «የመንፈስ» አገልጋይ ሆኖ «ትቃጠላለህ» «ትደርቃለህ» የሚው የዕለት ተዕለት ጉጭ አልፋ ክርክራችን መድረሻችንን ከአሁኑ የሚጠቁም መሆኑ አልቀረም:: እዚህ ላይ «ለከርሞ የሚያብድ ዘንድሮ ድንጋይ ያቀብላል» የሚለውን ድንቅ ብሂል ያስታውሷል::

ከቶ ስላወቅኋችሁም 7:21-23

በሰማያት ያለውን የአባቴን ፈቃድ የሚያደርግ እንጂ ፣ጌታ ሆይ፣ ጌታ ሆይ፣ የሚለኝ ሁሉ መንግሥተ ሰማያት የሚገባ አይደለም:: በዚያን ቀን ብዙዎች፣ ጌታ ሆይ፣ ጌታ ሆይ፣ በስምህ ትንቢት አልተናገርንም? በስምህስ አጋንንትን አላወጣንም? በስምህስ ብዙ ተዐምራት አላደረግንምን? ይሉኛል:: የዚያን ጊዜም፣ ከቶ አላውቃችሁም፤ እናንተ ዐመፀኞች፣ ከእኔ ራቁ ብዬ እመሰክርባቸዋለሁ::

ከዚህ በፊት ስለ ሁለቱ በሮችና ስለ ሁለቱ መንገዶች እንዲሁም ስለ ሁለቱ ዛፎች ጌታ እንዳስተማረ እናስታውሳለን፤ ከዚህ ትምህርት በኋላ ደግሞ ስለ ሁለቱ ቤቶችና ቤተሠሪዎች ያስተማረውን ትምህርት እናገኛለን:: ስለዚህም ከእነዚህ ገለጣዎች በመቀጠል ይህ ትምህርት ለምን ሊከተል እንደቻለ በማስተዋል መመርመር አግባብ ነው::

ሁለቱ በሮችና ሁለቱ መንገዶች የክርስትና ሕይወት ጅማሬን የሚያስረዱ ድንቅ አገላለጦች ናቸው:: ሁለቱ ዛፎች ደግሞ ጤናማ የሆነውን የክርስትናን ዕድገት ጤናማ ካልሆነው ለመለየት ማስተዋልን ይሰጣሉ:: ሁለቱ ቤቶችና ሠሪዎቻቸውም ጽኑ የሆነ የክርስትና ሕይወት ፍፃሜን በሩቅ አጉልተው ያመለክታሉ:: በዚህ መኻል ያለውና የእግዚአብሔርን ፈቃድ ስለ ማድረግ የተጻፈው መልዕክት፣ ጅማሬን፣ ዕድገትንና ፍጻሜን በሩቅ የሚያመለክት እውነት የያዘ ክፍል ነው::

ጌታ ባስተማረው ጸሎት ፈቃድህ በሰማይ እንደሆነች እንደሁም በምድር ትሁን በማለት ጸልዩ በማለት እንደስተማረ ከዚህ በፊት አይተናል:: አሁን ደግሞ፣ በሰማያት ያለውን የአባቴን ፈቃድ የሚያደርግ እንጂ ጌታ ሆይ፣ ጌታ ሆይ፣ የሚለኝ ሁሉ መንግሥተ ሰማያት አይገባም ሲል ማስጠንቀቂያ አዘል መልዕክት አስተላልፏል::[3]

ሰማይ በጌታ ጸሎት ውስጥ የጸሎት አድራሻን ለመጠቆም የቀረበ አገላለጽ ነው:: ይሁን እንጂ አድራሻ የሚለውን አሳብ፣ አንድ የሆነ ስፍራ ወይም ቦታ አድርገን ለማሰብ አስቸጋሪ ይሆናል:: እርግጥ ነው፣ ይህ ለፍጡራን ሁሉ ሊሠራ ይችላል፤ ነገር ግን ሁሉን ለፈጠረ፣ በሁሉ ቦታ ለሚገኘው ወይም ሙሉዕ ለሆነው

[3] በአማርኛ ቋንቋ ተናጋሪዎች ዘንድ ሰማይ የሚባለው ከእኛ አናት በላይ ያለውና ቢሄዱ፣ ቢሄዱ የማይደረስበት ስፍራ ተደርጉ ይታሰባል:: ወይም ደግሞ ይህ ዝናብን ከሚሰጠው ደመና በላይ ያለው ስፍራን ሁሉ ሰማይ ብለን እንጠራዋለን:: በእርግጥ አንዳንድ ጊዜ ከቋንቋ ዉስንነት የተነሳ አስፈላጊና ትክክለኛ የሆነውን ትርጉም ሙሉ በሙሉ ለማግኘት እጅግ አስቸጋሪ መሆኑ አልቀረም::

እግዚአብሔር በዚህ ዓይነት አገላለጽ እርሱን ለመግለጽ መሞከር እጅግ ከባድ ነው:: ይሁን እንጂ ለእኛ ለጠባብኖ አዕምሮአችን በሚገባን መልክ ለማስረዳት ስማያት የሚለው አገላለጥ፣ የእግዚአብሔር ሙሉ ፈቃድ፣ ልዕልና፣ ፍጹም አገዛዙንና የማንነቱን ስፍራ የሚያስረዳ ቃል ነው:: ስለዚህም ጌታ ባስተማረው መሠረት ስለሰማያዊው የእርሱ ፈቃድ ግድ ሳይለን ወይም ያንን ለማወቅ ተነሳሽነት ሳይኖር እንደው በሃይማኖተኛ ወግ «ጌታ ሆይ፣ ጌታ ሆይ» በማለት ብቻ በጌታ ፊት ተቀባይነት ማግኘት አይቻልም:: አንድ ቀን ጌታ ይመጣል:: ደግሞም ለእያንዳንዱ ሰው የሚሰጠው ዋጋ እንደ ሥራውና አገልግሎቱ መጠን ነው::/ራዕ22:12/

ይህ ማለት ግን ደጋግሜ በዚሁ መጽሐፍ ውስጥ ለመግለጽ እንደ ሞከርኩት፣ ደኅንነት የሚገኘው መልካም ሥራ በመሥራት ወይም ሃይማኖታዊ ሥርዓቶችን በመፈጸም ነው፤ የሚል አዝማሚያ ፈጽሞ የለውም:: እንደውም ይህ ራሱ የስህተት ትምህርት ነው:: ማንም ሰው ለመዳን ከፈለገ አስቀድሞ፣ እግዚአብሔር በላከው በልጁ በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ብቻ ማመን አለበት፤ ነገር ግን ማንም በፀጋ ድኛለሁ የሚል፣ ከዚህ በኋላ የሥጋዬንና የልቦናዬን ፈቃድ ያለ ከልካይ እየፈጸምኩ መኖር እችላለሁ ብሎ እንዲያስብ የሚያደፋፍር አሳብ ጭራሽ የለውም፤ እንደውም የጸደቀ ሰው ጽድቁ ከሚገለጥባቸው መንገዶች አንዱ መልካም ሥራው ወይም ተግባሩ ነው::

ልብ በሉ፣ ሰው ሕግን በመፈጸም ወይም በሥራ ወይም ሃይማኖታዊ ተግባርን በመፈጸም አይጸድቅም:: የጸደቀ ሰው ግን ከፀጋ እንጂ ከሕግ በታች ባለመሆኑ ሲመላለስባቸው የሚገቡ ተግባሮች አሉት:: በዚህ ዓለም ብርሃንና በዚህ ምድር ጨው መሆን የሚችለው በዚህ መንገድ ብቻ ነው:: ድኛለሁ የሚል ነገር ግን በመልካም ሥራና ተግባር መገለጥ የማይችል ሰው፣ ደኅንነቱን ቆም ብሎ ቢፈትሽ ነውርነት የለውም::

እግዚአብሔር ለደኅንነት እንዲሆን የሰጠው ብቸኛ መንገድ ልጁ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው:: በዚህ ብቸኛ መንገድነት የማያምኑና የራሳቸውን ብዙ አማራጭ የደኅንነት መንገድ በፈቃዳቸው የዘረጉ ሁሉ አንድ ቀን በዚህ እውነተኛና ጻድቅ በሆነ ጌታ ፊት «ከቶ አላወቅኋችሁም» እንደሚባሉ ጥርጥር የለውም:: እግዚአብሔር ከምንም በላይ ለቃሉ ታማኝ ነው፤ ሐሰትን ይናገር ዘንድ አይችልም:: ደግሞም እግዚአብሔር ቃሉን ወይም የተናገረውን የማይጠብቅ ከሆነ ከዚያ በኋላ ማን ሊያምነው ይችላል?

እርሱ አስቀድሞ ለአዳም «ይህንን ቅጠል አትብላ፤ ከበላህ ግን ሞትን ትሞታለህ» ብሎት ነበር፤ /ዘፍ2:16፤17/ ስለዚህ አዳም በበላ ጊዜ አስቀድሞ ከተናገረው ቃል የተነሳ የእግዚአብሔርን ፍርድን ለመቀበል ተገደደ:: ይህ ብቻ ሳይሆን፣ «ደም ሳይፈስ ስርየት የለም»/ዕብ9-22/ የሚለው ቃል ይፈጸም ዘንድ ደግሞ ልጁ ኢየሱስ ክርስቶስን ሥጋ ለብሶ ለሰው ልጆች ይሰቃይና ይሞት ዘንድ ግድ አለው::

ታዲያ እግዚአብሔር ለቃሉ ይህን ያህል ጨካኝ ከሆነ፣ የእግዚአብሔር ልጅን የደኅንነት እቅድ እንደ ቀላል ነገር የቆጠረ፣ የተቀደሰበትን የኪዳን ደም ያረከሰ፣ የፀጋውንም መንፈስ የሰደበ ሰው፣ ከዚህ ከተጻፈው የዘለዓለም ፍርድ እንዴት ሊያመልጥ ይችላል?/ዕብ10:29/ስለዚህ በራሱ ሥራና ሃይማኖታዊ ተግባር እንደሚድን

እድርጉ ለሚያስብ ማንም ሰው ቢሆን ዘለዓለማዊውን የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለሰው ሁሉ ያስታውቅ ዘንድ እግዚአብሔር ልጁን ኢየሱስ ክርስቶስን እንደላከለት ሊያውቅና ሊያምን ይገባዋል::

እንደዚሁም ደግሞ ትዕዛዛቱን ሳይጠብቁ ጌታ ሆይ፣ ጌታ ሆይ፣ የሚሉ ሰዎች ወደ እግዚአብሔር መንግሥት ሊገቡ አይችሉም:: ጌታ ኢየሱስ ለደቀ መዛሙርቱ፣ «ብትወዱኝ ትዕዛዜን ጠብቁ» በማለት ተናግሯል::/ዮሐ15:15-23/ ይሁን እንጂ አንዳንድ ሰዎች ኃጢአታቸውን ተናዘው ወደ ጌታ ሳይመለሱ በአፋቸው ብቻ "ክርቲያን ነኝ" ይላሉ:: ኃጢአታቸውን በሰዓቱ ተናዘው ወደ አምላካቸው ከመመለስ ይልቅ የተለያዩ ጥቅሶችን በመጥቀስና ልባቸውን በማደንደን መኖርን ይመርጣሉ:: እነዚህን ሰዎች በዚህ የጌታ ቃል መሠረት ልንመዝናቸው ከቻልን፣ በእርግጥ አንድ ቀን ጌታ «ከቶውኑ አላወቅኋችሁም» እንደሚላቸው እንገነዘባለን:: ምክንያቱም ጌታ፣ «በሰማይ ያለውን የአባቴን ፈቃድ የሚያደርግ እንጂ፣ ጌታ ሆይ፤ ጌታ ሆይ፤ የሚለኝ ሁሉ ከቶ ወደ መንግሥቴ አይገባም» ብሏልና::[4]

የእስራኤል የመጀመሪያ ንጉሥ የነበረውና ፍጻሜው ያላማረለት ንጉሥ ሳኦል ውድቀቱ የሚጀምረው እግዚአብሔር ያዘዘውን ትዕዛዝ ለመፈጸም ካለው ቸልተኝነት ነው:: እርሱ እግዚአብሔር ከዘመናት በፊት ያሰበው አሳብ መፈጸሚያ ሆኖ አልተገኘም:: በዚህ ምክንያት እግዚአብሐር ሳኦል በሥልጣን ላይ ይሰነብት ዘንድ አልፈቀደም፤ ነብዩ ሳሙኤል ወደ ሳኦል ተልኮ በሄደ ጊዜ፣ ሳኦል መልካም እንዳደረገ ሰው፣ «ሳሙኤል ሆይ እግዚአብሔር ይባርክህ እኔም የእግዚአብሔር ትዕዛዝ ፈጽሜአለሁ» አለው:: ይህ መቼም በጣም አሳዛኝ ነገር ነው፤ አንዳንድ ጊዜ ሰዎች የእግዚአብሔርን ትዕዛዝ ሳይፈጽሙ መልካም የሆኑ መንፈሳዊ ቃላትን በመጠቀም በሰዎች ፊት የሽንገላ ንግግር ሊናገሩ ይችላሉ:: በተጨማሪም የእግዚአብሔር መንፈስ በሙላት የሚገለጥባቸውና ከእርሱ ዘንድ የተላኩ ሰዎች እስኪያገኟቸው ድረስ ከአፋቸውና ከንግግራቸው ቀደም ቀደም በማለት ብዙዎችን ለማጭበርበር ይሞክራሉ:: ነገር ግን አንድ ቀን የሠራዊት አምላክ ፊት እንደሚቀርቡ አያስተውሉም::

ሳሙኤል ግን፣ ከእግዚአብሔር ተልኮ የመጣ ሰው ስለነበር በሳኦል ንግግር ይጭበረበር ዘንድ አልቻለም:: ስለዚህም «ታዲያ ይህ የምሰማው የቀንድ ከብትና የበግ መንጋ ድምጽ ምንድን ነው?» ሲል ጠየቀው:: ሳኦል ግን፣ "ካፈርኩ አይመልሰኝ" ዓይነት ማስተባበያውን ቀጠለ:: ሌላው የሳኦል ስህተት አስከፊ መገለጫው፣ በቶሎ ወደ እግዚአብሔር ለመመለስ አለመፍቀዱ ነው:: ነገር ግን ለሳሙኤል እግዚአብሔር እንደ ትናንት ሌሊት ስለእርሱ ብዙ ነገር ተናግሮት ነበር:: ስለዚህ በሳኦል መንፈሳዊ መሰል መከንያቶች ሊምታታና ሊወናበድ አልቻለም:: ሳኦል፣ «ወታደሮቼ፣ ለአምላክህ መሰዋት ለማቅረብ አምጥተዋቸዋል» ነበር ያለው:: ይህም፣ ሥራውና ድርጊቱ የወታደሮቹ፣ መስዋቱም የሚቀርብለት ደግሞ፣ የሳሙኤል አምላክ፣ መሆኑን በማሳየት ራሱን በሁሉ ነገር "ከደሙ ንጹሕ ነኝ"

[4] ይህ ርዕስ በራሱ ምን ያህል አከራካሪ ወይም አጨቃጫቂ እንደሆነ ብረዳም አንባቢ ከጠቅላለው የመጽሐፉ አሳብ አንፃር ከተመለከተው፣ ትንታኔ የሰጠሁበትን መንፈስ በቀላሉ ያገኘዋል ብዬ አስባለሁ::

ዓይነት ማጭበርበር ውስጥ እንደ ገባ ነው የሚያሳየው:: ከዚህም ድርጊቱ የተነሳ ምናልባትም ከልዑል አምላክ ዘንድ ምህረትንና ይቅርታን ለመቀበል ይችልባቸው የነበሩትን እነዚያ ወርቃማ ጊዜአት በከንቱ ለማሳለፍ ተገደደ::

ሳኦል፣ ገና እርሱ ሳያስበውና ሳይገምተው እግዚአብሔር በራሱ ፈቃድ ለንጉሥነት ያጨበትን ዘመን ማስታወስ ይገባው ነበር፤ በከፍራው ባጁ ጌታ ሊያስቀምጠው የእርሱን ወይም የወታደሮችን ስሜቱና ፍላጎት ሳይሆን የእግዚአብሔርን ብቻ ማገልገል እንደሚገባው መወሠንም ነበረበት:: ነገር ግን ለምርኮና ለክብር በመስገብገብና በመሳሳት እግዚአብሔር ያዘዘውን ትዕዛዝ ሳይፈጽም ቀረ:: ከዚህ ሁሉ በላይ የእግዚአብሔር ነብይ በአጠገቡ በቆመበት ሰዓት ቶሎ ተጸጽቶ ንስሃ እንደመግባት ፈንታ፣ ምንም እንዳልበደለና እንደ ታዛዥ ሰው፣ ስለ ራሱ አጽንቶ መከራከሩና መሟገቱ እንዲሁም ጥፋቱን ከራሱ አውጥቶ በሌሎች ማሳበቡ፣ በብዙ እንደጎዳው ይታመናል::

በመጨረሻም ሳሙኤል፣ ሳኦልን *«ለመሆኑ እግዚአብሔር የሚወደው የቱን ይመስልሃል መታዘዝን ወይንስ መስዋዕት ማቅረብን?»* በማለት ይጠይቀዋል:: በእርግጥም ለእርሱ መታዘዝ ምርጥ የበግ መስዋዕት ከማቅረብ ይበልጣል:: በእግዚአብሔር ላይ ማመጽ ግን እንደ ሟርተኛነት፣ የትዕቢት እልከኝነትም ጣኦትን በማምለክ ኃጢአት እንደመሥራት ይቆጠራል::

ሳኦል ይህንን ነገር ባለማስተዋሉ ወይም ዐመፀኛ ሆኖ በመገኘቱ ምክንያት እግዚአብሔር በንጉሥነቱ እንዳይቀጥል ናቀው:: ምንም እንኳ ዘግይቶ ንስሃ ለእግዚአብሔር ክብርና ለመግባት የሞከረ ቢሆንም ስለ ሥልጣኑና ክብሩ እንጂ፣ ለእግዚአብሔር ክብርና ማንነት ቀንቶ ግን አይመስልም:: ሲከራከርበት የነበረውንና *«ትዕዛዙን ፈጽሚአለሁ!»* የሚለውን ርዕስ ቀይሮ ወታደሮቹን በመፍራት አደረግሁት ቢልም እጅግ ዘግይቶ ስለነበረ ከእግዚአብሔር ዘንድ ፈውስ ሳይሆንለት ቀረ:: በዚያን ቀን ከሳኦል እጅ የእስራኤል መንግሥት ከቁጥጥር ውጪ ሆነች:: በእርግጥ ሳኦል ከዚያን ዘመን በኋለም ቢሆን በሥጋ የተቆጠሩ ዓመታትን በእስራኤል መንግሥት ላይ መቀመጡ አልቀረም:: ይሁን እንጂ እነዚያ ዓመታት በእግዚአብሔር መንግሥት እውቅና ያላገኘባቸው ነበሩ::

እግዚአብሔርም ስለሳኦል አብዝቶ ይጸልይ ወደ ነበረው ሳሙኤል በመምጣት «ስሳኦል በማዘንና በማልቀስ ዘመን የምትፈጀው እስከ መቼ ነው? በእስራኤል ላይ ንጉሥ ሆኖ እንዳይነግሥ ስለናቅሁት፤ ቀንድህን ዘይት ሞልተህ ሂድ፤ እሴይ ወደሚባለው ሰው ዘንድ እልክሃለሁ፤ ከልጆቹ መካከል ለእኔ ንጉሥ መርጫለሁና፤» በማለት፣ በቤተልሔም ወደሚኖረውና እሴይ ወደሚባለው ሰው ዘንድ ሄዶ ዳዊትን ለንጉሥነት እንዲቀባው አዘዘው:: ለእግዚአብሔር ባለመታዘዙና በእርሱም ላይ በማመፁ ምክንያት የእግዚአብሔር መንፈስ ፈጽሞ ከሳኦል ላይ ተለየው:: ስለዚህ ባለው ሥልጣን የማይረካ፣ ፈሪና በስጋት የተከበበ፣ ተጠራጣሪ ሰው ሆነ::/1ኛሳሙ15፤ 16፤ 17/

ዛሬም ቢሆን በእግዚአብሔር ላይ ማመጽ ወይም ለፈቃዱ አለመታዘዝ እግዚአብሔርን ከእኛ እንዲለይ እንደሚያደርገው ጥርጥር የለውም:: ለወጉ ያህል ሃይማኖታዊ ሥርዓቶችን ብንፈጽምም እንኳ በእግዚአብሔር ፊት ተቀባይነት የሌላቸው ናቸው:: እግዚአብሔር የናቀውና የተወው እንዲሁም መንፈሱን ያነሳበት ሰው

ደግሞ የተቀበትንና በእግዚአብሔር የተጠረጡትን ሰዎች ከማሳደድ በቀር ምንም ዓይነት ስማሬዋ የለውም:: እንዲህ ዓይነት ሰው በምንም ዓይነት ሁኔታ ሕዝቡን ከጠላት የማያድንና ለይስሙላ የተቀመጠ ነው:: የሚመራው ቅዱስ መንፈስ ስለሌለው ልዩ ልዩ የአእምሮ ጥበቦችን በመጠቀም ግራ ተጋብቶ ግራ ያጋባል:: አንባገነንና በሥልጣኑ አንፃር ጨካኝ በመሆኑ ጭፍንነት ያጠቃዋል፤ በሳኦል ሕይወት እነዚህ ባህርያት በግልጽ ሲንፀባረቁ ማየት ይችላል፤ በተለይም አጋንንት ከተቆጣጠሩት በኋላ ገና ለገና ዳዊት ሥልጣኔን ይቀማኛል ብሎ ያደረገውን ሁሉ ከተጠቀሰው ምዕራፍ ቀጥሎ ያሉት ምዕራፎች ውስጥ መመልከት ይቻላል:: ይሁን እንጂ ሳኦል እስኪሞት ድረስ “እግዚአብሔር” የሚለውን ቃል በአፉ ሳይለይ “ጌታ ሆይ፣ ጌታ ሆይ፣” ሊልም ይችላል:: ይሁን እንጂ በዐመፁ ምክንያት አእምሮውን የተቀማና በእግዚአብሔርም የማይታወቅ ሰው ነው::

መጽሐፍ ቅዱስ አሁን በክርስቶስ የሆኑት ኩነኔ እንደሌለባቸው ይናገራል፤ /ሮሜ8፥1/ በክርስቶስ መሆን የሚለውን ቃል ትኩረት መስጠት ያስፈልጋል:: ጳውሎስም በሃይማኖት ብንሆን እንኳ ራሳችንን እንድንመረምር ያዛል:: ይህም ሁል ጊዜ በጌታ ወይም በክርስቶስ ስለ መሆናችን የሚያነቃን አሳብ ነው:: ደግሞም በኤፌሶን መልዕክቱ፣ በኤፌሶን ላሉት ብቻ ሳይሆን በክርስቶስ ኢየሱስም ላሉት በማለት ጨምሮበታል፤/ኤፌ:1:1/ ቃሉ የኤፌሶን ቤተ ክርስቲያን አባል በመሆንና በክርስቶስ በመሆን መካከል ልዩነት እንዳለ የሚያስረዳ ነው:: ሰው ዛሬ የፈለገው ሃይማኖት ተከታይ ሊሆን ይችላል፤ ነገር ግን ከዚህ የጌታ ትምህርት መረዳት እንደሚቻለው ማናቸውም ሃይማኖት ክርስቶስ ማዕከሉ ሆኖ እስካልተገኘ ድረስ በውጫዊ ሥርዓቱ ያሸበረቀ ቢሆን እንኳ በመጨረሻ በጌታ እንደማይታወቅ ነው::

ብዙዎቻችን በምንከተለው ሃይማኖት ምን ያህል ኩራት እንደሚሰማን አውቃለሁ፤ ምናልባት የካቶሊክ፣ የኦርቶዶክስ ወይም የፕሮቴስታንት ቤተ ክርቲያን አባል ልንሆን እንችላለን:: ይሁን እንጂ ማናችንም ብንሆን የዚህ ቤተ ሃይማኖት ተከታዮች በመሆናችን ብቻ፣ አንጸድቅም ወይም አንኮነንም፤ በክርስቶስ ከሆን ወይም ካልሆንን ግን ልንጸድቅ ወይም ልንኮነን እንችላለን:: እኔ እስከገባኝ ድረስ ከእነዚህ ቤተ ሃይማኖት ውስጥ ሁሉ ይብዛም ይነስም እግዚአብሔር የራሱ የሆኑ ሰዎች አሉት:: በመጨረሻው ዘመንም ለይቶ ያወጣቸዋል፤ የዚያኑ ያህል ደግሞ የእርሱ ያልሆኑ ነገር ግን “ጌታ ሆይ፣ ጌታ ሆይ” የሚሉ ብዙ ዐመፀኞች አንድ ቀን በእርሱ አለመታወቃቸውን በግልጥ ያያሉ::

ዛሬ ዓለሙን ሁሉ ማስከተል የቻሉ፣ ብዙ የተወራላቸውና በብዙዎች እጅግ የተደነቁ «ተዐምራት አድራጊዎች፣ አጋንንት አውጪዎች እና ነብይ ነኝ ባዮች፣» በማይዋሸውና አሳቡን በውጫዊ ግርግር በማይለውጠው በሰማይ አምላክ ፊት “ከቶ አላወቅኋችሁም” መባል እንዴት የሚያሳቅቅ ነገር ነው? ይህ ማለት ግን ጌታ፣ «ከነመፈጠርህም አላውቅህም» ማለቱ እንዳልሆነ ለመረዳት አያስቸግርም:: ሁሉም የጌታ ነውና እርሱ የማያውቀው አንድም ፍጥረት በምድር ላይ የለም፤ አይኖርምም:: ነገር ግን ቃሉ ዕውቅና አለመሠጠትንና በጌታ ዘንድ ተቀባይነት ማጣትን የሚገልጥ ነው:: ስለዚህም በየትኛውም ስፍራ የምናየው ተዐምራትም ሆነ ድንቃ ድንቅ ወይም አጋንንትን ማስወጣት ወይም የሰውን አእምሮ መግዛት

የሚችል አስደናቂ ትምህርት እግዚአብሔር ከሁሉ በላይ የሆነውን ስም በሰጠውና ሁሉን ወራሽ ባደረገው በኢየሱስ ስም መደረጉ ብቻ ሳይሆን ለእርሱ አብልጦ ክብርን እንደሚሰጥ ልብ ብለን ልንመረምር ይገባናል። ለምሳሌ እኔና ጓደኞቼ ወደእዚህ ዘለዓለማዊ እውነት እየመጣን በነበረበት አንድ ወቅት በኢትዮጵያ ጥንታዊ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ማታ ማታ አስራ አንድ ሰዓት በሚደረገው ጉባዔ አያሌ ተዐምራት የተደረገላቸው ሰዎች ሲመሰክሩ እንሰማ ነበር። ሆኖም አብዛኞዎቹ ወይም ሙሉ ለሙሉ ማለት ይቻላል የጌታ የኢየሱስን ስም የማያነሱና ለእርሱም ዕውቅና የማይሰጡ ሆነው በማግኘታችን ጥያቄ ሊፈጠርብን ችሏል፤ ይህም በጊዜው ዕለት ዕለት ከምናነበው የመሐፉ እውነት ጋር ፊት ለፊት እየተጋጨ አስቸግሮን እንደነበር አስታውሳለሁ፤ ይሁን እንጂ ይህንን እንዲያስረዱን ወደ ሃይማኖት አባቶች በሄድን ጊዜ፣ ያልሆነውን ናችሁ ብለው፣ ያላሰብነውን አሳስበውን ዛሬ ለሆነው መሆን የራሳቸውን ጉልህ አስተዋጽኦ አድርገዋል።

ጌታ ስለዕውቅና የተናገረበትን ይህንን ቃል፣ ከጥቂት ዓመታት በፊት በዚህች ሀገር በተከናወነ አንድ ታሪክ ምሳሌነት ለመመልከት ችዬ ነበር፤ እናም ለአንባቢዎች ይህን ታሪክ ባካፍል ነገሩ የበለጠ ግልጽ ይሆናል የሚል እምነት አለኝ። በዚያን ወቅት በትምህርት ሚኒስቴርና በግል ኮሌጆች መኻል ዕውቅናን በተመለከተ ከፍተኛ ውዝግብ ተከስቶ ነበር። ኮሌጆቹ ያላቸውን አደረጃጀትና ራሳቸውን ከአገሪቱ ዐውድ ጋር በማየት እንዲሁም ከሌሎች የመንግሥት ኮሌጆች ጋር አነፃጽረው *"ብቃታችን ይህን ያህል ስለሆነ በዚህ ስም መጠራት እንፈልጋለን"* ቢሉም፣ የሚኒስትር መሥሪያ ቤቱ *"እኔ በምለው መስፈርት ብቁ ሆናችሁ ስላላገኘኋችሁ ዕውቅና አልሰጥም"* በማለቱ፣ የግል ኮሌጆቹ በመጨረሻ ተሸናፊ ለመሆን ተገደዋል። ምክንያታቸው ደግሞ ከውትሮው በተለየ እጅግ ትሁታን ሆነው በመቅረባቸው ሳይሆን፣ ዕውቅናና ፈቃድ የመስጠት ሥልጣን ያለው የሚኒስትር *መሥሪያ* ቤቱ ሆኖ ስለተገኘ ነው። ስለዚህም ራሳቸውን ከእርሱ ስር ከማስገዛትና "ናችሁ" ያላቸውን "አሜን" ከማለት ውጪ አማራጭ አልነበራቸውም። ነገር ግን እንቢ ብለው ለተማሪዎቻቸው ሚኒስትር *መሥሪያ* ቤቱ "አልተቀበልኩትም" ወይም "ልትሆኑ አይገባችሁም" ብሎ ባለው ስምና ዕውቅና ባልተሰጠው ማንነታቸው የትምህርት መረጃቸውን ማለትም ዲፕሎማና ድግሪን ለሚያስመርቋቸው ተማሪዎቻቸው ቢሰጡዋቸው፣ ተማሪዎቹ በየትም ስፍራ ሄደው በዚህ የትምህርት ማስረጃ *ሥራ መቀጠርም* ሆነ *መሥራት* አይችሉም። ልክ እንደዚሁ ብዙ ሰዎች የደገፉትና የተቀበሉት ስለሆነ ብቻ፣ ወይም ለእኛ ስለተስማማንና ስለተመቸን የእግዚአብሔር ሰማያዊ ፈቃድ በሌለበት *ሥርዓትና* ሕይወት ብንመላለስ፣ አንድ ቀን ከብዙ ሰዎች ዘንድ ያገኘነው ውዳሴና ምስጋና ለምንም የማይጠቅመን ሆኖ ማግኘታችን አይቀርም።

በዚህ ዓለም አንድ የተለመደ ነገር አለ። ይኸውም እያንዳንዱ ሰው በግሉ ከሚኖረው ኑሮ ጀምሮ መላው የሕይወቱ እንቅስቃሴዎች ከሌሎች ሰዎች ተቀባይነት ወይም ማረጋገጫ ለማግኘት ብዙ ሲደክም ይታያል። ከአበላል፣ ከአለባበስ ጀምሮ *ሥራ*፣ ትዳር፣ ኑሮ... ወ.ዘ.ተ ብዙ ሰው "ተሳክቶልኛል" ወይም "አልተሳካልኝም" ብሎ የሚያስበው በዚሁ የሰዎች ሚዛን ተመዝኖ ያለፈ ወይም

የወደቀ እንደሆነ ነው። ይህም የምዘና ሥርዓት በቤተ ክርስቲያንና በክርስቲያኖች ውስጥ ስር ከመስደዱ የተነሳ ብዙዎች ማንነታቸውን፣ አገልግሎታቸውንና ሕይወታቸውን በዚህ ሚዛን ሲያስለኩ፣ ሲለኩና፣ ሲለካኩ ይታያሉ። እንደ እውነቱ ከሆነ ግን በዘመናቸው ከእግዚአብሔር ዘንድ ተልከው የመጡ አገልጋዮችም ሆኑ በሕይወትና በኑሮአቸው እግዚአብሔርን አክብረው ያለፉ አማኞች፣ አብዛኞዎቹ የዚህን ዓለም የቅበላ መስፈርት ለማሟላትና ለማለፍ የቻሉ ሰዎች አልነበሩም።

ለመሆኑ ለምንኖረው ኑሮም ይሁን፣ ለምናገለግለው አገልግሎት እውነተኛነት ማረጋገጫ ያገኘነው ከየት ይሆን? አንዳንድ ሰዎች ሌላው ቀርቶ ለሚያምኑት አምላክ እውነተኛነት ማረጋገጫ አድርገው የሚቆጥሩት፣ ብዙ ሰዎች እምነቱን መከተላቸው ወይም ከጥንት ጀምሮ ሲወርድ ሲዋረድ የነበረ መሆኑን ብቻ ነው። ሌሎች ደግሞ፣ ባሉበት ማኅበረሰብ ወይም የእምነቱ ተከታዮች ዘንድ ያላቸው ተቀባይነት ለእውነተኛነታቸው ብቸኛ ማረጋገጫ አድርገው ሲወስዱት ይታያሉ። ስለዚህም የዘወትር አሳባቸውና ትጋታቸው ሰውን ደስ ማሰኘትና ፈቃዱን መፈጸም ነውና በዚህ ይስታሉ።

ተመልከቱ! በዚህ ክፍል ላይ የተጠቀሱት ሰዎች ተራ ሰዎች አይደሉም፤ እንዲውም ለእግዚአብሔር የተጠጋጉ የሚመስሉ አገልጋዮች ናቸው እንጂ! ጌታ ግን «ከቶውኑ አላውቃችሁም እናንተ ዐመፀኞች ከእኔ ራቁ» ይላቸዋል። እንግዲህ ከዚህ ቃል በግልጥ ልንማር የምንችለውና በሕይወታችን ቅድሚያ መስጠት የሚገባው፣ ለእግዚአብሔር ፈቃድ መኖርና ያንንም ማድረግ እንጂ ለሌላ ሊሆን እንደማይችል ነው። በአገልግሎት ላይ ያለን ሰዎች ብንሆን እንኳ፣ ትንቢት ወይም ተዐምራት ወይም አጋንንትን ማውጣት በእግዚአብሔር ፊት ላለን ተቀባይነት ዓይነተኛ ማረጋገጫችን አይደለም። ምንም እንኳ እነዚህ ነገሮች በጉባዔያችን ከእግዚአብሔር በተላኩና እርሱ ራሱ ዕውቅና በሰጣቸው ሰዎች ሲደረጉ የጌታን ህልዎት የሚያንጸባርቁ ቢሆኑም አንዳንድ ጊዜም ደግሞ ፈጽሞ ላይሆኑ ይችላሉ። ችግሩ ደግሞ ሌላ ሳይሆን የእነዚህ «አገልግሎት» መሳይ ነገሮች ጅማሬ፣ ሂደትና ፍፃሜ ያለ ጌታ ዕውቅና መሆኑ ነው። በአንፃሩ በዚያን የመጨረሻው የጌታ የፍርድ ቀን ከዓለም የቅበላ መስፈርት የተነሳ መታወቃቸውን እንኳ የማያውቁ፣ ብዙ ሰዎች በእግዚአብሔር ዘንድ የመታወቃቸው ምስጢር ያለ ጥርጥር የእግዚአብሔርን የፍትህ አምላክነትና ሁሉን አዋቂነት አጉልቶ ያሳያል። ስለዚህም ዛሬ ሕዝባዊ ድጋፍና ተቀባይነት ያላቸው ሃይማኖቾች፣ አገልጋዮች፣ አገልግሎቶችና አመለካከቶች ይህንን ሕዝባዊ ድጋፍና አሜንታን ለማግኘት እንደቻሉት ከጌታ ዘንድ ዕውቅና ማግኘት ቀላል አይደለም።

በመልካም ሥራና ተግባር ያልተገለጠ እምነት በራሱ፣ የጌታ ትምህርት እምነት መሆኑን ለመቀበል ይከብዳል። እነዚህ ሰዎች ይህ የመልካም ሥራና ተግባር ልምምዱ ከሌላቸው ክርስቶስን ማመናቸው ወይም መቀበላቸው ማረጋገጫው ምንድነው? ለምሳሌ ይህ የተራራው ትምህርት ስለ መልካም ሥራና ተግባር የሚናገር ነው። ትምህርቱን የሰጠው ደግሞ ጌታ ኢየሱስ ነው። የዳኑና መንፈሱን የተቀበሉ ሰዎች ይህንን ትዕዛዝ ለመቀበል አይቸገሩም። በተጨማሪም እንደ ከባድና አስቸጋሪ ቀንበር እያማረሩ የሚሸከሙት ሳይሆን ልዝብነቱንና ቀሊልነቱ

ሊያጣጥሙት ይችላሉ:: ከጌታ የተማሩ ወይም ከእርሱ የተገለጠላቸው ስለሆኑ የሕይወት ደስታቸው ይህ ብቻ ይሆናል:: /ማቴ1፥28-30/

ምናልባት አንዳንዶቻችን፣ "ሰዎች ዐመፀኞች ሆነው በእጃቸው ይህን ያህል ድንቅና ተዐምራት ሊደረግ እንዴት ይችላል?" ብለን ልንጠይቅና ግራ ልንጋባ እንችላለን:: ጥያቄው መሠረታዊና አግባብነት ያለው ነው:: በመሠረቱ እነዚህ ሰዎች የጌታ የሕይወት መጽሐፍ የማያውቃቸው ናቸው:: ከጌታ እንዳልሆኑ በፍሬአቸው ማወቅ ይቻላል፤ ፍሬአቸው እግዚአብሔርንና ልጁን ኢየሱስ ክርስቶስን የሚያከብር አይደለም:: እንደነዚህ ዓይነት ሰዎች አንዳንድ ጊዜ ድንገት በኃጢአት የሚወድቁ ሳይሆኑ፣ በኃጢአት ፀንተው የሚኖሩ ናቸው፤ ያልዳኑና ነገር ግን በአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን የሚመላለሱ ስለሆኑ ለሰይጣን መንፈስ ምቹ ናቸው፤ የዚህ ዓለም ገዥ የሆነው ሰይጣን ደግሞ ኃይሉንና አሠራሩን ሊሰጣቸው ይችላል፤ በእርሱም ጥበብና ኃይል ተዐምራት የሚመስሉ ነገሮችን ያደርጋሉ፤ ነገር ግን በጌታ አይደሉም፤ በተጨማሪም በአዕምሮ ጥበብ በመጠቀም መንፈሳዊ እና መለኮታዊ የሚመስሉ ነገሮችን ይፈጽማሉ:: እንደ የአየር ትንበያ ባለሞያ ደመናውንና ፀሐዩን እየተመለከቱ በዚህ በኩል መንፈሳዊ ዝናም ይዘንባል፣ በዚህ በኩል ደግሞ ፀሐያማ ይሆናል ሲሉ፣ በጌታ ስም ደጋግመው ስለሚናገሩ እውነት የሚናገሩ ይመስላሉ:: ከእግዚአብሔር የሆነውንና ከእግዚአብሔር ያልሆነው ብቸኛ መለያው ወይም መታወቂያው ሌላ ሳይሆን የእግዚአብሔርን ፈቃድ ማድረጉ፣ ጌታንም ከልቡ እንደሚወድ በእንቅስቃሴው መግለጡ ነው::

ጌታ ኢየሱስ፣ በምድር በተመላለሰባቸው ወራት የአባቱን ፈቃድ በሙላት ፈጽሟል፤ ስለዚህም ከአብ ዘንድ «በእርሱ ደስ የሚለኝ የምወደው ልጄ እርሱ ነው፤ እርሱን ስሙት» የሚል ድምፅ መጥቶለታል::/ማቴ3፡17/ እርሱ የኖረው ኑሮ በሙሉ ለአባቱ ፈቃድ ነው፤ ስለዚህ እኛም የጌታን ስም ለመጥራት ብቻ ሳይሆን ፈቃዱን ለመፈጸም በእርሱ አምሳል ዳግመኛ ተፈጥረናል፤ ማናችንም ብንሆን «እነሆኝ የአንተ ባሪያ ፈቃድህን አድርግብኝ» የሚል መንፈስ እንዲኖረን ይጠበቅብናል:: የዚያን ጊዜ በእርግጥ የመንግሥቱ ዜጎች መሆናችንን እናስመሰክራለን::

አንድ ጊዜ እኔ ሰባኪው፣ በአንድ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ እንዳገለግል በደረሰኝ ጥሪ መሠረት በዚያ ተገኝቼ ሳለ ያጋጠመኝን መቸም አረሳውም:: የመዝሙርና የትምህርት ጊዜ ከመድረሱ በፊት ጉባዔው ሁሉ እንደሚመቸው ሆኖ ይጸልይ ነበር፤ ድንገት ግን ያንን ሰላማዊ የሚመስል መንፈስ የሚረብሽ ሁካታ ከአንዱ ጥግ መሰማት ጀመረ፤ ለካስ በጉባዔው መኻል ሁለት ሰዎች ለመረበሽ ገብተው ኖሯል:: እናም ማግባባቱ ሳይሳካ ቀረና ድብድብ ተጀመረ:: በሕይወቴ ዘመን ሙሉ ይህ የምንሰብከው ሕዝብ እንዲህ ጨካኝ ተደባዳቢ መሆኑን ጠርጥሬ ባለማወቄ በራሴ በጣም እስክደነቅ ድረስ ከልጅ እስከ አዋቂ ሁሉም በእነዚያ ፀጉረ ልውጥ ሰዎች ላይ ክንዱን አሳየ:: እኔም ይህንን ሁሉ ለጸሎት ፊቴን ሸፍኜባቸው ከነበሩት ነገር ግን ትዕይንቱን ለመከታተል ስል ዘርዘር ካደረኳቸው የእጆቼ ጣቶች መኻል ሆኘ ፖሊስ መጥቶ እስኪገላግል ድረስ ተመለከትኩ::

እንግዲህ ከዚህ ሁሉ በኋላ ነው፣ ምንም እንዳልተፈጠረ ሁሉ ለዕለቱ አዘጋጆቸው የነበረውንና በተፈጠረው ግርግር ልለውጠው ያልቻልኩትን «ከቶውኑ አላወቅኋችሁም» የሚለውን የመልዕክት ክፍል ለጉባዔው ተናግሬ የተመለስኩት:: በእርግጥ ጌታ እነዚያን ሰዎች በዕለቱ ምን ሊላቸው እንደፈለገና ለምን ያንን የመሰለ ትርኢት ከተመደበልኝ የሰባኪ ወንበር ላይ ተቀምጬ እንድመለከት እንደፈቀደ ባይገባኝም ያለኝን ብዬ ተመልሻለሁ:: ግን አረሳቸውም፤ በተለይ እነዚያን በልሳን ተናግረው አንድ ጡጫ «በጠላታቸው» ላይ አሳርፈው፣ ሲያበቁ ጮኸው አጋንንቶችን ይገስጹ የነበሩትን እኅቶችን ልርሳቸውስ ብል እንዴት እረሳቸዋለሁ::

የሁለቱ ቤቶች ምሳሌ፣ 7፡24–27

> ስለዚህ ይህንን ቃሌን ሰምቶ የሚያደርገው ሁሉ ቤቱን በዓለት ላይ የሠራ ልባም ሰውን ይመስላል፤ ዝናም ወረደ፣ ጐርፍም መጣ፣ ነፋስም ነፈሰ፣ ያንን ቤት ገፋው፣ በዐለት ላይ ስለተመሠረተ አልወደቀም፤ ይህንን ቃሌን ሰምቶ የማያደርገው ሰው ሁሉ ቤቱን በአሸዋ ላይ የሠራ ሰነፍ ሰውን ይመስላል፤ ዝናም ወረደ፣ ጐርፍም መጣ፣ ነፋስም ነፈሰ፣ ያንን ቤት መታው፣ ወደቀም፣ አወዳደቁም ታላቅ ሆነ።

ጌታ ኢየሱስ፣ ከዚህ ትምህርት አስቀድሞ ለደቀ መዛሙርቱ ድርጊት ወይም መልካም ሥራ የሌለባቸውን ቃላት መደጋገም፣ ማለትም «ጌታ ሆይ፣ ጌታ ሆይ» ማለት ብቻ ወደ እግዚአብሔር መንግሥት እንደማያስገባ ተናግሮ እንደ ነበር እናስታውሳለን። አሁን ደግሞ መታዘዝ ወይም ሥራ የሌለበት መስማት ምንም ጥቅም እንደሌለው ያስተምራል። ይህ ክፍል ከዚህ ቀደም ብሎ፣ በመናገርና በማድረግ መኻከል ያለው ጉልህ ልዩነት በንጽጽር እንደቀረበ ሁሉ አሁን ደግሞ በመስማትና በማድረግ መኻከል ያለው ልዩነት በንጽጽር የቀረበበት ነው።

ከዚህ በፊት ጌታ ኢየሱስ በተራራው ትምህርቱ በብዙ ርዕሶች ላይ የእርሱ ደቀ መዛሙርት የሚጠበቅባቸውን የሕይወት ደረጃ በማስተማር ሰፊ ገለፃ ሰጥቷል፤ እኛም እነዚህ እውነቶች ከዚህ ዘመን ጋር ያላቸውን ቁርኝት በጥልቀት ለማየት ሞክረናል። በዚህኛው የማጠቃለያ ትምህርቱም ቢሆን የቀረቡት ሁለቱ ቤተ ሠሪዎች፣ ክርስቲያን በሆኑና ክርስቲያን ባልሆኑ ሁለት ሰዎች መኻከል የቀረበ ንጽጽር አይደሉም። ንጽጽሩ በሁለት "ክርስቲያን ነን" የሚሉ ነገር ግን መሠረቶቻቸው ስለሚለያዩ ሰዎች የቀረበ ገለጣ ነው። በትምህርቱ መሠረት ማንም ክርስቲያን ነኝ የሚል ሰው ከሁለቱ አንዱ ከመሆን አያመልጥም። መኻል ሰፋሪም ጨርሶ የለም። ይህ የመጨረሻ ምሳሌ በክርስቶስ ትምህርት አምነው ትዕዛዛቱን በሚፈጽሙና በክርስቶስ ትምህርት አምነናል የሚሉ ነገር ግን ትዕዛዛቱን ችላ የሚሉ ሰዎች ፍፃሜያቸውን ለማመልከት የቀረበ አስደናቂ ትንታኔ ነው። እውነተኛ ክርስቲያን ወይም የጌታ ኢየሱስ ደቀ መዝሙር መታወቂያው ሌላ ሳይሆን ትዕዛዙን በሚገባ መጠበቁ እንደሆነ ሁሉ የሐሰተኞችም መለያቸው ይህንን ትምህርት አለመታዘዛቸው ነው። አንድን ሰው እውነተኛ ወይም ሐሰተኛ የሚያሰኘው ውጫዊ ድርጊቱ ወይም ሃይማኖታዊ ሥርዓት አፈጻጸሙ ሳይሆን ውስጣዊ ማንነቱና በእግዚአብሔር ዘንድ ፍጹም የተፈቀተው እርሱነቱ እንደሆነ በቀደሙት የጥናት ክፍሎቻችን በሚገባ አይተናል።

ሁለቱ ሰዎች የሠሩት ቤት ከመሠረቱ በስተቀር ምንም ዓይነት ልዩነት አልነበረውም። ምናልባትም ሁለቱም ቤቶች በሰው ዘንድ በሚታየውና በተገለጠው ማንነታቸው፣ ማለትም በተሠሩበት ቁሳቁስና በተቀቡት ቀለም ምንም ዓይነት ልዩነት የላቸውም ብንል ከእውነታው አንርቅም። ልዩነቱን ያመጣው ግን የተመሠረቱበት መሠረት ነው። በሉቃስ ወንጌል ላይ የዚህ ክፍል ምንባብ

እንደሚያመለክተው፣ ልባሙ ሰው ቤቱን የሠራው አጥልቆ በመቆፈር ሲሆን፣ ሰነፉ ሰው ግን ያንን ለማድረግ አልቻለም። ችግሩ ሰነፉም ብልሁም በዐለት ላይ የሠሩ አድርገው መቁጠራቸው ወይም ማሰባቸው ነው።

መቼም ቢሆን የአንድ ቤት ውጫዊ ሁኔታ በማየት ብቻ ስለ ጥንካሬው ብይን ለመስጠት እንደማንችል ይህ ምሳሌያዊ አገላለጽ ትልቅ ትምህርት ይሰጠናል የሚል እምነት አለኝ። ከዚህ የተነሳ እውነተኛና ሐሰተኛ ክርስቲያኖችን ለመለየት በጣም አስቸጋሪ ነው የሚሆነው። ነገር ግን ቤቶች ሁሉ የሚፈተኑበት ቀን በጌታ ዘንድ ተቀጥሮለታል፤ እስከዚያ ግን ሁለቱም «ውብ ቤቶች» ጎን ለጎን ቆመው መተያየታቸው አልቀረም። ምናልባትም እስከ ጌታ የፍርድ ቀን ድረስ እውነተኛውና መሠረቱ የጌታ ቃል የሆነው ቤት ሳይታወቅ እንደሚችል ነው የምንረዳው። ይሁን እንጂ አንድ ቀን ቤቶች ሁሉ የሰማይ አምላክ በሚልከው ፈተና ውስጥ ማለፋቸው የግድ ነው። በጌታ ምሳሌ መሠረት ፈተናው ደግሞ በሦስት ዓይነት መንገድ ነው የሚቀርበው፤ በቤቱ ላይ አስቀደሞ ዝናም፣ ቀጥሎም ጎርፍ፣ ለጥቆም ነፋስ ያልፍበታል። ይህም ቤቱ በሦስት አቅጣጫ እንደሚፈተን የሚጠቁም ነው። ዝናሙ ከላይ፣ የቤቱን ጣራ ይፈትሸዋል፣ ጎርፉ ከስር በማለፍ የቤቱን መሠረት ሊነቀንቀው ይሞክራል። ነፋሱ ደግሞ የቤቱን ግድግዳ ይገፋዋል። በዚህ ሁሉ ለማለፍ ወይም ለመጽናት ደግሞ ቤቱ የቆመበት ወይም የተመሠረተበት ነገር፣ ዐለት ወይም ጠንካራ ሆኖ መገኘት ይጠበቅበታል።

አንዳንድ ጽሑፎች ላይ ለመመልከት እንደቻልኩት የዝናሙን ፈተና፣ በጌታ ደቀ መዛሙርት ላይ የሚደርሰውን መከራ ወይም ስደትን ይወክላል ይላሉ። በዚህ ወንጌል ምክንያት ሰዎች ከማኅበረሰባቸው ሊያገኟቸውና የተለያዩ ማኅበራዊ ቀስትናዎችን ሊያሳጣቸው ይችላሉ። ከዚህ የተነሳ በየቀኑ ሕይወታቸው በችግርና በስቃይ የተሞላ ይሆናል። በዚህ ወቅት በዐለት ላይ የተመሠረቱት ጌታን ሳይክዱ በታማኝነት ጸንተው ሲኖሩ፣ በአሸዋ ላይ የተመሠረቱት ግን በቶሎ ጌታን ክደው መንፈሳዊ ቤትነታቸው ይፈርሳል ።

ሁለተኛውን ፈተና ደግሞ፣ ማለትም ጎርፉን በሰው ውስጣዊ ግፊት ፈተና ይመስሉታል፤ ይህም ማለት በዚህ ምድር ላይ በጌታ ያመኑ ሰዎች በሥጋቸው ምኞት ምክንያት የሚደርስባቸውን መከራ የሚጠቁም ነው። ማንም ክርስቲያን፣ የጌታ ቀን ደርሶ፣ ይህ የሚበሰብስ ሥጋ በማይበሰብሰው፣ ይህ የተዋረደው በከበረው እስኪዋጅ ድረስ በልዩ ልዩ ሥጋዊ ፈተናዎች ማለፉ አይቀርም፤ ይሁን እንጂ ክርስቲያን ሁል ጊዜም ቢሆን ለሥጋዊ ምኞት እጅ መስጠትና ተሸናፊ መሆን የለበትም። ይህንን የሥጋ ፈተና ያለፉና ለዚህ ዓለም ፈቃድ ያልተንበረከኩ ሰዎች ከሁለተኛው የቤቱ ፈተና ያመልጣሉ።

ሦስተኛውን በቤቱ ላይ የደረሰውን ፈተና ደግሞ፣ በዚህ ዓለም ገዥ በሆነው በሰይጣን ፈተና ይመስሉታል። ሰይጣን ያመኑትንና በእውነት ጌታን የሚከተሉትን ሰዎች ከጌታ እቅፍ ለመንጠቅና ከቤቱ ጠርጎ ለማስወጣት ጥረት ማድረጉን አያቋርጥም። ከዚህ የተነሳ አንዳንዶች ቶሎ ተስፋ ቆርጠው እጃቸውን ለሰይጣን በመስጠት «በቃ ተማርኬያለሁ!» ይላሉ፤ እንደነዚህ ዓይነት ሰዎች በአሸዋ ላይ

የተመሠረቱ ናቸው፤ ነገር ግን በዓለቱ ላይ የተመሠረቱት እንዲህ በቀላሉ ለሰይጣን እጃቸውን የሚሰጡ አይደሉም። ሕይወታቸው እንኳ ቢያልፍ እስከ መጨረሻው የጌታን ትምህርት እውነቶች ሲኖሯቸው ይታያሉ።

ከዚህ ጋር ተመሳሳይ ሊሆን የሚችል ሌላ ምሳሌ ጌታ፣ በማቴ ፲፫ ላይ ተናግሯል። ምሳሌው፣ ዘሪው ዘርን ለመዝራት እንደወጣ ያስረዳል። የመጀመሪያው ዘር ግን እንደ ዕድል ሆኖ በመንገድ ላይ ወደቀ፣ ወፍም በፍጥነት መጥቶ ለቀመው፤ ሁለተኛው ዘር ደግሞ፣ ድንጋያማ በሆነ መሬት ላይ ወደቀ፤ ለጊዜውም በቀለ ነገር ግን መሬቱ ድንጋያማ ስለሆነና ብዙ አፈር ስላልነበረው ፀሐይ በወጣ ጊዜ ደረቀ፣ ሦስተኛው ደግሞ በእሾህ መኻከል ወድቆ ነበር፣ ይሁን እንጂ እሾሁ ስላነቀው ፍሬ ሳያፈራ ቀረ።

የእነዚህን ዘሮች ምሳሌ ጌታ ለደቀ መዛሙርቱ እንዳስረዳው፣ የመጀመሪያው ዘር ማለትም ሰይጣን የለቀመው፣ ቃሉን ሰምተው የማያስተውሉ ሰዎች ምሳሌ ነው። እነዚህ ሰዎች የእግዚአብሔር ቃል ሲነገር ወይም ሲያነቡት ከሕይወታቸው ጋር አይዋሃድም። ስለዚህም "የሰሙት ቃል ከሰሚዎቹ ጋር ስላልተዋሃደ አልጠቀማቸውም" /ዕብ4:21/ እንደሚል የእግዚአብሔር ቃል ለእነርሱ ምንም ጥቅም ሲሰጣቸው አይታይም፤ ከዚህ የተነሳ ሰይጣን ንፋሱን ሲያነፍስ በቀላሉ ይፍረከረካሉ። እነዚህ ሰዎች ተራ ሃይማኖተኞች እንጂ እውነተኛ ክርስቲያኖች አይደሉም። ብዙ ሃይማኖታዊ ሥርዓቶችን ቢፈጽሙም በሰው ለመታየት እንጂ እግዚአብሔርን ለማምለክ ቀንተው አይደለም። በራሳቸው ሕግን ለመፈጸም ቢጥሩም በውስጣቸው ግን የእግዚአብሔር ቃል መገለጥ የላቸውም። የጸና መሠረት ስለሌላቸው ሰይጣን በወደደ ጊዜ የሚዋሳቸውና ፈቃዱንና አሳቡን የሚፈጽምባቸው ናቸው። እነዚህ ሰዎች ሊዘምሩ፣ ሊሰብኩና የተለያዩ መንፈሳዊ አገልግሎቶችን ሁሉ ሊፈጽሙ ይችላሉ፤ ይሁን እንጂ ከጌታ እጅግ የራቁ ናቸው። ምናልባትም ከዚህ ቀደም እንዳየናቸው ሰዎች አጋንንትን ሊያወጡ፣ ትንቢትም ሁሉ ሊናገሩና ልዩ ልዩ ተዐምራቶችን ሊያደርጉ እንዲሁም በየቀኑንም «ጌታ ሆይ፣ ጌታ ሆይ» ሲሉ ሊደመጡ ይችላሉ። ያም ሆኖ በጌታ ዘንድ የታወቁ አይደሉም።

በጭንጫ ወይም በድንጋያማ መሬት ላይ የወደቀው የሁለተኛው የዘሩው ምሳሌ ደግሞ፣ ቃሉን ሲሰማ በደስታ የሚቀበለው፣ ነገር ግን ለጊዜው ካልሆነ በስተቀር በውስጡ ስር የሌለውን ክርስቲያን እንደሚወክል ጌታ ተናግሯል። እንደዚህ ዓይነት ሰው የጠለቀ ስር ስለሌለው በቃሉ ምክንያት ስደት ወይም መከራ ሲመጣበት ወዲያው ይሰናከላል፤ ጌታንም ከዶ አላውቀውም ይላል። ገፍተው ሄደው *"ለምን ይሄን ታደርጋለህ?"* ሲሉት፣ *"ምን ላድርግ እንጀራዬ ሆኖብኝ ነው።"* በማለት መልስ የሚሰጥ ዓይነት ሰው ነው። በዚህም ምክንያት በየዕለቱ ጌታን ይክደዋል፤ የጌታ ቃል ግን እንዲህ ይላል፤

«ከእርሱ ጋር ከሞትን ከእርሱ ጋር ደግሞ በሕይወት እንኖራለን፣ ብንፀና፣ ከእርሱ ጋር ደግሞ እንነግሳለን፣ ብንክደው፣ እርሱ ደግሞ ይክደናል፣ ባናምነው፣ እርሱ የታመነ ሆኖ ይኖራል፣ ራሱን ሊክድ አይችልምና»/2ኛጢሞ2:11-13/

አንዳንዶች ደግሞ በእሾህ መኻከል እንደወደቀው ፍሬ ናቸው። እነዚህ ሰዎች እንደ ሌሎቹ ባይጠፉም ባይደርቁም ፍሬ ለማፍራት ግን ተቸግረዋል። ይህም የሆነበት ምክንያት እሾሁ አንቆ ስለያዛቸው ነው። ጌታ እሾሁ የዚህ ዓለም አሳብና የባለጠግነት መታለል እንደሆነ ተናግሯል። እንደነዚህ ዓይነት ሰዎች ከጌታ ቤት ሳይወጡ ወይም "ክርስቲያን" የሚለውን ስም እንደያዙ ብዙ ዓመት፣ ከዚያም ሲያልፍ ዘመናቸውን ሙሉ ሊቆዩ ይችላሉ። ነገር ግን ምንም የሚታይ ወይም የሚለቀም ፍሬ የላቸውም። ሲያዩአቸው ያጓጓሉ። ቃሉን ይናገራሉ፣ በውጫቸው ሲታዩ ትሁትና ቀና ይመስላሉ፣ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ብዙ የተማሩ፣ ቃሉንም ለረጅም ጊዜ ያጠኑና ሰባኪ፣ ዘማሪና አገልጋይ ሊሆኑ ሁሉ ይችላሉ። በጌታ ፊት ግን ይህ ሁሉ ድርጊታቸው ቅጠል ብቻ እንጂ ፍሬ ተደርጎ አልተቆጠረላቸውም። አንድ ቀን ጌታ ርቦት ሳለ ወደ አንዲት ቅጠሏ ወደ ተንዠረገገና የምታምር በለስ ዘንድ ሄዶ ፍሬ ፈልጎባት ነበር፤ ነገር ግን ከቅጠል በቀር ፍሬ እንደሌለባት በተመለከተ ጊዜ፣ "ለዘለዓለሙ ፍሬ አይገኝብሽ" ብሎ ረገማት።/ማቴ.21:18-19/ የእንደነዚህ ዓይነት ሰዎች መጨረሻ ይሄ ሊሆን እንደሚችል ጥርጥር የለውም።

እምነታችንም ሆነ መልካም ሥራችን፣ ጽኑ በሆነው ዐለት በክርስቶስ ላይ ካልተመሠረተ ውጤቱ ለአደጋ ቢሆንባን አይቀርም፤ በመልካም ሥራቸው ወይም ልዩ ልዩ ሃይማኖታዊ ሥርዓቶችን በመፈጸም እንደሚድኑ አድርገው የሚያስቡ ሰዎችም ሆኑ «*በፀጋ ድነናልና ከዚህ በኋላ የወደድነውን ልንፈጽም እንችላለን*» ብለው የሚመጻደቁ ሰዎች እነርሱ በአሸዋ ላይ የተመሠረቱ ናቸው። ጌታ፣ በዚህ ትምህርቱ መጨረሻ ላይ እንዳስጠነቀቀው፣ ሁሉም ሰው በምን ላይ እንደቆመ ወይም እንደተመሠረተ ራሱን ሊፈትሽ ይገባዋል። እርሱ፣ ተናጋሪዎች ብቻ ሳይሆን የምንናገረውን የምናደርግ፤ ብዙ የምንሰማ ወይም የምናውቅ ብቻ ሳይሆን የምናውቀውን በሥራ የምንገልጽ ሆነን ሊያየን ይናፍቃል።

የጌታ ደቀ መዛሙርትም በዚህ ትምህርቱ ምን ያህል ልባቸው ተነክቶ እንደ ነበር አንዳንዶቹ ከብዙ ዓመታት በኋላ እንኳ በጻፏቸው መልዕክቶች ለመረዳት እንችላለን። ለምሳሌ ዮሐንስ፣

«ከእርሱ ጋር ኅብረት አለን ብንል፣ በጨለማም ብንመላለስ እንዋሻለን፤ እውነትንም አናደርግም፣ ነገር ግን እርሱ በብርሃን እንዳለ በብርሃን ብንመላለስ እርስ በርሳችን ኅብረት አለን፤ አውቄዋለሁ የሚል ትእዛዛቱንም የማይጠብቅ ውሸተኛ ነው። እውነትም በእርሱ ውስጥ የለም። ቃሉን ግን የሚጠብቅ ሁሉ በእርሱ የእግዚአብሔር ፍቅር በእውነት ተፈጽሞአል። በእርሱ እንዳለን በዚህ እናውቃለን፣ በእርሱ እኖራለሁ የሚል እርሱ እንደ ተመላለሰ ራሱ ደግሞ ሊመላለስ ይገባዋል።»/1ኛዮሐ:1:6::2:4-6/ በማለት ሲናገር፣ ያዕቆብ ደግሞ ከመልዕክቱ አብዛኛውን ክፍል ስለዚሁ ጉዳይ አጽንኦትን በመስጠት ጽፏል። «ቃሉን የምታደርጉ ሁኑ እንጂ ራሳችሁን እያሳታችሁ የምትሰሙ ብቻ አትሁኑ። ቃሉን የሚሰማ የማያደርገው ቢኖር የተፈጥሮ ፊቱን በመስተዋት የሚያይን ሰው ይመስላል። ራሱን አይቶ ይሄዳልና፣ ወዲያውም እንደ ምን እንደ ሆነ ይረሳል። ነገር ግን ነፃ የሚያወጣውን ፍጹሙን ሕግ ተመልክቶ የሚጸናበት፣ ሥራንም የሚሠራበት እንጂ ሰምቶ የሚረሳ ያልሆነው በሥራው የተባረከ ይሆናል።» /ያዕ122-25/

ጌታ፣ በተራራው ትምህርቱ ማጠቃለያ ላይ የተጠቀመባቸው ሁለቱ ቤተ ሠሪዎች ምሳሌነታቸው ከዚህ በፊት በተራራው ትምህርቱ ላይ ያስተማራቸውን ትምህርቶች ሁሉ ይመለከታል። ይህም ደግሞ በአጭሩ ሲገለጥ ከዚህ በታች ያለውን ይመስላል፤

ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ፣ ተከታዮቹ ወይም ደቀ መዛሙርቱ። ከዚህ ዓለም የብፅዕና ወይም የባርኮት መመዘኛዎች የተለየ አስተሳሰብ እንዲኖራቸው መክሯል። በዚህ ዓለም፣ ትልቅ፣ ባለ ጠጋ፣ የተከበረ ወዘተ....ከሚያሰኙ ነገሮች ፍጹም ተቃራኒ በሆነ ሁኔታ በትምህርቱ መቅረባቸው፣ ለዚህ አባባል እንደ ጥሩ ማስረጃ ሊጠቀስ ይችላል። በተጨማሪም፣ ክርስቲያኖች በዚህ ምድር ላይ እንደ ጨው በዚህ ዓለምም ላይ እንደ ብርሃን የመገለጣቸው አስፈላጊነት ክርስትና ምን ያህል ተጽዕኖ የመፍጠር ችሎታና አቅም እንደሆነ ያስረዳናል።

ክርስቶስ ወደዚህ ምድር የመጣው ሕግና ነብያትን ለመሻር አይደለም። እርሱ፣ በተለየ ሁኔታ ስለ ሕግ አስተምሯል ደግሞም መፈጸም የሚገባውን ሕግ ሁሉ ፈጽሟል። ነገር ግን ደቀ መዛሙርቱ ስለሕግ ያላቸው አስተሳሰብ ከፈሪሳውያንና ከጸሐፍት አመለካከትና አስተሳሰብ የተለየ እንዲሆን ወዷል። የብሉይ ኪዳን ሕግ፣ ድርጊቱ በአካል እስካልተፈጸመ ድረስ በልብ ሳለው ሐሳብ ምን ያህል ትኩረት የሚሰጥ አልነበረም፤ አዲሱ የክርስትና ትምህርት ግን ኃጢአትን ከምንጩ የሚያደርቅ ሆኖ ተገኝቷል፡

ሃይማኖታዊ ሥርዓቶችን አፈፃጸም በተመለከተ በአይሁድ ማኅበረሰብ ዘንድ የነበረውን የግብዝነት አስተሳሰብና በአሕዛብ የነበረው ልማዳዊ ድርጊት ደቀ መዛሙርቱ እንዳይከተሉ ከማስጠንቀቁም ባሻገር፣ በአዲስ ኪዳን እነዚህን ሥርዓቶች በምን ዓይነት ልብና ትጋት ሊፈጸሙ እንደሚገባቸው አመልክቷል። በዚህም ዋጋን ከሰው ሳይሆን ከእግዚአብሔር ብቻ መጠበቅ እንደሚገባ አስገንዝቧል።

ክርስቲያኖች፣ ወይም የጌታ ደቀ መዛሙርት፣ ሀብትን በተመለከተ ሊኖራቸው ስለሚገባ አመለካከትም ከዚህ ዓለም አስተሳሰብ ጋር ተቃራኒ የሆነና እንደውም ፊት ለፊት የሚጋጭ በሚመስል ሁኔታ ነው ትምህርት የሰጠው። በዚሁ ክፍል ሰው መዝገቡን በየት ማድረግ እንደሚገባው፣ ስለ ኑሮና ሕይወት ሊኖረው ስለሚገባ ጤናማ አተያይ፣ እንዲሁም ለገንዘብና ለእግዚአብሔር በአንድ ጊዜ ለመገዛት እንደማይቻል አጽንኦት በመስጠት፣ ክርስቲያኖች ይህቺን ዓለም በምን ዓይነት ሁኔታ ማየት እንደሚገባቸው ገልጣ ሰጥቷል። በተጨማሪም ሌላውን ሰው የሚያስጨንቀው ምን እበላለሁ? ምን እጠጣለሁ? ምን እለብሳለሁ? የሚለው አሳብ እንዳያስጨንቃቸው ይልቁንም አስቀድመው ጽድቁንና መንግሥቱን ቢሹ ወይም ቢፈልጉ የሰማይ አባታቸው ለእነርሱ የሚስፈልጋቸውን እንደሚያዘጋጅላቸው በመግለጥ "ነገ ስራሱ ይጨነቃልና ለነገ አትጨነቁ፣ ለቀኑ ክፋቱ ይበቃዋልና" በማለት የደቀ መዛሙርቱን ልብ አሳርፏል።

በጌታ ትምህርት መሠረት የጌታ ደቀ መዝሙር፣ በሌላው ሰው ላይ ራስን ማዕከል በማድረግ መፍረድ ወይም ሌላውን ማሳጣት የለበትም፤ ሁል ጊዜም ቢሆን ራሱን ለሌላው መስዋት ማድረግ እንጂ ሌላውን ማጋፈጥ አይጠበቅበትም። ዳሩ

ግን ማንም ሰው በሌላው ላይ አንዳች ከመናገሩ በፊት ራሱን መመርመር ወይም ማየት ይገባዋል። እንደውም ክርስቲያን ሁሉም ቢሆን ፍርድን ከራሱ መጀመር አለበት።

ሕይወትን በመልካም ምሳሌነት በማቅረብ ለሌሎች ምሥክር ከመሆን ባሻገር የተቀደሰ እንቁ የሆነውን ይህንን የወንጌል ቃል በንግግርም ሆነ በተግባር በማያምኑ ሰዎች ፊት በማይሆን አኳኋን ማቅረብ እንደማይገባ ክርስቲያኖች ሁሉ ትኩረት ሊሰጡት ይገባል።

ደግሞም በጸሎት የማይቻለው ይቻላል፤ ማንም እንደ ጌታ ፈቃድ ቢፈልግ ቢለምንና ቢያንኳኳ የሚፈልገውን ያገኛል፤ የሚለምነውንም ይቀበላል፤ የሚያንኳኳም ይከፈትለታል፤ ይህም የእግዚአብሔርን ሁሉን ቻይነት ስለሚያስረዳ ወደ ቀኝም ወደ ግራም ማለት አስፈላጊ አይደለም። በተጨማሪም የጌታ ደቀ መዝሙር ሰዎች እንዲያደርጉለት የሚፈልገውን ሁሉ እርሱ ለሌሎች በማድረግ ክርስቲያናዊ ወርቃማ ሕግን መፈጸም ይገባዋል።

ምንም እንኳ ክርስቲያን የሚገባበት በርና የሚሄድበት መንገድ በብዙ የዚህ ዓለም ሰዎች የሚወደድ ወይም የሚመረጥ ባይሆንም ለአንድ አፍታም ቢሆን *"በምርጫዬ ተሳስቼ ይሆን?"* ብሎ ማሰብ የለበትም። ነገር ግን ራሱን ከሐሰተኛ ነብያትና አስተማሪዎች መጠበቅ አለበት። ሐሰተኛ ነብያትና አስተማሪዎች ፍጹም አስመሳዮች ስለሆኑ ከእውነተኞች ለመለየት አስቸጋሪ ነው። ነገር ግን በሰማይ ያለውን የእግዚአብሔር ፈቃድ የሚያደርግ እንጂ፣ «ጌታ ሆይ፣ ጌታ ሆይ፣» ያለ ሁሉ እውነተኛ አይደለም። ጌታም በመጨረሻው ዘመን ብዙ፣ "መንፈሳዊ" የሚመስሉ ማስረጃዎቻቸውን የሚያቀርቡ ሰዎችን "ከቶ አላወቅኋችሁም" ብሎ እንደሚፈርድባቸው በግልጥ አስተምሯል።

እንግዲህ «ጌታ ይህንን ቃሌን ሰምቶ በተግባር ላይ የሚያውለው» ያለው ይህንን መሠረታዊ የክርስትና የሥነ ምግባር ትምህርትን ነው። እነዚህ ትምህርቶች፣ ለክርስቲያኖች ትክክለኛነት መለኪያ እንዲሆኑ *«ከጌታ ዘንድ የተለቀቁ ቀንጢዎች»* ናቸው ያልነው ከዚህ በመነሳት ነው። ርዝመት በሜትር፣ ፈሳሽም በሊትር፣ ክብደትም በኪሎ፣ እንደሚለካ የክርስትና ሕይወት ትክክለኛነት በእነዚህ የሥነ ምግባርና የግብረ ገብ ትምህርቶች ይመዘናል፣ ይለካል፣ ይሰፈራል።

እግዚአብሔር ቢረዳን ለሰማነው ቃል ቦይ ሳንቀድና "ይህቺ ለእከሌ ናት!" ብለን ሳናዳንቅ "ለእኔ" ብለን ብንሰማ ብዙ ፍሬ እንደሚኖረንና መጨረሻችንም ያማረ እንደሚሆን ጥርጥር የለኝም። እኔ ራሴ ይህንን ትምህርት በማዘጋጅት ጊዜ ከማንም ይልቅ ለራሴ ብዙ ለመጠቀም ወድጄ ብዙ አግኝቼበታለሁ። ለአንባቢ ሁሉ የምመኘው ይህ ለእኔ የሆነው ፍላጎትና ጥማት በሌሎችም ሆኖ ማየት ነው። ዓለማችን እነዚህን እውነቶች ኖረናቸው ቢሆን ኖሮ ምን ያህል በምድራችን ላይ ለውጥ ሊመጣ ይችል እንደነበር እስቲ አስቡት።

ለነቃና ለባነነ ሰው፣ ዛሬም ቢሆን አልረፈደም የሚል የጸና እምነት አለኝ። ለክርስትና፣ ሕይወትና ኑሮ ያለንን የራሳችንን መመዘኛ ወዲያ ጥለን፣ ለራሳችንና ላለንበት የሃይማኖት ቤተ እምነት ከአእምሮአችን የቀረጽነውን የተጋነነ መስፈሪያ ብናስወግድ ከራሳችን አልፈን ለብዙዎች የምንጠቅም ሆነን መገኘታችን አይቀርም።

የጥሞና ጊዜ ጥያቄዎች

1. የጠባቡና የሰፊው በር ልዩነት ምንድን ነው?
2. በዚህ ዘመን ሐሰተኛ ነብያትና አስተማሪዎች እንዳሉ ታምናለህ? አንተንስ ገጥመውህ ያውቃሉ? ትምህርታቸውና ባህርያቸው ምን ይመስላል?
3. በጌታ ዕውቅና ያለው ደቀ መዝሙርነት ምን ዓይነት ነው?
4. ጌታ በትምህርቱ መጨረሻ በምሳሌው ያቀረባቸው ሁለቱ ቤተ ሠሪዎች ለክርስቲያኖች ሁሉ የሚሰጡት ትምህርት ምንድን ነው?

ክፍል ፳፯፤ የተራራው ትምህርት ማጠቃለያና የሕዝቡ ምላሽ ከ7:28-7:29

ንጽፅራዊ ቅኝት፤

ኢየሱስ ይህንን ትምህርት በጨረሰ ጊዜ ሕዝቡ በትምህርቱ ተገረመ፣
እንደ ጻፎቻቸው ሳይሆን እንደ ባለ ሥልጣን ያስተምራቸው ነበር።

ጌታ ኢየሱስ ያስተማረው ትምህርት ሕዝቡን ሁሉ አስገርሞታል። ምክንያቱም እርሱ ሲያስተምር በፍጹም ሥልጣንና ኃይል ነበርና ነው። ይህን ዓይነት የማስተማር ዘይቤ በአይሁድ ማኅበረሰብ ዘንድ የተለመደ አልነበረም። ስለዚህ ጌታ ኢየሱስን፣ ሕዝቡ በአይሁድ ዘንድ ሕጉን በማስተማር ከሚታወቁት ጸሐፍት ጋር አነጻጽሮታል፤

ጸሐፍት በተለያዩ ነገሥታት ዘመን የቤተ መንግሥት አማካሪና አገልጋዮች ነበሩ።/1ኛዜና27:32/ በነብያት ዘመን ከነብያቱ አፍ ይወጣ የነበረውን የእግዚአብሔርን ቃል ይጽፉ ነበር፤/ኤር36:4/ ጥሩ ልብስና መልበስና በወገባቸው የቀለም ቀንድ መታጠቅ መለያቸው ነው፤/ሕዝ9:2/ በምርኮው ዘመን ካላቸው ዕውቀት የተነሳ የሕግ መምህርነትን ለመያዝ ችለዋል፤ ለዚህም ዕዝራን እንደ አንድ ምሳሌ ማየት ይቻላል፤/ዕዝ7:6/ ከዚያ በመቀጠል የክህነቱን ሥራም ጠቅለው ይሠሩ ጀመር፤ ከዚህም ሌላ ሕግንም ያስተምሩ ስለነበር በአዲስ ኪዳንም "ረቢ፣ ረበናት" /መምህር፣ መምህራን/ ተብለው ተጠርተዋል። ጌታ ኢየሱስንም አንዳንዶች በዚህ ስም ይጠሩት እንደነበር ከወንጌላቱ ላይ ይገኛል።/ዮሐ1:39/

በአዲስ ኪዳን መግቢያ ላይ የጸሐፍት ሥራ በተለይ ሦስት ዓይነት ሲሆን ይኸውም ፩ኛ፤ የሙሴን ሕግ በትክክል መተርጎም፣/ማር1:13/ ፪ኛ፤ ለሰዎች ሕግን ማስተማር፤/ሉቃ2:46/ ፫ኛ፤ ከሕጉ አንፃር ዳኝነትና ብይን መስጠት፤/ሉቃ22:66/ ነበር:: እነዚህ ሰዎች የሙሴ ሕግ ተጠብቆ እንዲቆይ በማለት ጥቃቅን የሕጉ ተጨማሪ ማብራሪያዎችን የያዘና «የሽማግሌዎች ወግ» በመባል የሚጠራ ደንብ አወጡ:: ይህም ደንብ ከዋናው የመጽሐፍ ቅዱስ አሳብ እጅግ በመራቁ ጌታ ኢየሱስ "ስለ ወጋችሁ የእግዚአብሔርን ቃል ትሽራላችሁ" በማለት ነቅፎአቸዋል::

> የእግዚአብሔርን ትዕዛዝ ትታችሁ ጽዋን ማድጋን እንደማጠብ ያለውን ወግ ትጠብቃላችሁ ይህንም የመሰለ ብዙ ሌላ ነገር ታደርጋለችሁ:: ወጋችሁን ትጠብቁ ዘንድ የእግዚአብሔርን ትዕዛዝ እጅግ ንቃችኋል:: ወጋችሁን ትጠብቁ ዘንድ የእግዚአብሔርን ትዕዛዝ እጅግ ንቃችኋል:: ባስተላለፋችሁት ወግ የእግዚአብሔርን ቃል ትሽራላችሁ፤ እንደዚሁም ብዙ ነገር ታደርጋላችሁ:: /ማር8:13/

የጸሐፍት አመለካከት ከፈሪሳውያን አሳብ ጋር የሚስማማ ነበር:: /ማቴ26:57/ በአይሁድ ማኅበረሰብ ዘንድ የነበራቸውም ስፍራ ላቅ ያለ እንደነበር ይታመናል፤ በክርስቶስ ዘመን፣ ሕጉን ያለ እነርሱ ማንም ተንትኖ የሚናገር አልነበረም:: በሚያስተምሩበትም ጊዜ ግን ከሕግ «ምሁራኖቻቸው» አንዳንዶችን በመጥቀስ ያስተምሩ ነበር እንጂ በሙሉ ሥልጣን "እኔ" ብለው ለማስተማር ድፍረትና ማንነቱ አልነበራቸውም:: የሚናገሩትም በአእምሮ ዕውቀት ብቻ ስለነበር በሰው ውስጥ ለውጥ ለማመምጣት መለኮታዊ ጉልበትን ለማግኘት ሳይችሉ ቀርተዋል::

ጌታ ኢየሱስ ግን ሲያስተምር፣ በሙሉ ሥልጣን ነበር:: እርሱ ሲናገር፣ ከራሱ "እኔ" እያለ ተናገር እንጂ የማንም ሰብአዊ ስም በመጥቀስ አላስተማረም:: ከዚህ የተነሳ አይሁድ ከዚህ በፊት ከለመዱት በተለየ ሁኔታ ነበር ትምህርቱን ያቀረበው:: ስለዚህም በትምህርቱ ቢገረሙ አያስደንቅም:: ይሁን እንጂ ጌታ ኢየሱስ አይሁዳውያኑን በትምህርቱ ለማስደነቅ ዓላማ ስንቆ ስላልተነሳ በመጨረሻው የትምህርቱ ክፍል "ይህንን ቃሌን ሰምቶ የሚያደርገው፤ ቤቱን በዐለት ላይ የሠራ ልባምን ሰው ይመስላል" ሲል አሳሰባቸው::

<u>እርሱ ፍጹም አምላክ /እግዚአብሔር/ ነው::</u> ምንም እንኳ በምድር ላይ እንደ ሰው ቢመላለስም ዮሐንስ ወንጌላዊ ወንጌሉን ሲጀምር፣

> "በመጀመሪያ ቃል ነበር፤ ቃልም በእግዚአብሔር ዘንድ ነበር፤ ቃልም እግዚአብሔር ነበር:: ይህም በመጀመሪያ በእግዚአብሔር ዘንድ ነበር:: ሁሉ በእርሱ ሆነ፤ ከሆነውም አንዳችም እንኳ ያለእርሱ አልሆነም:: በእርሱ ሕይወት ነበረች ሕይወትም የሰው ብርሃን ነበረች::" በማለት

ጌታ ኢየሱስ የሁሉ መገኛና የሁሉ ምንጭ መሆኑን ይገልፃል::

<u>እርሱ ፈጣሪ ነው፤</u> በራዕይ መጽሐፍ ለሎዶቅያ ቤተ ክርስቲያን በተጻፈው ደብዳቤ የመግቢያ ክፍል ላይ፣ "የፍጥረት መጀመሪያ" በማለት ፍጥረት ሁሉ የተገኘ በእርሱ እንደሆነና እርሱም የፍጥረት ሁሉ ምንጭ መሆኑን ይናገራል:: ይህም ደግሞ አቻ የማይገኝለት ሥልጣን ነው::

<u>እርሱ ነቢይ ነው፤</u> በምድር ላይ እንደ ነብይም አገልግሏል፤ ነገር ግን እርሱ ያገለገለው ከሌሎች ነብያት በተለየ ሁኔታ ነው:: ነብያት ሁሉ "የሠራዊት ጌታ እንዲህ ይላል" በማለት ሲተነበዩ ኖረዋል:: እርሱ ግን በራሱ "እውነት እውነት እላችኋለሁ" በማለት ተናረገ:: በዚህም የቃሉ ምንጭና መገኛ መሆኑን በግልጥ አሳይቷል::

<u>እርሱ የዘላለም ንጉሥ ነው::</u> ይህንንም እውነት ሌላው ቀርቶ ጲላጦስ እንኳ መስክሮአል፤/ዮሐ19:19-22/ መንግሥቱ የማያልፍ የዘላለም መንግሥት ስለሆነ ሁሉን አሳልፎ ለዘለዓለም ብቻውን ይኖራል:: /ዳን2:44/

<u>እርሱ ጌታ ነው::</u> በማናቸውም ነገር ሥልጣን ስላለው ሁሉን ይገዛል ዓለማት በእርሱ ተፈጥረዋልና ሁሉን በጌትነቱ ያስተዳድራል:: ደግሞም በማንም ሰው ሕይወት ላይ ሊነግስ ይገባዋል::

<u>እርሱ ሊቀ ካህናችን ነው::</u> እንደ ሊቀ ካህን በእግዚአብሔርና በሰው መካል ገብቶ በመማለድ በሁለቱ መካል የነበረውን የጥል ግድግዳ በራሱ አፍርሷል:: ነገር ግን ሌሎች ካህናት የኮርማ ወይም የበግ ደም ይዘው ለመግባት ይገደዱ ነበር:: በተጨማሪም ራሳቸው ከበደልና ከኃጢአት ነፃ ስላልሆኑ፣ መስዋዕቱን ሊያቀርቡ ወደ መቅደስ ሲገቡ በፍርሃትና በመንቀጥቀጥ ነበር፤ እርሱ ራሱን መስዋዕት ስላደረገና ካህንም ስለሆነ ያለ ፍርሃትና መንቀጥቀጥ መስዋዕቱን በእግዚአብሔር ፊት አቀረበ ለዘላለምም የሆነ የኃጢአት ሥርየት በደሙ አስገኘ::/ዕብ10:1-18/

<u>እርሱ አዳኝ ነው::</u> የሰውን ልጅ ብቻውን በራሱ ሥራ ማስታረቅ ችሏል:: ይህም ዘለዓለማዊ የማይገሰስ ሥልጣን ነው:: ከእርሱ በቀር ወደ አብ መቅረብ አይቻልም:: ጠበቃና አማላጃችንም እርሱ ብቻ ነው:: /ዕብ7:25/

<u>እርሱ ብቻ ተቀዳሚ ተከታይ የሌለው የእግዚአብሔር የባህርይ ልጅ ነው::</u> ደግሞ ለብዙ ጊዜያት አይሁድ ሲናፍቁት የነበሩት መሲሁ ወይም ክርስቶስ እርሱ ነው:: ፍርድ ሁሉ በእርሱ እጅ ነው፤ አሁንም ወደ ፊትም በሕዝቡ ላይ ብቻውን ይፈርዳል፤ <u>/ዮሐ5:21-23/</u>

እንግዲህ ከእነዚህ ሁሉ ሥልጣናት ጋር ነው፣ ጌታ ሲያስተምር ሕዝቡን ያስደነቀው፤ አስተማሪነቱ ደግሞ ከጸሐፍት የአእምሮ ዕውቀት ጋር ብቻ በንጽጽር የሚታይ ሳይሆን፣ በዘመናት ሁሉ ከተነሱ ታላላቅ አስተማሪዎች ሁሉ የላቀ ማንነት እንዳለው ሊታወቅ ይገባል። በእርግጥም በእርሱ ትምህርት አምኖና ፈቀዶ «አሜን» ማለትን የመሰለ መልካም ተግባር በምድር ላይ ሊኖር አይችልም። ዛሬም እንኳ ይህንን ክፍል በመንፈስ ሆነን ባጠንና ጊዜ መገረማችን አልቀረም፤ ወደ ፊትም ቢሆን ብዙ ሰዎች በትምህርት እንደተገረሙ ይኖራሉ።

ማጠቃለያ

ጌታ ኢየሱስ፣ በምድር በነበረ ጊዜ እነዚህን ትዕዛዛት ያለ ነቀፋ ጠብቋል፤ ስለዚህ ከእርሱ በኋላ የሚመጡትና «ወንድሞቼ» ብሎ ሊጠራቸው ያላፈረባቸው ደቀ መዛሙርት ሁሉ፣ በኩር የሆነውን የእርሱን መልክ እንዲመስሉ ይወዳል።/ዕብ2:12-13/ እርሱ የዓለም ብርሃን እንደሆነ «እናንተ የዓለም ብርሃን ናችሁ» ሲል ለብርሃንነት ፈርዶብናል። እርሱ ጣዕም ላጣው የምድር ሕይወት ጣዕም እንደ ሆነ ሁሉ «እናንተ ምድር ጨው ናችሁ» ብሎናል። ብርሃን ጨለማውን መግለጡ፣ ራስንና ሌሎችን ለማሳየት መቻሉ የባህርይው ነው። በዓለም የመኖራችን አንዱ ቁም ነገር እግዚአብሔር፣ ልጁን መስለን በምድር ላይ እንዲህ እንድንገለጥለት ስለፈለገ ነው። እርሱ በኩር ሆነ፣ ብዙ ልጆችንም ወደ ዓለም ሊያመጣ ወደደ፤ እነርሱም የልጁን መልክ በነገር ሁሉ እንዲመስሉት ወሰነ፤

መታወቂያችን፣ ከምናመልክበት ቤተክርስቲያን የተሰጠን የምስክር ወረቀት ወይም የሰበካ ጉባኤ መታወቂያ፣ አለያም በየቤተ ክርስቲያናችን ያለን የኃላፊነትና የአገልግሎት ሥፍራ ሳይሆን እውነተኛ ክርስቲያናዊ ተግባር ሊሆን ይገባል። የተራራው ስብከት፣ ሰው ከእግዚአብሔርና ከሰው ጋር እንዴት መኖር እንዳለበት በሚገባ ያስተምረናል። መኖር እንድንችል የእግዚአብሔር ፀጋ ይብዛልን።

ተፈጸመ

ዋቢ መጻሕፍት

አዲሱ መደበኛ ትርጉም ከነ ማብራሪያው፤/ኢንተርናሽናል ባይብል ሶሳይቲ 1993ዓ.ም/

ሕያው ቃል መጽሐፍ ቅዱስ፤

የማቴዎስ ወንጌል ጥናት፤ /ዋረን ደብሊዩ ዊርዝቢ /

አዲሱ የመጽሐፍ ቅዱስ ማብራሪያ የማቴዎስ ወንጌል /በተባበሩት አታሚዎች/

የተራራው ስብከት ጥናት በመሠረተ ክርስቶስ ቤተ ክርስቲያን ትምህርት ክፍል የተዘጋጀ

ስሊሆም ጋዜጣ /መርዓዊ ሥላሴ ንጉሤ 1994-1995ዓ.ም/

የመጽሐፍ ቅዱስ መዝገበ ቃላት/ የኢትዮጵያ መጽሐፍ ቅዱስ ማኅበር 1972ዓ.ም/

የዘመን መስታወት /ስለሺ አበራ/

Applied Bible

Bible Dictionary /Ashenafi Minase 1998 ዓ.ም/

Life Application Bible N.I.V

The Message of The Sermon on the Mount /John R.W.Stott/

አስተያየት

አስቀድሜ ይህን ርዕስ ከመጽሐፍ ቅዱስ ወስደህ እንድትጽፍ የረዳህን እግዚአብሔርን ስለ አንተ አመሰግንዋለሁ:: ይህ መጽሐፍ ቀለል ባለ ቋንቋ የተጻፈ፣ የስብከትና የትምህርትን ዘይቤ አቀላቅሎ የያዘና ምሳሌዎችን አባባሎችን ለገለፃው በሚያመች መልክ ያከተተ በመሆኑ አንባቢው ሳይሰለች ሊተላለፍ የተፈለገውን መልዕክት ይረዳዋል ብዬ አስባለሁ::

ወደ ፊትም ይህ ትምህርት በተለየ ሁኔታ አማኞችን ደቀ መዝሙር ለማድረግ በአጭርና በረጅም ኮርሶችና ሴሚናሮች ቢሰጥ ለማስተማሪያነት ያገለግላል ብዬ አምናለሁ:: በተለይም ከመሠረታዊው የደኅንነት ትምህርት ቀጥሎ አማኞች በክትትል ቢማሩት የጠራ የጌታ ደቀ መዛሙርትን ለማፍራት ትልቅ አስተዋፅኦ ይኖረዋልና በዚህ መልክ ለማገልገል እንድትችል ከአሁኑ ብታስብበት እላለሁ::

በተረፈ አምላክ እግዚአብሔር የቃሉን መገለጥ እንዲሰጥህና ሌሎችም መጻሕፍት በመጻፍ አማኞችን ማገልገል እንድትችል ፀጋውንና ጥበቡን እንዲያበዛልህ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም እየጸለይኩልህ በርታ እልሃለሁ::

ክፍሉ ኃይለማሪያም

ይህ መጽሐፍ ታትሞ ወደ አንባቢያን እንዲደርስ
በተለያየ መንገድ ድጋፍ ያደረጉ ሁሉ
እግዚአብሔር አምላክ ይባርካቸው::

© መርዓዊሥላሴ ንጉሤ

Merawislassie Nigussie

Telephone 251 911 215882

P.O.Box 952

E-mail selihom2002@yahoo.com

Addis Ababa Ethiopia